ISPOVIJESTI JEDNOG ENGLESKOG

Špijuna I Englesko Neprijateljstvo Protiv Islama

Publikacija na bosanskom jeziku br. 6

ISPOVIJESTI JEDNOG ENGLESKOG ŠPIJUNA

i

ENGLESKO NEPRIJATELJSTVO PROTIV ISLAMA

Preveo na turski jezik i uredio

HUSEJN HILMI IŠIK

Rahmetullahi alejh
[1911-2001 Ejjub-Istanbul]

2. IZDANJE

HAKIKAT KITABEVI
Daruššefeka Cad. 53 P.K.: 35
34083 Fatih-ISTANBUL/TURKEY
Tel: 90.212.523 4556-532 5843 Fax: 90.212.523 3693
http://www.hakikatkitabevi.com
e-mail: info@hakikatkitabevi.com
NOVEMBAR-2016

ODOBRENJE: Ovo je odobrenje generalnog direktora Džami'ul-ezhera. Ne postoji prepreka da Ihlas štampa i izvozi ovih pedeset sakupljenih i napisanih knjiga, čiji su naslovi sa imenima njihovih autora napisana na priloženoj tabeli.

El-Kairo
14/12/1994

Generalni direktor za pisanje i prijevode na Ezher-i šerifu.
K.K.

UPOZORENJE: *Misionari nastoje da raširе hrišćanstvo. Židovi rade na širenju pogrešnih riječi koje su izmislili njihovi rabini. Izdavačka kuća Hakikat Kitabevi iz Istanbula nastoji da raširi islam. Masoni nastoje da unište vjere. Svaki onaj ko ima pameti i znanja i pravednosti će shvatiti šta je od ovoga istina. On će pomagati u širenju te istine. On će biti sebeb za sreću svih ljudskih bića. Nema boljeg i korisnijeg puta od služenja čovječanstvu na ovaj način.*

Štamparska bilješka:

Dajemo dozvolu svima onima koji žele da u originalu i bez promjene preštampaju ovu knjigu ili da je prevedu na neki drugi jezik. Mi činimo dovu i molimo Allaha džellešanuhu da ih blagoslovi za ovaj korisni rad i mi im se jako puno zahvaljujemo. Dozvola se daje pod uslovom da je papir na kojem štampaju ovu knjigu dobrog kvaliteta i da su dizajn i okvir teksta ispravni, uredni, i bez grešaka.

Prevodiočeva bilješka:

Ova knjiga je doslovno prevedena sa engleskog jezika. Prevodilac se davno odselio iz Bosne. Moguće je da su se, u međuvremenu, desile neke promjene u bosanskom jeziku. Molimo čitaoce da obrate pažnju na sadržaj ove cijenjene knjižice a ne na njene eventualne gramatičke greške. Mi smo i u ovom prijevodu, kao i u svim drugim našim prijevodima, stavili u zagradu () originalne riječi koje su upotrijebljene u turskom originalu teksta.

Izdavač:
Ihlas Gazetecilik A.Š.
Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlâs Plaza No: 11 A/41
34197 Yenibosna-İSTANBUL Tel: 90.212.454 3000

PREDGOVOR

Allah dželle-šanuhu kaže u Kur'ani kerimu, u suri **Maide, "Jevreji i mušrici su najveći neprijatelji islama."** Jedan jevrej, Abdullah bin Sebe', je bio prvi koji je skovao prvu smutnju (fitnu) (sa ciljem) da iznutra razori islam. On je osnovao **šijisku** sektu protiv **ehli sunneta**, pravih muslimana. Od toga vremena su jevreji, pod maskom šijiskih (ši'ijiskih) alima, u svakom stoljeću učvršćivali ovu sektu. Šteta koju su jevreji nanijeli islamu je opširno opisana u knjizi **Hijanet-ul-jehud** koju je izdala **Mektebet-us-sahibet-il-islamijje** iz Kuvajta, i u knjizi **Er-redž-lus-sanem** koja je izdata u Bejrutu. Poslije Isa alejhisselamovog uzlaska je napisano mnoštvo pokvarenih jevanđelja. Većina hrišćana su postali **mušrici** (oni koji vjeruju u više od jednoga Boga.) Drugi su postali nevjernici **(kafiri)** zato što nisu vjerovali u Muhammeda alejhisselam. Oni, i jevreji, su nazvani **Ehli kitab** (tj. kitabije, ljudi sa Svetom knjigom). Kada je islam došao prevlast sveštenika, kao u mračno doba (Srednjem vijeku), se srušila. Oni su osnovali misionarske organizacije sa ciljem da unište i iskorijene islam. Englezi su bili preteče u ovom pogledu. U Londonu je osnovano **Ministarstvo Državne zajednice (Ministarstvo komonvelta)**. Oni koji su radili u Ministarstvu su naučili jevrejske (lopovluke i) trikove. Oni su izmišljajući nezamislivo zle planove napali na islam upotrebljavajući svu moguću vojnu i političku silu u tu svrhu. Hemfer (Hempher), jedan od hiljada muških i ženskih agenata koje je Ministarstvo zapošljavalo, i slalo po cijelom svijetu, je u Basri uhvatio u zamku čovjeka koji se zvao Muhammed od Nedžda, zaveo ga za nekoliko godina, i prouzrokovao da on 1125./1713. godine osnuje sektu koja se zove **vehabizam**. Oni su 1150. godine objavili ovu sektu.

Hemfer je bio engleski misionar kojem je bio dodijeljen zadatak špijunaže u Egiptu, Iraku, Iranu, Hidžazu, i Istanbulu – centru islamskog hilafeta – i zavođenja muslimana, i služenja hrišćanstvu putem engleskog

misionarstva. Bez obzira koliko su neprijatelji islama istrajno nastojali da iskorijene islam oni neće nikad moći ugasiti Allahovo dželle-šanuhu svjetlo zato što Allah dželle-šanuhu kaže u Kur'ani kerimu, u značenju devetog ajeti kerima sure Hidžr, **"Ja sam ti objabio ovaj Kur'an. Zaista ću Ja biti njegov zaštitnik."** Kafiri ga neće moći oskrnaviti, promijeniti, i uprljati. Oni nikada neće ugasiti to svijetlo (taj nur). Muslimani su radili četrnaest stoljeća i slijedili svijetli put koji ih Kur'ani kerim uči i napredovali u nauci, ahlaku, umjetnosti, trgovini, i politici. Oni su osnovali velike države. Kada je poslije Francuske revolucije, 1204./1789. godine, evropska omladina vidjela nemoral, zločine, krađe, i laži, koje su sveštenici činili po crkvama, neki od njih su, kao rezultat toga, postali muslimani. Drugi su postali ateisti. Oni su, sve što su se više udaljavali od hrišćanstva postajali sve napredniji u nauci i tehnologiji. Jer, hrišćanstvo je bilo kočnica svjetskim nastojanjima i progresu. Izvjesni muslimani su, čitajući knjige koje su napisali ovi omladinci, sa ciljem da kritikuju hrišćanstvo, i vjerujući u laži i klevete koje su engleski misionari uperili protiv islama, postali jako neupućeni u islam. Pošto je rad za svjetski progres jedno od glavnih naređenja islama oni su, pošto su se udaljavali od islama, počeli da slabe u nauci.

Engleska državna politika se uglavnom bazira na metodama eksploatacije svjetskih prirodnih bogatstava, posebno onih u Africi i Indiji, i korištenju njihovih stanovnika kao životinje, i odnošenju svih rezultirajućih prihoda u Britaniju. Ljudi koji su bili sretni i dobili islam (tj. postali muslimani), vjeru koja naređuje pravdu, zajedničku ljubav, i dobročinstvo, predstavljaju prepreku protiv britanskih tlačenja (zuluma) i laži.

Ova naša knjiga ima tri poglavlja:

Prvo poglavlje ima sedam dijelova i ono se sastoji od spletki engleskog špijuna. Njih su konstruisali Englezi sa ciljem da iskorijene islam.

Drugo poglavlje govori o tome kako su Englezi lukavo uveli u praksu svoje podmukle planove u muslimanskim zemljama, prevarili državnike, nanijeli muslimanima nezamislivo teška mučenja, i kako su uništili Indijsku i Osmanlijsku državu. Ovo poglavlje naše knjige je

potkrijepljeno dokumentima koji će probuditi one jadne muslimane koje su vehabije ulovile u klopku. Ovi dokumenti podržavaju pisanja alima ehli sunneta.

Treće poglavlje je prijevod iz knjige **Hulasat-ul-kelam** koji dokazuje da je islam istinita (hak) vjera.

Danas svaki musliman na ovom svijetu pripada jednoj od sljedeće tri grupe (firke). U prvoj grupi su pravi muslimani koji slijede put Poslanikovih sallallahu alejhi ve sellem časnih i vjernih drugova (Ashaba kiram). Oni se zovu **ehl-i sunnet i sunni i firka-i nadžijja**, to jest, grupa koja je spašena od džehennema. U drugoj grupi su oni koji su neprijatelji Ashaba kiram. Oni se zovu **šije (ši'ije)** i **firka-i dalle**, to jest, otpadnička grupa. U trećoj grupi su (oni koji su) neprijatelji sunnija i ši'ija. Oni se zovu **vehabije** i **nedždi**. (Oni se ovako nazivaju) zato što su se prvobitno pojavili iz arabijskog grada Nedžd. Oni se također zovu i **firka-i mel'une** [to jest, prokleta grupa] zato što u našim knjigama **Kijamet ve ahiret** i **Se'adet-i ebedijje** piše da oni nazivaju muslimane mušricima. Naš Poslanik je prokleo one koji koji nazivaju muslimane mušricima. Oni koji slijede svoje nefsove, i čija su srca pokvarena, će otići u džehennem bez obzira kojoj grupi pripadali. Svaki mu'min (tj. pravovjernik) treba da stalno i puno izgovara riječ **la ilahe illallah** da bi dobio tezkiju nefsa, to jest da bi očistio svoj nefs od nevjerstva i grijeha koji se nalaze u njegovom stvorenju, i da stalno izgovara **estagfirullah** za tasfiju njegovog srca, to jest da ga očisti od nevjerstva i grijeha koji potiču od nefsa, lošeg društva, i pokvarenih knjiga. Dove onih koji slijede propise islama (ahkam-i islamijje) su sigurno primljene. Jevreji i Englezi su podijelili muslimane na ove tri grupe.

Miladi	**Hidžri Šemsi**	**Hidžri kameri**
2001	**1380**	**1422**

Prvo poglavlje

PRVI DIO

Hemfer kaže:

Naša Velika Britanija je ogromna. Sunce se diže iznad njenih mora i opet zalazi ispod njenih mora. Ali, naša država je relativno nejaka u odnosu na kolonije u Indiji, Kini, i Bliskom istoku. Ove države nisu potpuno pod našom kontrolom. Pa ipak, mi vodimo vrlo aktivnu i uspješnu politiku u ovim mjestima. Mi ćemo uskoro imati potpunu dominaciju u tim svim zemljama. Dvije stvari su važne:

1 – Uraditi sve neophodno da se zadrže mjesta koja su već pod našom kontrolom;

2 – Uraditi sve da se zauzmu mjesta koja nisu još pod našom kontrolom.

Ministarstvo državne zajednice (Ministarstvo komonvelta, Ministarstvo za kolonije) je odredilo komisiju za svaku koloniju koja će sprovoditi ova dva zadatka. Čim sam se pridružio Ministarstvu državne zajednice ministar je imao u mene povjerenje i postavio me je da budem administrator naše kompanije u istočnoj Indiji. Kompanija je izvana izgledala kao trgovačka kompanija. Međutim, njen glavni zadatak je bio da istražuje načine za potpunu kontrolu nad ogromnom zemljom Indijom.

Naša vlada se nije puno brinula o Indiji. Indija je bila zemlja u kojoj su ljudi raznih nacionalnosti govorili razne jezike. U njoj su živjeli zajedno ljudi s kontrastnim interesima. Nismo se plašili ni Kine. Jer, u Kini su bili

dominantni budizam i konfjušijanizam i oni nisu predstavljali nikakvu opasnost. Obje ove vjere su bile mrtve i bez ikakvog interesa za život, i nisu bile ništa više od oblika obraćanja. Radi toga, narod koji je živio u ovim dvjema zemljama nije imao skoro nikakvo patriotsko osjećanje. Ove dvije države nisu zabrinjavale englesku vladu. Pa i pored toga, događaji koji bi se mogli desiti kasnije, nisu bili izvan naših razmatranja. Mi smo, dakle, u ovim zemljama napravili dugoročni plan za unošenje razdora, neukosti, bijede, pa čak i zaraznih bolesti. Mi smo imitirali običaje i tradicije ovih dviju zemalja tako da su naše namjere lako ostale prikrivene.

Ono što je najviše grizlo naše nerve su bile islamske zemlje. Mi smo već bili napravili neke aranžmane sa bolesnikom (Osmanlijskom državom), od kojih su svi bili u našu korist. Iskusni članovi Ministarstva državne zajednice su predvidjeli da će bolesnik umrijeti u roku od manje od stotinu godina. Povrh toga, mi smo sklopili neke tajne sporazume s iranskom vladom, i smjestili u ove dvije zemlje državnike koje smo mi napravili masonima. Korupcije, kao što su podmićivanje, nesposobna administracija, i nedovoljna vjerska obrazovanost, koje su dovele do zabavljanja sa lijepim ženama i shodno tome do zanemarivanja dužnosti su slomile kičmu ovim dvjema državama. Usprkos ovim svim mjerama nas je zabrinjavalo to što naše aktivnosti, iz razloga koje ću dole navesti, nisu urodile željenim plodom:

1 – Muslimani su jako privrženi islamu. Svaki pojedini musliman je odan islamu, kao kaluđer hrišćanstvu, ako ne i više. Kao što je poznato kaluđer bi prije umro nego ostavio hrišćanstvo. Šije (ši'ije) iz Irana su u tom pogledu najopasnije zato što oni smatraju da su svi oni koji nisu šije nevjernici i nečisti. Hrišćani su prema šijama poznata nečist. Naravno, čovjek bi uradio sve da se otarasi te prljavštine. Ja sam jednom upitao jednog ši'iju, "Zašto vi tako gledate na hrišćane?" On mi je ovako odgovorio, "Poslanik islama je bio jako mudar čovjek. On je stavio hrišćane pod duhovnu opresiju s namjerom da oni nađu Pravi put i da se pridruže Allahovoj vjeri, islamu. U stvari,

taktika svake vlade je da drži one koji su opasni pod duhovnom opresijom sve dok se oni ne obavežu na pokornost. Prljavština o kojoj ja ovdje govorim nije materijalna nečistoća već duhovna. Duhovna opresija se ne primjenjuje samo na hrišćane već i na sunnije i sve ostale nevjernike. Prema šijama su čak i naši preci, magijanci, bili nečisti.”

Ja sam mu rekao, “Dobro! Sunnije i hrišćani također vjeruju u Allaha, Poslanike, Sudnji dan. Zašto su oni onda nečisti?” On mi je odgovorio, “Oni su nečisti iz dva razloga: Oni kažu da je hazreti Muhammed, haša (da nas Allah dželle–šanuhu sačuva od takvog djela), lažov. [Međutim, šije i hrišćani su ti koji govore da je naš Poslanik lažov. U knjigama Alima ehli sunneta kao što su **Es Savaik-ul-muhrika**, i **Tuhfe-i isna ašerijje**, i **Te’jid-i ehl-i sunnet**, i **Nahije**, i **Ashab-i kiram**, i **Hudžežd-i kat’ijje**, i **Milel ve Nihal**, su jedno po jedno navedena i pobijena šijiska pokvarena vjerovanja i riječi i prljava djela koja nisu u skladu sa Kur’ani kerimom i hadisi šerifima našeg Poslanika. Ahmed ibni Hadžer Mekki, autor knjige **Savaik**, je preselio na ahiret 974./1566. godine u Mekki; Abdul’Aziz, autor knjige **Tuhfe**, je preselio 1239./1824. godine u gradu Delhi u Indiji; Imam Rabbani Ahmed Faruki, autor knjige **Te’jid**, je preselio na ahiret 1034./1624. godine u gradu Serhend u Indiji; Abdul’Aziz Ferharevi, autor knjige **Nihaje**, je prerselio na ahiret 1239./1824. godine; Abdulhakim Arvasi, autor knjige **Ashab-i kiram**, je preselio na ahiret 1362./1943. godine; Abdullah Suvejdi, autor knjige **Hudžedž**, je preselio na ahiret 1174./1760. godine; Muhammed Šihristani, autor knjige **Milel**, je preselio na ahiret 548./1154. godine u Bagdadu.] I mi im zauzvrat odgovaramo, ‘Vi ste nečisti’ jer slijedimo propis poslovice koja kaže, ‘Ako te neko maltretira maltretiraj i ti njega.’ Drugo, hrišćani iznose ogavne laži i uvrede o Allahovim Poslanicima. Na primjer, oni kažu: Isus (Isa alejhisselam) je pio alkohol. On je bio razapet zato što je bio proklet.”

Ja sam mu, zaprepašten, rekao, “Hrišćani ne kažu tako.” On mi je odgovorio, “Naravno da kažu samo što ti to ne znaš. Tako piše u Bibliji.” Ja sam ušutio jer je čovjek djelomično bio u pravu. Nisam se htio dalje raspravljati.

Inače bi mogli u mene posumnjati pošto sam bio u islamskoj nošnji. Ja sam, prema tome, izbjegavao ovakve razgovore.

2 – Islam je nekada bio vjera administracije i autoriteta. Muslimani su bili poštovani. Ovim valjanim ljudima bi bilo teško dokazati da su oni sada samo sluge (zapadnih sila). Isto tako bi bilo nemoguće poreći istoriju islama i reći muslimanima: Čast i ugled koji ste tada imali je bio rezultat izvjesnih povoljnih okolnosti. Ti dani su sada prošli i oni se više nikada neće vratiti.

3 – Mi smo bili jako zabrinuti da će Osmanlije i Iranci prozrijeti našu zavjeru i onemogućiti je. Usprkos činjenici da su ove dvije države već prilično oslabljene mi još nismo osjećali definitivnu pobjedu zato što su one imale centralnu vladu sa kapitalom, oružjem i autoritetom.

4 – Nas su najviše zabrinjavali alimi (učenjaci) islama. Jer, alimi Istanbula, El-Azhara, Iraka i Damaska, su bili nepremostive prepreke protiv naših ciljeva zato što su oni bili taki ljudi koji ne bi ni za bobu kompromitovali svoje principe zato što su se oni potpuno okrenuli od ovosvjetskih prolaznih zadovoljstava i ukrasa. Oni su potpuno fiksirali svoje oči na džennet koji Kur'ani kerim obećava. Narod ih je slijedio. Čak je i sam sultan strepio od alima. Sunnije nisu tako odane alimima kao šije. Šije ne čitaju knjige. Oni samo priznaju alime. Oni ne odaju sultanu dužno poštovanje. Međutim, sunnije čitaju knjige i poštuju alime i sultana.

Prema tome, mi smo pripremili seriju konferencija. Međutim, mi smo, kad god smo pokušali, s razočarenjem vidjeli da je naš put bio zatvoren. Izvještaji koje smo dobijali od naših špijuna su bili potpuno jalovi a konferencije su se svodile na nulu. Pa ipak mi nismo gubili nadu. Jer, mi smo ljudi koji su usvojili običaj da samo duboko uzdahnu i budu strpljivi.

Jednoj našoj konferenciji je prisustvovao i sam ministar, najviši sveštenik, sa još nekolicinom stručnjaka. Bilo nas je dvadeset. Konferencija je trajala tri sata. Poslednja rasprava se završila bez ikakvog plodonosnog zaključka. Sveštenik je rekao, "Ne brinite! Hrišćanstvo je

prvo trpilo tri stotine godina tlačenja (zulume) pa se tek onda raširilo. Nadat' se je da će nas Mesija (Isa alejhisselam) pogledati iz nepoznatog svijeta (alemi gajba) i dati nam da nam' bude suđeno (nasib) da istjeramo kafire [on ovdje misli na muslimane] iz njihovih sjedišta pa makar i poslije tri stotine godina. Mi se moramo naoružati jakim ubjeđenjem i dugoročnom strpljivošću! Da bi dobili autoritet mi moramo zagospodariti svim vrstama medija i ispitati sve moguće puteve. Mi moramo raširiti hrišćanstvo među Muhammedance. Za nas je jako bitno da ostvarimo naš cilj pa makar ga ostvarili i kroz nekoliko stoljeća. Jer, očevi rade za svoju djecu."

Konferencija je održana i na njoj su prisustvovale diplomate i vjerski ljudi iz Rusije, Francuske, i Engleske. Ja sam bio sretan. I ja sam, takođe, prisustvovao zato što sam imao sa ministrom jako dobre odnose. Na konferenciji su iznešeni planovi o cijepanju muslimana na grupe i njihovom pokrštavanju, kao u Španiji. Pa ipak zaključci koji su doneseni nisu bili onakvi kakvim smo ih očekivali. Ja sam napisao o ovoj našoj konferenciji u mojoj knjizi **Ila melekut-il-Mesih**.

Jako je teško odjednom, iznenada, iščupati drvo koje je pustilo svoje korijenje duboko u zemlju. Međutim, mi moramo olakšati poteškoće i prevazići ih. Hrišćanstvo je došlo da se širi. To nam je naš Gospod Mesija (Spasitelj, Isa alejhisselam) obećao. Loša stanja u kojima su bili istok i zapad su pomogla Muhammedu. Ta stanja su nestala. Ona su odnijela sa sobom dosadu (islam) koja ih je pratila. Mi sa zadovoljstvom zapažamo da se situacija potpuno izmijenila. Kao rezultat velikih poduhvata i napora našeg Ministarstva, i drugih hrišćanskih vlada, muslimani su sada u padu. Hrišćani su, s druge strane, u usponu. Sada je vrijeme da se preuzmu pozicije koje smo kroz vijekove izgubili. Moćna vlada Velike Britanije prokrčava put za ovaj blagoslovljeni poduhvat uništenja islama.

Hazreti imam Rabbani kaže u 275. pismu Prvog toma njegove knjige **Mektubat**:

Razlog zašto si ti dobio ovu blagodat (ni'met) je to što ti podučavaš islamsko znanje i širiš propise fikha. Neznanje (džehalet) je uzelo maha, bid'ati (novotarije u vjeri) su se rasprostranili. Allah dželle-šanuhu ti je podario ljubav prema onima koji su Njemu dragi. On te je učinio posrednikom (vesilom) širenja islama. Dakle, podučavaj što više možeš vjersko znanje i širi propise fikha. Ovo dvoje je glava svake sreće i sredstvo za odabranost i spas. Radi marljivo! Budi čovjek od vjere! Vodi narod na Pravi put i čini emr-i ma'ruf i nehj-i munker! Značenje devetnaestog ajeta sure Muzzemmil kaže, "To je zaista savjet (pouka) onom ko hoće da stekne zadovoljstvo svoga Gospodara (Rabba)."

Ja se nikad nikom ne žalim, već plačem nad mojom situacijom,
Gledajući u moju budućnost drhtim kao lopov.

Prvo poglavlje

DRUGI DIO

Ministar Državne zajednice me je 1710./1122. godine po Hidžri poslao u Egipat, Irak, Hidžaz, i Istanbul, da radim kao špijun i sakupljam informacije koje su neophodne i dovoljne da podijelimo muslimane. Ministarstvo je odredilo u isto vrijeme i za isti zadatak i još devet jako hrabrih i spretnih ljudi. Nama je pored novaca, informacija i mapa, koje su nam trebale, data i lista na kojoj su bila napisana imena državnika, alima, i vođa plemena. Nikad neću zaboraviti! Kada sam se opraštao sa ministrom on mi je rekao, "Budućnost naše države je ovisna o tvom uspjehu. Prema tome, u to uloži što možeš više energije."

Ja sam se prvo uputio u Istanbul, centar islamskog hilafeta. Ja sam pored moje primarne dužnosti morao i da odlično naučim turski, maternji jezik muslimana koji su tu živjeli. Ja sam još u Londonu naučio podosta turskog, arapskog —koji je jezik Kur'ana, i persijskog—jezika Iranaca. Međutim, učenje jezika je jedno a razgovor sa onima čiji je to maternji jezik je nešto sasvim drugo. Dok se prva vještina može savladati za par godina ova druga zahtijeva daleko više vremena. Ja sam morao da naučim turski jezik sa njegovim svim finesama, da u mene ljudi nemaju nikakve sumnje.

Nisam se brinuo da će oni u mene sumnjati. Jer, muslimani su, kako su to naučili od svog Poslanika Muhammeda alejhisselam, tolerantni, iskreni, i dobronamjerni. Oni nisu sumnjičavi kao mi. Na kraju

krajeva, u to vrijeme turska vlada nije imala organizaciju koja hapsi špijune.

Ja sam poslije vrlo napornog putovanja stigao u Istanbul. Rekao sam da mi je ime Muhammed i počeo sam odlaziti u muslimanski hram — džamiju. Sviđao mi se način na koji su muslimani sprovodili disciplinu, čistoću, i poslušnost. Za trenutak sam pomislio: "Zašto se mi borimo protiv ovih nevinih ljudi? Je li to ono što nam naš Gospodin Mesija (Isus) nalaže?" Međutim, ja sam se odmah otrgnuo od ove vražije [!] misli i odlučio da nastavim sa mojom dužnošću na najbolji mogući način.

U Istanbulu sam sreo jednog starog alima koji se zvao Ahmed efendi. Nijedan od naših vjerskih ljudi se nije mogao uporediti sa njim, sa njegovim elegantnim ponašanjem, iskrenošću, produhovljenošću i dobronamjernošću. Ovaj čovjek je izgarao i noć i dan da postane kao Poslanik Muhammed alejhisselam. Muhammed alejhisselam je za njega bio najsavršeniji i najuzvišeniji čovjek. Njegove oči bi se orosile suzama kad god bi spomenuo Poslanikovo ime. Ja sam bio jako sretan da me on nije pitao ni ko sam ni odakle sam. On mi se obraćao riječima "Muhammed efendi". On je odgovarao na moja pitanja nježno i s milošću. Jer, on me je smatrao gostom koji je došao u Istanbul da radi u Turskoj u sjenci Muhammedovog, alejhisselam, predstavnika (halife). U stvari, to je bio moj izgovor za boravak u Istanbulu.

Ja sam jednoga dana ovako rekao Ahmed efendiji: "Moji roditelji su umrli. Ja nemam ni braće ni sestara niti sam išta naslijedio. Ja sam došao u centar islama da radim za moje životne potrebe i naučim Kur'ani kerim i vjersko znanje, to jest da zaradim i moje ovosvjetske i ahiretske potrebe." Njega su oduševile ove moje riječi. On mi je rekao, "Ti zaslužuješ poštovanje iz tri razloga." Ja pišem od riječi do riječi šta mi je rekao:

"1 – Ti si musliman. Svi muslimani su braća.

2 – Ti si gost. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je

rekao, **‘Počastite (učinite ikram) vaše goste!’**

3 – Ti hoćeš da radiš. Jedan hadisi šerif kaže, **‘Onaj ko radi (radiša) je drag Allahu.’** ”

Ove riječi su me puno obradovale. Rekao sam, sam u sebi, “Kamo sreće da i u hrišćanstvu ima ovakvih divnih istina. Prava je sramota što nema.” Šta me je iznenadilo, je činjenica da je islam, koji je tako plemenita vjera, bio degenerisan u rukama ovih uobraženih ljudi koji su bili potpuno nesvjesni šta se oko njih u životu dešava.

Ja sam rekao Ahmed efendiji, “Ja želim da naučim Kur’ani kerim.” On mi je odgovorio, “Meni će biti zadovoljstvo da te naučim.” On me je počeo učiti prvo poglavlje (suru) (koje se zove) **Fatiha**. On mi je, dok smo čitali, objasnio značenje. Bilo mi je jako teško izgovarati pojedine riječi. Ja sam za dvije godine pročitao cijeli Kur’ani kerim. On je prije svake lekcije uzimao abdest i naređivao i meni da uzmem abdest. On je sjedao okrenut prema kibli (Ka’bi) i onda započinjao s lekcijom.

Ono što muslimani nazivaju “abdest” se sastoji od nekoliko pranja koja ću ovdje navesti: 1) Pranje lica, 2) Pranje desne ruke od (vrhova) prstiju do iznad lakta, 3) Pranje lijeve ruke od (vrhova) prstiju do iznad lakta, 4) Potiranja (mesha) glave, ušiju, i pozadine vrata, 5) Pranja oba stopala.

Upotreba misvaka mi je jako smetala. **“Misvak”** je korijen drveta sa kojom oni čiste zube i usta. Ja sam mislio da je taj komadić drveta štetan za zube i usta. On bi nekada povrijedio moja usta i izazvao krvarenje. Međutim, ja sam ga morao upotrebljavati zato što je po njima upotreba misvaka Poslanikov alejhisselam potvrđeni sunnet (sunnet-i muekked). Oni kažu da je upotreba misvaka jako korisna. I zaista, moje krvarenje je vremenom prestalo. I moj smrad iz usta, koji su skoro svi Englezi imali, je potpuno nestao.

Ja sam za vrijeme mog boravka u Istanbulu provodio noći u sobi koju sam iznajmio od čovjeka koji je bio zadužen za brigu o džamiji (hizmećara). Njegovo ime je

bilo Mervan efendi. Mervan je ime jednog Muhammedovog alejhisselam časnog i vjernog druga (sahabe). Taj Mervan je bio jako nerovozan čovjek. On bi se često hvalio svojim imenom i govorio da, ako budem imao sina, da mu dadem ime Mervan zato što je on bio jedan od najvećih islamskih boraca (mudžahida).

Mervan efendi mi je svake noći pripremao večeru. Petkom nisam išao na posao jer je to bio muslimanski praznik. Drugim danima sam radio kod jednog stolara koji se zvao Halid, koji me je plaćao sedmično. Pošto sam radio skraćeno radno vrijeme, to jest od jutra do podneva, on mi je plaćao manje od ostalih radnika. Ovaj stolar je provodio većinu svog slobodnog vremena pripovijedajući o vrlinama Halid-bin-Velida. Halid bin Velid, jedan od Muhammedovih alejhisselam časnih i vjernih drugova (sahaba), je veliki borac islama (mudžahid). On je izvojevao razne islamske pobjede. Međutim, njegovo otpuštanje, za vrijeme Omer-bin-Hattabovog hilafeta, je razdiralo stolarevo srce. [Ubejde bin Džerrah, koji je postavljen na Halid-bin-Velidovo mjesto, je nastavio s pobjedama. Razumjelo se je da je Allahova dželle-šanuhu pomoć razlog za te pobjede, a ne Halid.]

Halid, stolar sa kojim sam radio, je bio jedna nemoralna i jako živčana osoba. Pa ipak on je imao u mene veliko povjerenje. Ja ne znam zašto. Možda zato što sam ga uvijek slušao. On je u svojim tajnim vladanjima zanemarivao islam. Međutim, kada je bio sa svojim prijateljima on se pretvarao da slijedi naređenja islamske vjere. On je išao na džumu, međutim, nisam siguran da je obavljao druge (dnevne) namaze.

Ja sam doručkovao u radnji. Poslije posla sam odlazio u džamiju na podne namaz gdje sam ostajao do ikindijskog namaza. Poslije ikindije sam odlazio Ahmed efendijinoj kući gdje me je on dva sata podučavao Kur'ani kerim, arapski i turski jezik. Pošto me je on zaista prelijepo podučavao ja sam mu davao moju sedmičnu zaradu. Zaista, on me je naučio da odlično čitam Kur'ani kerim, zahtjeve islamske vjere, i finese arapskog i turskog jezika.

Kada je Ahmed efendija saznao da nisam oženjen on me je htio oženiti sa jednom od njegovih kćeri. Ja sam odbio tu njegovu ponudu. On je insistirao i rekao mi je da je brak Poslanikov sunnet i da je Poslanik rekao, **"Onaj ko odbije moj sunnet ne pripada meni."** Sluteći da bi ovaj događaj mogao donijeti kraj našim ličnim poslovima ja sam morao da mu slažem i da mu kažem da sam impotentan. Ja sam na ovaj način osigurao nastavak našeg odnosa i prijateljstva.

Kada su moje dvije godine boravka u Istanbulu istekle ja sam rekao Ahmed efendiji da ja želim da idem kući. On mi je rekao, "Nemoj ići. Zašto ideš? U Istanbulu možeš naći sve što tražiš. Allah dželle-šanuhu je stavio u ovaj grad istovremeno i ovaj svijet i vjeru. Sam si rekao da su ti roditelji umrli i da nemaš nikoga od rodbine. Zašto se ne smiriš u Istanbulu?" Ahmed efendi je postao ovisan o mom društvu. On je zbog toga želio da se ja skrasim u Istanbulu. Međutim moja patriotska dužnost me je primoravala da se vratim nazad u London i da predam opširan izvještaj o centru hilafeta i da dobijem nova naređenja.

Ja sam za vrijeme mog cijelog boravka u Istanbulu slao Ministarstvu Državne zajednice mjesečne izvještaje mojih opažanja. Sjećam se da sam u jednom od mojih izvještaja pitao šta da radim ako bi me čovjek, za kog sam radio, upitao da imam sa njim homoseksualni odnos. Odgovor je bio, "Uradi to ako će ti to pomoći da ostvariš svoj cilj." Ja sam bio jako ljut na ovaj odgovor. Ja sam se osjećao kao da mi se nebo svalilo na glavu. Ja sam već znao da je ovo izopačeno ponašanje bilo jako rasprostranjeno po Engleskoj. Ali, ja nisam ni sanjao da bi mi to moja vlada naredila da uradim. Šta sam mogao da uradim? Ja nisam imao drugog izbora već da uradim onako kako mi je naređeno. I tako, ja sam prećutao i nastavio sa mojom radom.

Dok sam se opraštao sa Ahmed efendijom njegove oči su bile suzne. On mi je rekao, "Moj sinak! Neka te Allah dželle-šanuhu čuva! Ako se ikada vratiš u Istanbul, i vidiš da sam umro, prouči **Fatihu** za moju dušu! Mi ćemo se

sresti na Sudnjem danu (mahšeru) pred Resulullahom." Uistinu, i ja sam takođe bio vrlo tužan; toliko da sam zaplakao. Međutim, prirodno, moja dužnost (prema domovini) je bila jača.

Vjernost odgovara čovjeku čak i ako je ne voli,
Pomagač iskrenim je hazreti Allah!

E'uzu billahi mineššejtanirradžim,
Bismillahirrahmanirrahim

Resulullah-sallallahu alejhi ve sellem-je rekao, **"Kada se u mom ummetu** (među muslimanima) **raširi fitna** (smutnja, intriga) **onaj ko se u to vrijeme bude držao mog sunneta će dobiti nagradu ekvivalentnu onoj koju će dobiti stotinu šehida** (boraca koji su poginuli na Allahovom dželle-šanuhu putu)". U vrijeme kada su u porastu izmišljena objašnjenja Kur'ani kerima (tefsiri) i otpadničke vjerske knjige, koje su napisali ireligiozni ljudi, i kada se muslimani upućuju na krivi put, oni, koji slijede prave vjerske knjige koje su napisali alimi pravoga puta, koji se zove ehli sunnet, će dobiti iste nagrade koje će biti date stotini šehida. Alimi bilo kojeg od četiri mezheba (to jest, hanefi, maliki, šafi'i i hanbeli mezheba) se zovu ***alimi ehli sunneta.*** Njihov vođa (reis) je imam a'zam Ebu Hanifa. Ovi alimi su zapisali ono što su čuli od Ashaba kiram, koji su im rekli ono što su oni čuli od Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem.

Danas na zemlji postoje tri vrste ljudi:

1) **Kafiri.** Oni kažu da nisu muslimani. Jevreji i hrišćani su u ovoj grupi.

2) **Ehli sunnet muslimani.** Njihov se broj stalno u svakoj državi povećava.

3) **Licemjeri** (munafici). Oni kažu da su muslimani. Međutim, njihov iman i izvjesni ibadeti nemaju nikake sličnosti sa ehli sunnetom. Oni nisu pravi muslimani.

Prvo poglavlje

TREĆI DIO

Moji prijatelji (špijuni) su se vratili u London prije mene i već su dobili nove upute od Ministarstva. I ja sam također kada sam se vratio dobio nove upute. Nažalost samo se nas šest vratilo.

Sekretar je rekao da je jedan, od druge četvorice, postao musliman i da je ostao u Egiptu. Sekretar je rekao da je on još uvijek zadovoljan zato što on (onaj koji je ostao u Egiptu) nije odao nijedne tajne. Drugi je otišao u Rusiju i tamo ostao. On je porijeklom bio Rus. Sekretar je bio razočaran sa njim ne zato što se on vratio svojoj rodnoj domovini već zato što je možda špijunirao Ministarstvo Državne zajednice za Rusku vladu i vratio se nazad zato što mu je istekla misija. Treći je, kako nam je sekretar rekao, umro u blizini Bagdada od kuge. Četvrtog je Ministarstvo slijedilo do grada Sana u Jemenu. Oni su godinu dana od njega dobijali izvještaje. Poslije toga je njegovo izvještavanje stalo i od njega usprkos raznih napora nije bilo ni traga ni glasa. Ministarstvo je primilo gubitak ove četvorice kao katastrofu. Mi smo mala nacija sa velikim dužnostima. Prema tome mi pravimo detaljne proračune za svakog pojedinca.

Sekretar je poslije nekoliko mojih izvještaja održao sastanak da temeljito prouči izvještaje koje smo mu nas četvorica dali. Kada su moji prijatelji predali svoje izvještaje koji su se odnosili na njihove zadatke i ja sam također predao moj izvještaj. Oni su zabilježili izvjesne podatke iz mog izvještaja. Ministar, sekretar, i neki od onih koji su prisustvovali sastanku su hvalili moj rad. Pa ipak, ja sam bio

na trećem mjestu. Prvo mjesto je zauzeo moj prijatelj Džordž Belkud (George Belcoude) a drugo Henri Fans (Henry Fanse).

Ja sam bio bez ikakve sumnje vrlo uspješan u učenju turskog i arapskog jezika, Kur'ani kerima i propisa islama. Međutim, ja nisam uspio da pripremim Ministarstvu izvještaj koji otkriva slabosti Osmanlijske države. Poslije sastanka od dva sata, sekretar me je upitao za razlog mog neuspjeha. Ja sam mu rekao, "Moja osnovna dužnost je bila da naučim jezike, Kur'an i islam. Ja nisam imao vremena ni za šta drugo. Ali, ako mi date drugu priliku ja vas neću iznevjeriti." Sekretar je rekao, "Ti si bio sigurno uspješan. Ali ja sam želio da ti zauzmeš prvo mjesto." (I on reče):

"O Hemferu, tvoja sljedeća misija se sastoji od dva zadatka:

1 – Da otkriješ slabe tačke muslimana kroz koje mi možemo ući u njihova tijela i rastaviti im udove (tj. rastaviti ih na komade). Zaista, to je najbolji način da se pobijedi neprijatelj.

2 – Onog momenta, kada otkriješ ove tačke (u muslimanskom tijelu) i učiniš što sam ti rekao [drugim riječima kada uspiješ da posiješ razdor među muslimanima, i međusobno ih zavadiš], ti ćeš biti najuspješniji špijun i zaradićeš medalju od Ministarstva."

Ja sam ostao u Londonu šest mjeseci. Oženio sam se mojom rodicom s očeve strane, Marijom Švej (Maria Shvay). Ja sam tada imao 22 godine. Ona je imala 23 godine. Marija Švej je bila vrlo lijepa djevojka sa prosječnom inteligencijom i običnim kulturnim porijeklom. Najsrećniji i najradosniji dani moga života su bili oni koje sam proveo sa njom. Moja žena je bila trudna. Mi smo očekivali našeg novog gosta kada mi je došla poruka s naređenjem da idem u Irak.

To naređenje, u vrijeme kada sam očekivao rođenje moga sina, me je rastužilo. Međutim, važnost koju sam ja pridavao mojoj domovini, pomiješana sa mojom ambicijom da steknem slavu i budem izabran kao najbolji špijun među mojim kolegama, su bili iznad mojih osjećanja muža i oca. Ja sam radi toga prihvatio taj zadatak bez oklijevanja. Moja

žena je željela da ja odgodim misiju do poslije djetetovog rođenja. Ja nisam uzimao u obzir ono što mi je ona govorila. Mi smo oboje jecali dok smo se opraštali jedno od drugog. Moja žena mi je rekla, “Nemoj mi prestati pisati! Ja ću ti pisati pisma o našoj novom domu koji je dragocjen kao zlato.” Ove njene riječi su izazvale oluje u mom srcu. Ja sam skoro odustao od putovanja. Ja sam ipak nekako uspio da savladam svoje emocije. Pozdravivši se s njom ja sam otišao u Ministarstvo da primim konačne upute.

Šest mjeseci kasnije sam se našao u iračkom gradu Basri. Ljudi u ovom gradu su bili dijelom sunnije, dijelom šije. Basra je bio grad koji je sastavljen od plemena sa pomiješanom stanovništvom koje se sastojalo od Arapa, Iranaca i relativno malog broja hrišćana. Ovo je bio prvi put u mom životu da sam se ja sreo sa šijama i Irancima. Usput da kažem koju riječ o šijizmu i sunnizmu.

Šije kažu da oni slijede Aliju bin Ebi Taliba, koji je bio muž Muhammedove alejhisselam kćerke Fatime i istovremeno Muhammedov alejhisselam prvi amidžić. Oni kažu da je Muhammed alejhisselam odredio da ga Alija i dvanaest imama, Alijinih potomaka, naslijede kao halife.

Po mom mišljenju šije su u pravu što se tiče Alijinog, Hasanovog i Husejnovog hilafeta. Jer, koliko ja razumijem islamsku istoriju, Alija je bio čovjek koji se isticao sa vrhunskim kvalifikacijama neophodnim za hilafet. Niti ja smatram stranim, čudnim da je Muhammed alejhisselam imenovao Hasana i Husejna kao halife. Međutim, u šta ja sumnjam, je to da je Muhammed alejhisselam imenovao Husejnovog sina i njegovih osam unuka kao halife. Jer, Husejn je bio dijete u vrijeme Muhammed alejhisselamove smrti. Kako je on znao da će on imati osam unuka? Ako je Muhammed alejhisselam zaista bio Poslanik njemu je Allah dželle-šanuhu mogao reći o budućnosti isto kao što je i Isa Mesih (Isus Krist) bio obaviješten o budućim događajima. Ali, Muhammed Alejhisselamovo Poslanstvo je za nas hrišćane stvar sumnje.

Muslimani kažu: “Postoje mnogi dokazi koji pokazuju Muhamedovo alejhisselam Poslanstvo. Jedan od tih dokaza je Kur’an. Ja sam pročitao Kur’an. On je stvarno jedna

znamenita i uzvišena knjiga. On je čak viši i od Tevrata i od Biblije. Jer, on u sebi sadrži principe (dustur), regulacije (nizam), moralne propise (ahlakijat), itd."

Meni je bilo začuđujuće kako je mogla nepismena osoba, kao što je bio Muhammed alejhisselam, donijeti jednu tako uzvišenu knjigu i kako je mogla imati te sve moralne, intelektualne i lične kvalifikacije koje ne bi mogao posjedovati čak ni čovjek koji je učen i puno putovao. Ja sam se čudio jesu li ovo dokazi za Muhammed alejhisselamovo Poslanstvo (Pejgamberluk)?

Ja sam uvijek pažljivo izučavao i istraživao kako bih otkrio istinu o Muhammedovom alejhisselam Poslanstvu. Ja sam jednom otkrio ovu moju zainteresovanost (za Muhammedovo alejhisselam Poslanstvo) jednom svešteniku u Londonu. Njegov odgovor na to je bio fanatičan i tvrdoglav i uopšte me nije zadovoljio. Ja sam pitao i Ahmed efendiju nekoliko puta dok sam bio u Turskoj ali, takođe, ni od njega nisam dobio zadovoljavajući odgovor. Doduše, ja sam izbjegavao postavljati Ahmed efendiji pitanja koja su povezana direktno sa ovim da oni ne bi počeli sumnjati u mene, da sam špijun.

Ja puno cijenim Muhammeda alejhisselam. On je bez sumnje jedan od Allahovih Pejgambera o kojima smo mi čitali u knjigama. Pa ipak, pošto sam ja hrišćanin, ja još nisam počeo vjerovati u njegovo Poslanstvo. Nema sumnje da je on puno viši od genija.

Sa druge strane, sunnije kažu, "Poslije Pejgamberovog vefata (Poslanikovog prelaska na onaj svijet, na ahiret) muslimani su smatrali Ebu Bekra, Omera, Osmana i Aliju prikladnim za hilafet."

Rasprave ove vrste postoje u svim vjerama a ponajviše u hrišćanstvu. Pošto su danas i Omer i Alija mrtvi, nastavljanje sa ovim raspravama ne služi nikakvom korisnom cilju. Ja mislim, ako su muslimani razumni, oni bi trebali misliti o sadašnjosti a ne o davno prohujalim danima. [U šijizmu (ši'izmu) je bitno raspredati (naglabati, pričati) i imati izvjesno vjerovanje po pitanju hilafeta. Prema sunnijama, to nije potrebno. Mladi Englez miješa, brče vjersko i

dunjalučko znanje. Muslimani su uvijek, kako on savjetuje, u dunjalučkom znanju mislili o inovacijama i poboljšanjima, i uvijek su napredovali u nauci, tehnici, arhitekturi i medicini. Kada je čuveni italijanski astronom Galilej rekao da se zemlja okreće on je bez sumnje tu činjenicu naučio od muslimana. Njega sveštenici nisu samo ekskomunicirali (anatemisali, isključili iz crkvene zajednice) već su ga takođe i bacili u tamnicu. Samo onda kada se pokajao i kada se odrekao svoje prethodne izjave i rekao, "ne, ne okreće se," on se spasio od sveštenićkih ruku. U znanju koje se odnosi na islam i iman muslimani slijede Kur'ani kerim i hadisi šerif. Oni, za razliku od hrišćana, ne interpoliraju ovo znanje koje je izvan granica ljudskog razuma. (Oni to znanje ne kvare i ne miješaju ništa u njega.)]

Ja sam jednoga dana u Ministarstvu Državne zajednice (Ministarstvu za kolonije) aludirao na razliku između sunnija i šija i rekao, "Kad bi muslimani znali išta o životu oni bi riješili te nesuglasice između šija i sunnija i udružili se." Neko me je prekinuo i prigovorio, "Tvoja dužnost je da potičeš (čarkaš i čeprkaš) te razlike a ne da razmišljaš kako ćeš ujediniti muslimane."

Prije nego što sam krenuo u Irak sekretar mi je rekao, "Ej, Hemfru, ti trebaš da znaš da među ljudima, od kad je Allah stvorio Habila i Kabila, postoje prirodna neslaganja. Ovi nesporazumi će se nastaviti do Mesihovog (Isaovog) povratka. Takav je isti slučaj i sa rasnim, plemenskim, teritorijalnim, nacionalnim i vjerskim neslaganjima.

Ovaj put, tvoja je dužnost da dobro diagnoziraš ove nesporazume i da o njima obavijestiš ministarstvo. Sve što ti budeš uspješniji u raspaljivanju tih razlika među muslimanima, tvoja usluga Engleskoj će biti sve veća.

Mi Englezi moramo, da bi mogli živjeti u prosperitetu (refah) i sreći (se'adetu), u svim našim kolonijama sijati neslogu i razjedinjavanja. Mi ćemo samo sa ovakvim fitnama moći srušiti Osmanlijsko carstvo. Kako bi mogla, bez toga (bez tih fitni), malobrojna nacija zavladati nacijom sa velikim brojem stanovnika? Upotrijebi svu svoju moć i snagu da pronađeš najslabije tačke i iskoristi ih. Ti trebaš znati da su Osmanlijsko carstvo i Iran na najnižem stepenu njihove moći. Prema tome, tvoja prva dužnost je da

nahuškaš narod protiv vlade! Istorija nam pokazuje da je svaka vrste revolucije nikla iz narodnog ustanaka. Kada se jedinstvo muslimana razvli, i kada se njihova međusobna privrženost umanji, njihove snage će se rastopiti i mi ćemo ih lako uništiti.”

TEVHID DOVA

Ja Allah, ja Allah. La ilahe illallah Muhammedun Resulullah. Ja Rahman, ja Rahim, ja afuvvu ja Kerim, fa’fu anni verhamni ja erhamerrahimin! Teveffeni muslimen ve elhikni bissalihin. Allahummagfirli ve li-abai ve ummehati ve li aba-i ve ummehat-i zevdžeti ve li-edždadi ve džeddati ve li-ebnai ve benati ve li-ihveti ve ehvati ve li-a’mami ve ammati ve li-ahvali ve halati ve li-ustazi Abdulhakim-i Arvasi ve li kaffetil mu’minine vel-mu’minat. Rahmetullahi teala alejhim edžme’in.

Prvo poglavlje

ČETVRTI DIO

Kada sam stigao u Basru smjestio sam se u džamiju. Imam džamije je bio sunnija, Arap, koji se zvao šejh Omer Tai. Kada sam ga upoznao počeo sam sa njim razgovarati. On je počeo u samom početku sumnjati u mene i obasuo me je sa kišom pitanja. Ja sam ovako uspio da preživim ovaj opasni razgovor: "Ja sam iz turkog grada Igdir. Bio sam učenik Ahmed efendije iz Istanbula. Radio sam za stolara koji se zvao Halid." Dao sam mu još nekoliko informacija o Turskoj koje sam prikupio dok sam tamo boravio. Također sam rekao i par rečenica na turskom jeziku. Imam je naišaretio okom jednom od ljudi koji su tu bili i upitao ga je govorim li ispravno turski? Odgovor je bio pozitivan. Ja sam bio presretan što sam uspio uvjeriti imama. Pa ipak nisam bio u pravu. Jer, nekoliko dana kasnije sam se razočarao kada sam vidio da imam sumnja da sam turski špijun. Kasnije sam saznao da između njega i guvernera, kojeg je sultan postavio, postoji neslaganje i neprijateljstvo.

Silom prilika sam napustio šejh-Omer efendijinu džamiju. Nastanio sam se u jednom hanu (motelu) za putnike i strance gdje sam iznajmio sobu. Vlasnik hana je bio jedan idiot koji se zvao Muršid efendi. On me je svako jutro, čim je zaučio ezan za sabah namaz, uznemiravao i lupao na moja vrata da me probudi. Morao sam ga slušati (jer bi inače počeo sumnjati). Ja bih tako ustajao i klanjao sabah namaz. On je onda govorio da poslije sabah namaza moram učiti Kur'ani kerim. Kada sam mu ja jednom rekao da učenje Kur'ani kerima nije farz

(obavezna dužnost) i kada sam ga pitao zašto on na tome toliko insistira, on mi bi odgovarao, “Spavanje u ovo doba dana će izazvati siromaštvo i nesreću hanu i onima koji borave u njemu.” Ja sam morao izvršavati ovo njegovo naređenje. On bi me inače izbacio iz hana. Prema tome, čim bi sabahski ezan zaučio, ja bih klanjao sabah namaz i onda bih učio jedan sat Kur’ani kerim.

Jedan dan mi je Muršid efendi došao i rekao, “Od kad si ti iznajmio ovu sobu mene je snašlo siromaštvo. Ja mislim da je to zato što si ti nesretan. Jer, ti si neoženjen. Samački život sluti nesreću. Ili se ženi ili se kupi odavde.” Ja sam mu rekao da ja nemam dovoljnih sredstava za ženidbu. Ja mu nisam mogao reći ono što sam rekao Ahmed efendiji. Jer, Muršid efendija je bio takav čovjek da bi me on skinuo i pregledao moje genitalije da vidi govorim li ja istinu.

Kada sam mu ja tako rekao on me je ukorio rekavši, “Kakav ti je slab iman! Zar nisi proučio u značenju ajeta tvog Allaha: **‘Ako su siromašni Allah će ih obogatiti sa Njegovim lutufom** (ljubaznošću, dobročinstvom, uslugom)**.’** ” [Sure **Nur**, ajet: 32] Ja sam bio zaprepašten. Na kraju sam mu rekao, “Dobro, oženitću se. Jesi li ti spreman da mi obezbjediš potrebne troškove? Ili, možeš li mi ti naći djevojku koja me neće puno koštati?”

On je, nakon što se malo zamislio, rekao, “Mene se to ne tiče! Ili se oženi do početka Redžeba ili se gubi iz mog hana.” Do početka mjeseca Redžeba je ostalo samo dvadeset pet (25) dana.

Usput, da spomenem arapske mjesece; Muharrem, Safer, Rebi’ulevvel, Rebi’ulahir, Džemazijulevvel, Džemazijulahir, Redžeb, Ša’ban, Ramazan, Ševval, Zilka’de i Zilhidždže. Njihovi mjeseci imaju ili dvadeset devet (29) ili trideset (30) dana. Oni se temelje na lunarnim (mjesečevim) proračunima.

Ja sam napustio Muršid efendijin han. Zaposlio sam se kao stolarski pomoćnik. Nagodili smo se da mi plata bude manja sa tim da moj stan i hrana budu o njegovom trošku. Ja sam prenijeo moje stvari u stolarsku radnju prije prvog Redžeba. Stolar je bio prava ljudina. On me je

pazio kao svog sina. On je bio šija iz Horasana. Njegovo ime je bilo Abdurriza. Ja sam iskoristio priliku i počeo sam u njegovom društvu učiti farisi jezik. Iranske šije su se svakoga poslijepodneva (ikindije) okupljale u njegovoj radionici i razgovarale o svemu i svačemu, od politike do ekonomije. Najčešće su kritikovali svoju vladu kao i halifu (padišaha, sultana) u Istanbulu. Kad god bi ušao u radnju neki stranac (jabandžija) oni su mijenjali predmet razgovora i započinjali priču o svojim privatnim stvarima.

Oni su mi puno vjerovali. Međutim, ja sam kasnije otkrio da su oni mislili da sam ja Azerbejdžanac, zato što sam govorio turski.

U našu stolarsku radnju je s vremena na vrijeme navraćao jedan mladić. Njegove haljine (kijafet) su "govorile" da je on student iluma. On je razumio arapski, farisi (perzijski) i turski jezik. Njegovo ime je bilo **Muhammed bin Abdulvehhab Nedždi**. Ovaj mladić je bio izuzetno primitivan i vrlo nerovozan. Iako je on puno grdio osmanlijsku vladu on se nije nikad loše izražavao o iranskoj vladi. Zajednička nit koja je povezivala njega i Abdurrizaa, vlasnika stolarije, je bila mržnja prema halifi u Istanbulu. Ali, kako je moguće da ovaj mladić, koji je sunnija, zna perzijski jezik i bude prijatelj sa Abdurrizaom, koji je šija? U ovom gradu su se sunnije predstavljale kao prijatelji i braća šija. Većina stanovnika je znala oba jezika, i arapski i perzijski. I većina njih je takođe znala i turski jezik.

Muhammed iz Nedžda je naizgled (zahiren) bio sunnija. Iako je većina šija kritikovala šije —u stvari oni kažu da su šije kafiri— ovaj mladić nije nikad vrijeđao šije. Prema Muhammedu iz Nedžda nije bilo razloga da sunnije slijede jedan od četiri mezheba. On je govorio, "U Allahovoj knjizi nema nijedan dokaz koji se odnosi na ova četiri mezheba." On je namjerno odbacivao i zanemarivao ajeti kerime i hadisi šerife po ovom pitanju.

Što se tiče četiri mezheba: U stoljeću poslije smrti njihovog Pejgambera Muhammeda alejhisselam su se među sunnijama pojavila četiri alima (učenjaka): Ebu Hanifa, Ahmed bin Hanbel, Malik bin Enes i Muhammed bin Idris Eš Šafi'i. Neke halife su tjerale sunnije da slijede

(čine taklid) jednog od ova četiri alima. Oni su rekli da niko osim ova četiri alima nije mogao izvoditi (činiti) idžtihad iz Kur'ani kerima i sunneta. Ovaj pokret je muslimanima zatvorio vrata iluma i razumijevanja. Smatralo se da je ova zabrana idžtihada bila sebeb (uzrok, povod) za zastoj islama.

Šije su iskoristile ove pogrešne izjave da prošire svoju sektu. Broj šija je manji od jedne desetine (originalnog) broja sunnija. Ali sada, (govorimo o 17. vijeku), njihov broj se povećao i oni su po broju postali ravni sa sunnijama. Ovo je prirodni rezultat. Jer, idžtihad je kao oružje. On će usavršiti islamski fikh, tj. propise (ahkam) i obnoviti razumijevanje Kur'ani kerima i sunneta. Sa druge strane, zabrana idžtihada je kao trulo (i pokvareno) oružje. Ona će ograničiti ahkam (mezhebe) u jedan izvjesni okvir. A to znači zatvaranje vrata zaključivanju i ignorisanje vremenskih zahtiijeva. Ako ti je oružje trulo a neprijatelj savršen (mukemmel) ti si, ranije ili kasnije, osuđen na poraz od strane tvog neprijatelja. Ja mislim da će u budućnosti pametniji sljedbenici ehli sunneta ponovo otvoriti vrata idžtihada. Ako to oni ne urade oni će za nekoliko stoljeća postati manjina a šije većina. [Duboko učeni alimi koji razumiju ahkame (odluke, propise) koji nisu jasno preneseni u nassu, u ajeti kerimima i hadisi šerifima, tj. koji su nejasno preneseni u nassu, se nazivaju **mudžtehid**(i). Uslovi (šartovi) koji su potrebni da se bude mudžtehid su detaljno opisani u našim knjigama **Se'adet-i ebedijje** i **Faideli bilgiler**. Poslije četiri stote (400.) godine po Hidžri nijedan alim se nije uzdigao (u tolike visine) da dokuči ove uslove. Neprijatelji islama, zindici, koji nastoje da iznutra unište islam govore, "mi činimo idžtihad". Međutim, (pravi) mudžtehidi su već izveli ahkame (odluke, propise) iz nassa za sve moguće vrste događaja (koje bi se eventualno mogle desiti) do vremena Kijameta i {mudžtehidi su ih već (tj. propise)} napisali u knjigama ehli sunneta.]

[Imani, i'tikadi (tj. vjerovanja) četiri mezheba su isti. Među njima nema razlike (u vjerovanjima). Njihove razlike su samo u ibadetima. A to, (tj. te razlike u ibadetima), su olakšice za muslimane. Sa druge strane, šije su se u imanu (u vjerovanju) podijelile u dvanaest grupa (firki) i tako postale trulo oružje. O

ovome je opširno napisano u knjizi **Milel ve Nihal**.]

Arogantni mladić, Muhammed iz Nedžda, je u razumijevanju Kur'ani kerima i sunneta slijedio svoj nefs (svoje strasti). On je potpuno ignorisao ne samo mišljenja alima njegovog vremena i imama četiri mezheba već i najvećih velikana kao što su Ebu Bekir i Omer. Kad god bi nailazio na neki ajet za koji je mislio da je u suprotnosti sa pogledima tih ljudi on bi govorio, "Pejgamber je rekao, **'Ostavio sam vam Kur'an i sunnet.'** On nije rekao Ostavio sam vam Kur'an, sunnet i ashabe i alime mezheba." [Muhammed iz Nedžda sa ovim njegovim riječima poriče hadisi šerife koji nam naređuju da slijedimo Ashabe kiram.] Prema tome, Kur'an i sunnet su jedini oni koji su farz (obavezni) bez obzira kako to suprotno izgledalo pogledima mezheba, riječima sahaba i alimima. [Danas, tj. ovih dana, u svim islamskim zemljama neki neznalice (džahil-i) i izdaice (hain-i) napadaju na Alime ehli sunneta. Oni hvale vehabizam, zauzvrat ogromnim sumama novaca koje dobijaju od Saudijske Arabije. Oni svi, u svakoj situaciji, upotrebljavaju kao oružje gore navedene riječi Muhammeda iz Nedžda. Međutim, činjenica je da nijedna jedina riječ Ashaba kiram i Alima ehli sunneta i četvorice imama nije u suprotnosti sa Kur'ani kerimom i hadisi šerifima. Oni nisu dodali ovim izvorima ništa. Oni su ih samo objasnili. Vehabije, kao i Englezi, izmišljaju laži i zavode muslimane.]

Jednom se za vrijeme večere u Abdurrizaovoj kući razvila diskusija između Muhammeda iz Nedžda i jednog gosta iz Kuma, jednog šijiskog alima šejh-Dževada:

Šejh Dževad: Pošto prihvataš da je Alija mudžtehid zašto ga ne slijediš kao šije?

Muhammed iz Nedžda: Alija nije ništa drukčiji od Omera i drugih sahaba. Njegove riječi nisu hudždžet (dokaz, dokument) kao Kur'an i sunnet. [Međutim, riječi svakog pojedinog Ashaba kiram su hudždžet. Naš Pejgamber nam je naredio da slijedimo bilo kog od njih.] [Musliman koji je vidio predivno mubarek lice Muhammeda alejhisselam se zove **Sahabi**. Nekoliko njih se nazivaju **Sahabe** (što je množina od riječi Sahabi) ili **Ashab**.]

Šejh Dževad: Pošto je naš Pejgamber rekao, **"Ja sam**

grad znanja (ilmin šehri)**, a Alija je njegova kapija,”** zar ne bi trebalo biti razlike između Alije i drugih sahaba?

Muhammed iz Nedžda: Da je Alijina riječ hudždžet zar ne bi Pejgamber rekao, “Ostavljam vam Kur’an, sunnet i Aliju”?

Šejh Dževad: Da mi možemo pretpostaviti da je on (Pejgamber) tako rekao. Jer, hadisi šerif, **“Ostavljam** (iza sebe) **Allahov kitab i moj Ehli bejt.”** (Ehli bejt=Poslanikov najbliži rod.) A Alija je najviši član Ehli bejta.

Muhammed iz Nedžda je porekao da je to Pejgamber rekao.

Šejh Dževad je pobio Muhammeda iz Nedžda uvjerljivim dokazima.

Međutim, Muhammed od Nedžda je tome prigovorio i rekao, “Ti tvrdiš da je Pejgamber rekao, **‘Ostavljam vam Allahov kitab i moj Ehli bejt.’** Šta se onda desilo sa Pejgamberovim sunnetom?”

Šejh Dževad: Resulullahov sunnet je Kur’anovo objašnjenje. Resulullah je rekao, **“Ostavljam vam Allahov kitab i moj Ehli bejt.”** Riječi “Allahov kitab” uključuje “sunnet” koji je njegovo objašnjenje.

Muhammed od Nedžda: Budući da su riječi Ehli bejta Kur’anovo objašnjenje, zašto je potrebno objašnjavati hadise?

Šejh Dževad: Kada je hazreti Pejgamber preselio na ahiret njegov ummet (muslimani) su smatrali da bi trebao postojati tefsir Kur’ana koji bi zadovoljio vremenske potrebe. Iz ovog razloga je hazreti Pejgamber naredio njegovom ummetu da slijedi Kur’an, koji je original, a njegov Ehli bejt je trebao da načini tefsir Kur’ana na način koji će zadovoljiti vremenske zahtjeve.

Meni se ova rasprava jako svidjela. Muhammed iz Nedžda je bio nepomičan pred šejh-Dževadom, kao vrabac u rukama lovca.

Muhammed iz Nedžda je bio vrsta čovjeka za kojim sam ja tragao. Njegovo omalovažavanje alima njegovog vremena, njegovo nipodaštavanje četvorice halifa, njegov

neovisni pogled u razumijevanju Kur'ana i sunneta su bile njegove najosjetljivije tačke. On je zbog toga bio pogodan za moj lov i moju misiju. Koliko je ovaj uobraženi mladić bio drukčiji od Ahmed efendije koji me je podučavao u Istanbulu! Taj alim, kao i njegovi predhodnici (selefi), me je podsjećao na planinu. Njega niko nije mogao poljuljati. On bi, kad god bi spomenuo Ebu Hanifino ime, ustajao i odlazio i obnavljao svoj abdest. On je, opet, kad god je htio da uzme u ruke knjigu Buharijinih hadisa obnavljao abdest. Sunnije imaju veliko povjerenje u ovu knjigu.

Sa druge strane, Muhammed od Nedžda je prezirao i omalovažavao Ebu Hanifu. On je uobičajavao reći, "Ja znam bolje od Ebu Hanife." [Tako i dan danas takođe govore neke neznalice (džahili), nemezheblije.] Pored toga, po njemu je pola Buharijine zbirke hadisa pogrešno. [Ova tvrdnja ovog čovjeka pokazuje da Muhammed iz Nedžda nije imao pojma o hadiskom ilumu (nauci hadisa).]

[Ja se sam, dok sam prevodio ove Hemferove ispovijesti na turski jezik, sjetio sljedećeg događaja: [Hemferove ispovijesti su prevedene na turski jezik one su, zajedno sa autorovim objašnjenjima, sačinjavale knjigu. Ovaj prijevod je bosanska verzija te turske knjige.] Ja sam bio muallim (profesor) u gimnaziji. Za vrijeme predavanja jedan od mojih učenika me je upitao, "Ako je musliman ubijen u ratu hoće li on postati šehid?" "Hoće" odgovorio sam mu. "Je li tako Pejgamber rekao?" "Jeste. I on će u tom slučaju dobiti više sevapa" odgovorio sam. On je onda upitao, "Hoće li on postati šehid ako padne iz aviona?" "Hoće" odgovorio sam. On je upitao, "Je li i to takođe rekao Pejgamber?" "Jeste" rekao sam. Na to se on trijumfalno nasmijao i rekao, "Je li u to vrijeme bilo aviona?" Ja sam mu ovako odgovorio: Moje dijete! Naš Pejgamber ima devedeset devet (99) imena. Svako pojedino ime opisuje jedan njegov lijepi atribut (sifat). Jedno njegovo ime je **Džami'ul-kelim**. On bi sa jednom riječju izrazio mnoge stvari. Na primjer, on je rekao, **"Ko padne sa visine postaće šehid."** Ovo dijete je priznalo ovaj moj odgovor sa divljenjem i zahvalnošću. Isto tako, Kur'ani kerim i hadisi šerifi sadrže puno riječi i hukmova (propisa), tj. naređenja i zabrana, od kojih svaki izražava i razna druga značenja. Pronalaženje ovih

značenja (tj. onih pravih) i odabiranje potrebnih (tj. za specifičan slučaj) između njih se zove činjenje **idžtihada**. Da bi se mogao učiniti idžtihad mora se biti duboko učeni alim. Iz ovog razloga su sunnije zabranile neznalicama (džahilima) da čine idžtihad. To nije zabranjivanje idžtihada. Pošto poslije četvrtog stoljeća po Hidžri nije obrazovan nijedan mutlak mudžtehid [duboko učeni alim (koji je mogao činiti idžtihad)] vrata idžtihada su se sama zatvorila. Pred kraj svijeta (pred Kijamet) će se Mehdi (očekivani heroj islama) pojaviti i Isa alejhisselam će sići s nebesa. Oni će činiti idžtihad.

Naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem je rekao, **"Poslije mene muslimani će se podijeliti u sedamdeset tri firke** (grupe)**. Od ovih grupa će samo jedna ući u džennet."** Kada su ga upitali ko je u toj grupi on je odgovorio, **"Oni koji sebe prilagode meni i mojim Ashabima."** (To znači, oni koji slijede njega i njegove Ashabe.) On je rekao u jednom drugom hadisi šerifu, **"Moji Ashabi su kao zvijezde na nebu. Ako slijedite bilo kog od njih vi ćete dobiti hidajet!"** Drugim riječima, on je rekao, "Vi ćete dobiti put koji vodi u džennet." Jedan ćifut iz Jemena čije je ime bilo Abdullah bin Sebe' je, da bi iznutra uništio islam, među muslimane ubacio neprijateljstvo protiv Ashaba. Džahili koji su povjerovali ovom ćifutu i koji mrze Ashabe kiram su nazvani šije (**ši'i**). Oni koji su poslušali hadisi šerife, voljeli i slijedili Ashabe kiram, su nazvani sunije (**sunni**).]

Ja sam uspostavio sa Muhammedom iz Nedžda vrlo blisko prijateljstvo. Ja sam lansirao kampanju njegovog hvalenja i veličanja na sve strane. Ja sam mu jednoga dana rekao: "Ti si viši od Omera i Alije. Da je Pejgamber danas živ on bi, umjesto njih, tebe postavio kao svog halifu. Ja očekujem obnovu i poboljšanje islama u tvojim rukama. Ti si jedini alim koji će raširiti islam po cijelome svijetu."

Muhammed sin Abdulvehhabov i ja smo odlučili da napravimo novi tefsir Kur'ana. Ovaj novi tefsir je trebao da odražava samo naše poglede i mišljenja. On je trebao da bude u potpunoj suprotnosti sa tefsirima sahaba, imama mezheba i mufessira (duboko učenih alima koji su posebne specijaliste za objašnjavanje Kur'ana). Mi smo čitali Kur'an i razgovarali o nekim ajetima. Moja svrha

rasprave je bila da zavedem Muhammeda. Na kraju krajeva, on je pokušao da sebe predstavi kao revolucionara te je prema tome sa zadovoljstvom prihvatao moje poglede i ideje tako da bih mu ja što više vjerovao.

Ja sam mu jedne prilike rekao, “Džihad (rat, borba za islam) nije farz.”

On je rekao, “Kako nije farz kad je Allah naredio **‘Ratuj protiv nevjernika’?”** [sure **Tevbe**, ajet: 73]

Ja sam rekao, “Zašto onda Pejgamber nije išao u džihad protiv munafika kad je Allah naredio, **‘Čini džihad (bori se) protiv kafira i munafika.’**?” [sure **Tevbe**, ajet: 73] [Sa druge strane u knjizi **Mevahibu ledunnijje** piše da je protiv kafira vođeno dvadeset sedam (27) džihada. Njihove sablje su izložene u istanbulskim muzejima. Munafici su se pretvarali da su muslimani. Oni su po danu klanjali namaz sa Resulullahom u Mesdžid-i-nebeviju. Resulullah sallallahu alejhi ve sellem ih je znao. Ali on nije rekao nijednom od njih “ti si munafik”. Da je on krenuo u rat protiv njih i pobio ih ljudi bi rekli “Muhammed alejhisselam je pobio ljude koji vjerovali u njega.” Prema tome, on je protiv njih vodio džihad **riječima**. Jer, džihad koji je farz se obavlja sa tijelom, sa imetkom i sa riječima. Gore navedeni ajeti kerim naređuje džihad protiv kafira i munafika. On ne definira, ne određuje kako se ovaj džihad treba činiti. Naš Pejgamber sallallahu alejhi ve sellem je vodio džihad ratom sa protiv kafira i džihad sa vazom (propovijedanjem) i nasihatom (savjetovanjem) protiv munaficika. Ovaj ajeti kerim ne govori o vrsti džihada.]

On je rekao, “Pejgamber je protiv njih vodio džihad sa riječima.”

Ja sam odgovorio, “Je li džihad koji je farz onaj koji se vrši riječima?”

On je rekao, “Resulullah je vodio rat protiv nevjernika.”

Ja sam mu rekao, “Pejgamber je vodio rat protiv kafira u samoodbrani. Jer, kafiri su htjeli da ga ubiju.”

On je odobravajući klimnuo glavom.

Jednom drugom prilikom sam mu rekao, “**Mut’a** nikah je dozvoljen.” [Nikah znači bračni ugovor onako kako ga islam

propisuje. Mut'a brak znači ugovor koji je napravljen između muškarca i žene da žive zajedno jedno izvjesno vrijeme. Islam zabranjuje ovu vrstu braka.]

On se usprotivi i reče, "Ne, nije."

Ja rekoh, "Allah kaže, **'Zauzvrat što ste ih koristili, podajte im mehr po dogovoru.'** " [sure **Nisa**, ajet: 24] [Mut'a brak je sličan današnjoj praksi upražnjavanja ljubavnica. To je po šijama dozvoljeno.]

On reče, "Omer je zabranio dvije vrste mut'a braka koje su postojale u Pejgamberovo vrijeme i rekao da će kazniti bilo koga ko ih bude upražnjavao."

Ja rekoh, "Ti i kažeš i da si viši od Omera i slijediš ga. iako je Omer znao da je to Pejgamber učinio halal (dozvolio) on je rekao, 'Ja to zabranjujem'." [Omer radijallahu anh nije tako rekao. Engleski špijun je —pošto je on, kao i svi drugi hrišćani hazreti Omerov neprijatelj— takođe i u ovoj rečenici napao na njega (tj. hazreti Omera). U knjizi **Hudždžedž-i kat'ijje** piše, "Omer, radijallahu anh je rekao da je Resulullah zabranio mut'a brak i da on neće dozvoliti ono što je Resulullah alejhisselam zabranio. Svi Ashabi kiram su podržali ove halifine (tj. hazreti Omerove) riječi. To je takođe podržao i hazreti Alija."] Zašto ti ostavljaš Kur'an i Pejgamberovu riječ i slijediš Omera?

On nije odgovorio. Ja sam znao da sam ga ubijedio.

Ja sam osjećao da je Muhammed iz Nedžda u tom momentu žudio za ženom. On je bio bećar (samac). Ja sam mu rekao, "Hajmo obojica uzeti po ženu sa mut'a nikahom. Lijepo ćemo se sa njima pozabaviti." On je odobrio klimanjem glave. Za mene je ovo bila velika prilika. Ja sam obećao da ću mu naći ženu da se sa njom zabavlja. Moj cilj je bio da razbijem njegov strah od ljudi. Ali on mi je postavio uslov da ova cijela stvar bude njihova tajna i da se ženi čak ne kaže ni njegovo pravo ime. Ja sam brzo otišao hrišćankama koje je Ministarstvo poslalo sa zadatkom da zavode i kvare muslimansku omladinu. Ja sam jednoj od njih objasnio cijelu stvar. Ona je pristala da pomogne. Ja sam joj dao nadimak Safija. Odveo sam Muhammeda iz Nedžda njenoj kući. Safija je bila sama kod kuće. Napravili smo jednonedjeljni ugovor o braku sa

Muhammedom iz Nedžda koji joj je dao nešto zlata kao kao **mehr**. Mi smo tako počeli zavoditi Muhammeda iz Nedžda, Safija iznutra a ja svana.

Muhammed iz Nedžda je sada bio potpuno u Safijinim rukama. Pored toga, on je okusio slast nepokornosti islamskim (šerijatskim) naređenjima pod izgovorom slobode (drukčijeg) idžtihada i mišljenja.

Trećeg dana (poslije sklapanja) mut'a braka sam sa njim imao vrlo žustru raspravu o tome da alkoholna pića nisu zabranjena (u islamu). Iako je on navodio mnoge ajete i hadise koji su pokazivali da su alkoholna pića haram ja sam ih sve anulirao i na kraju sam mu rekao, "Činjenica je da su i Jezid i Umejjidi i abasidske halife pili alkoholna pića. Zar su oni svi bili u zabludi (dalaletu); samo si ti na pravom putu? Oni su svi, bez sumnje, znali bolje od tebe Kur'an i sunnet. Oni su zaključili iz Kur'ana i sunneta da je alkohol nije haram već mekruh. Isto tako, u jevrejskim i u hrišćanskim knjigama piše da je alkohol dozvoljen (mubah). Sve vjere su Allahova naređenja. U stvari Omer je prema rivajetu pio alkohol sve do objave ajeta **'Vi ste ga se svi prošli, zar niste?'** [sure **Maide**, ajet: 91] Da je to bilo haram Pejgamber bi ga kaznio. Pošto ga Pejgamber nije kaznio alkohol je halal (dozvoljen)." [Međutim Omer radijallahu anh je pio alkoholna pića prije nego što su ona postala haram. On ih nije nikad pio poslije objavljivanja zabrane. A ako su neke umejjidske i abasidske halife i ićkijale (pile alkohol), to ne pokazuje da je ićkijanje mekruh. To pokazuje da su oni bili fasici (grešnici) i da su činili haram. Jer, ajeti kerim koji je špijun naveo, kao i drugi ajeti kerimi i hadisi šerifi, pokazuju da je pijenje alkohola haram. U knjizi **Rijadun-nasihin** piše, "Pijenje vina je u početku bilo dozvoljeno. Hazreti Omer, Sa'd ibni Vakkas i neki drugi ashabi su uobičajavali piti vino. Kasnije je objavljen dvjesta devetnaesti (219.) ajet sure **Bekara** da kaže da je to veliki grijeh. Još kasnije je došao četrdeset drugi (42.) ajet sure **Nisa** koji je rekao, 'Ne približujte se namazu dok ste pijani!' (Drugim riječima, pijani nikako ne klanjajte.) Na kraju je došao devedeset treći (93.) ajet sure **Maide** i vino je postalo haram. Hadisi šerif kaže, '**Sve što opija u velikoj količini je haram i u maloj količini.**' **i 'Vino je od svih grijeha najveći grijeh.' i 'Ne prijateljite**

se sa onim ko pije vino! Ne idite mu na dženazu! Ne uzimajte njegovu kćerku (za ženu i) **ne dajite mu vašu** (kćerku za ženu)**!**' i '**Pijenje vina je kao i obožavanje idola.**' i '**Neka Allah dželle-šanuhu prokune onog ko pije vino, ko ga prodaje, ko ga pravi i ko ga daje.**' "]

Muhammed iz Nedžda reče, "Prema nekim rivajetima (predajama, pripovijedanjima, izvještajima) Omer je pio alkoholna pića nakon što ih je pomiješao sa vodom i rekao je da nije haram ako nemaju opijajući efekat. Omerovo mišljenje je ispravno jer je u Kur'anu rečeno, '**Šejtan želi da pomoću vina i kocke unese među vas neprijateljstvo i mržnju i da vas od sjećanja na Allaha i od obavljanja molitve odvrati. Pa hoćete li se okaniti?**' [sure **Maide**, ajet: 91] Alkoholna pića neće izazvati grijehe koji se navode u ajetu kad ne opijaju. Prema tome, alkoholna pića nisu haram kad nemaju opijajući efekat." [Međutim, naš Pejgamber je rekao, "**Ako nešto opija** (čovjeka) **u velikoj količini, onda je haram od toga popiti** (čak i) **malu količinu koja neće opiti.**"]

Ja sam rekao Safiji o našoj raspravi o alkoholnim pićima i rekao joj da ga napoji nekim jakim alkoholnim pićem. Ona mi je kasnije rekla, "Ja sam uradila onako kako si mi rekao i dala sam mu da pije. On je cijele noći igrao i plesao i sa mnom nekoliko puta spolno općio." Od tada smo Safija i ja imali potpunu kontrolu nad Muhammedom iz Nedžda. Kada sam se opraštao sa ministrom (Ministarstva) on mi je rekao, "Mi smo ukrali Španiju od nevjernika sa alkoholom i bludom [on sa ovim riječima misli na muslimane]. Hajde da povratimo sve naše zemlje sa ove dvije velike snage." Sada mi je jasno koliko su istinite bile njegove riječi.

Jedan dan sam započeo sa Muhammedom iz Nedžda diskusiju o postu: U Kur'anu se kaže, "**Vaš post je bolji za vas.**" [sure **Bekara**, ajet: 184] Nije rečeno da je post farz (stroga vjerska dužnost). Prema tome, u islamu post nije farz već sunnet. On se pobunio i rekao, "Je li ti to pokušavaš da me izvedeš iz moje vjere?" Ja sam mu odgovorio, "Čovjekov din (vjera) se sastoji iz čistoće njegovog kalba i selameta (spasa) njegovog ruha i ne kršenja tuđih hakkova (prava). Zar Pejgamber nije rekao,

‘**Din je ljubav**’? Zar Allah nije rekao u Kur’ani kerimu, ‘**Ibadeti svoga Rabba (Gospodara) sve dok ne dobiješ jakin** (stvarno vjerovanje)’? [sure **Hidžr**, ajet: 99] [Sve islamske knjige se slažu da riječ “jakin” u ovom kontekstu znači “smrt”. Prema tome, ovaj ajeti kerim kaže “**Ibadeti svoga Rabba do smrti!**”] Prema tome, kada čovjek dobije jakin o Allahu i kijametskom danu, i dobar kalb, i čista djela, on postaje najbolji (najfaziletniji) od svih ljudi.” On nije povjerovao ono što sam mu ja rekao. On je, umjesto da mi odgovori, zavrtio glavom što je značilo “ne to nije tako”.

Jednom sam mu rekao, “Namaz nije farz.” On je rekao, “Kako nije farz?” Ja sam mu odgovorio, “Allah je rekao u Kur’anu ‘**Meni klanjaj da bih ti uvijek na umu bio.**’ [sure **Taha**, ajet: 14] Prema tome, cilj namaza je da se sjeća (da se misli na) Allaha. Dakle, ti se možeš, umjesto da klanjaš namaz, sjećati (misliti na) Allaha (i bez klanjanja namaza).”

On reče, “Jeste, ja sam čuo da neki ljudi, umjesto da klanjaju namaz, zikire Allaha kad nastupi vakat za namaz.” [Naš Pejgamber je rekao (naredio), “**Namaz je direk dina** (glavni stub vjere)**. Ko klanja namaz on gradi svoj din. Onaj ko ne** (klanja namaz) **je srušio svoj din.**” i “**Klanjajte onako kako ja klanjam!**” Ne klanjati namaz tako je veliki grijeh. Znak čistog kalba je klanjanje namaza.] Ja sam bio jako zadovoljan sa ovom njegovom izjavom. Ja sam se, što sam više mogao, trudio da (kod njega) razvijem ovo mišljenje i zarobim njegov kalb. Kasnije sam primijetio da on ne pridaje velike važnosti namazu i da samo ponekad klanja. Bio je dosta nemaran, posebno u obavljanju sabah (jutarnjeg) namaza. Ja sam sa njim razgovarao do ponoći i zadržavao ga da ne ide na spavanje. On je bio preiscrpljen da bi ustao na jutarnji namaz.

Ja sam tako, polako, malo po malo, počeo skidati ogrtač imana sa Muhammeda iz Nedžda. Jedan dan sam takođe htio da sa njim raspravljam i o Pejgamberu. On mi je rekao, “Od sada, ako ti progovoriš sa mnom o ovim predmetima naš odnos će se pokvariti i ja ću prestati da se družim sa tobom.” Ja sam na ovu njegovu izjavu

odustao od razgovora o Pejgamberu iz straha da ću zauvijek upropastiti sve moje dotadašnje napore.

Ja sam ga savjetovao da krene jednim (novim) pravcem koji je drukčiji od sunnijskog i šijiskog. Njemu se svidjela ova moja ideja. Jer, on je bio uobražen. Zahvaljujući Safiji ja sam na njega stavio ular.

Jedne prilike sam mu rekao, “Čuo sam da je Pejgamber uspostavljao bratstvo među ashabima. Je li to tačno?” Kada mi je on to potvrdio ja sam ga upitao je li to pravilo islama privremeno ili stalano. On mi je objasnio da je stalan. On mi je odgovorio, “Ono je stalno. Jer, halal i haram Pejgambera Muhammeda su halal i haram do kijametskoga dana.” Ja sam mu onda ponudio da se mi pobratimo. I mi smo tako postali braća.

Od toga dana ga nisam nikad ostavljao sama. Mi smo bili zajedno čak i kada je on putovao. On mi je bio jako važan. Jer, drvo koje sam posadio i uzgajao, posvetivši mu najdragocjenije dane moje mladosti, je tek sad počelo da daje njegov plod.

Svakog mjeseca sam slao izvještaj Ministarstvu u Londou. Odgovori koje sam dobijao su bili ohrabrujući i osiguravajući. Muhammed iz Nedžda je išao putem koju sam mu ja zacrtao.

Moja dužnost je bila da ga zarazim sa osjećanjima neovisnosti, slobode i nepovjerenja. Ja sam ga uvijek puno hvalio i govorio da ga čeka presvijetla budućnost.

Jednoga dana sam mu ispričao jedan moj san koji sam izmislio: “Sinoć sam sanjao našeg Pejgambera. Ja sam ga oslovio sa atributima koje sam naučio od hodža. On je sjedio na ćursu (uzdignutom sjedištu). Oko njega su bili alimi koje ja nisam poznavao. Ti si ušao. Tvoje lice je sijalo nurom. Ti si išao prema Pejgamberu i kada si mu se dovoljno približio Pejgamber je ustao i poljubio te između očiju. On je rekao, ‘Ti si moj adeš (imenjak) i moj varis u ilmu (nasljednik u znanju) i moj vekil i u dinu i na dunjaluku (predstavnik i u vjerskim i u ovosvjetskim) poslovima.’ Ti si rekao, ‘Ja Resulullah! Mene ja plašim objašnjavati moje znanje ljudima.’ Pejgamber je odgovorio, ‘Ti si najveći, ne plaši se.’”

Muhammed iz Nedžda je poludio od radosti kada je čuo moj (lažni) san. On je nekoliko puta pitao je li to što sam mu ispričao tačno. Ja sam mu odgovarao potvrdno svaki put kada me je pitao. On je na kraju bio uvjeren da sam mu rekao istinu. Ja mislim da je on od tada postao potpuno nepokolebljiv (emin) u objavljivanju ideja sa kojim sam ga zarazio i u osnivanju jednog novog mezheba.

[Knjigu **El-fedžr-us-sadik** je napisao Džemil Sidki Zehavi efendi iz Bagdada. On je bio muderris (profesor) islamskog akaida (Akaid-i islamijje) na Univerzitetu Dar-ul-funun u Istanbulu. On je preselio na ahiret 1354./1936. godine. Ova knjiga je 1323./1905. godine izdata u Egiptu. Ovu knjigu je knjižara Hakikat Kitabevi iz Istanbula ponovo izdala sa offset-tiskom. U knjizi **El-fedžr-us-sadik** piše, "Muhammed bin Abdulvehhab je 1150./1737. godine je objavio u Nedždu pokvarene ideje vehabijske firke (sekte). On je rođen 1111./1699. godine. Umro je 1207./1792. godine. Muhammed bin Saud (Su'ud), emir Der'ijje, je raširio ovu sektu sa proljevanjem prilične količine muslimanske krvi. Vehabije su nazvale svakog muslimana koji se sa njima ne slaže mušrikom. Oni su rekli da oni svi (tj. muslimani koji nisu vehabije) moraju ponovo obaviti hadž i da su takođe i njihovi svi preci bili 600 godina kafiri. Oni su ubili svakog ko nije htio prihvatiti vehabijsku vjeru. Oni su zaplijenili njihovu svu imovinu (mal) i odnijeli je kao plijen (ganimet). Oni su pripisali Muhammedu alejhisselam ružne stvari. Oni su zapalili knjige fikha, tefsira i hadisa. Oni su pogrešno protumačili Kur'ani kerim u skladu sa njihovim ličnim idejama. Oni su, sa ciljem da zavedu muslimane, rekli da oni slijede hanbeli mezheb. Međutim, većina alima hanbeli mezheba ih je u svojim knjigama opovrgla i rekla da su oni heretici. Oni su kafiri zato što kažu da su harami halal (tj. zato što kažu da su nedozvoljene stvari dozvoljene) i zato što omalovažavaju Pejgambere i Evlije. Vehabijska vjera se temelji na deset osnovnih principa: 1) Allah je materijalno biće. On ima ruke, lice i smijer. [Ovo njihovo vjerovanje je slično hrišćanskom vjerovanju (Otac, sin i ruh-ul kuds (sveti duh).] 2) Oni daju značenja Kur'ani kerimu po svom ličnom razumijevanju. 3) Oni odbacuju ono što su Ashabi kiram rekli. 4) Oni su odbacili riječi alima. 5) Oni kažu da je onaj ko

slijedi (ko čini taklid) jedan od četiri mezheba kafir. Oni kažu da su oni koji nisu vehabije kafiri. 7) Oni kažu da onaj ko čini dovu upotrebljavajući Evliju kao vesile postaje kafir. 8) Oni kažu da je haram posjećivati grobove Pejgambera i Evlija. 9) Oni kažu da onaj, ko se zakune i sa kim drugim osim sa Allahom, postaje mušrik. 10) Oni kažu da oni, koji zavjetuju (nezr) ikom drugom osim Allahu ili zakolju životinju kod Evlijinog groba, postaju mušrici. U ovoj mojoj knjizi će biti dokazano sa vesikama (jakim dokaznim referencama) da je ovih deset vjerovanja pogrešno." Obratite pažnju, ovih deset principa vehabijske vjere su vjersko znanje koje je Hemfer (Hempher) sugerisao Muhammedu iz Nedžda]

Englezi su objavili Hemferove ispovijesti radi propagiranja hrišćanstva. Oni, sa ciljem da zavedu djecu muslimana pišu laži i izmišljotine kao islamska učenja. Prema tome, mi smo objavili ovu knjigu —koja je korekcija njihovih laži i kleveta— sa ciljem da spasimo našu omladinu da ne upadnu u englesku zamku.

Prvo poglavlje

PETI DIO

Ja sam u jednom od onih dana, kada smo Muhammed od Nedžda i ja postali jako prisni prijatelji, dobio naređenje iz Londona da odem u **Kerbelu** i **Nedžef**, dva najpopularnija šijiska centra znanja (iluma) i duhovnosti (ruhanijjeta). I ja sam tako morao prekinuti moje druženje sa Muhammedom iz Nedžda i napustiti Basru. Pa ipak, ja sam bio zadovoljan zato što sam bio siguran da će ovaj neuki (džahil) i moralno pokvareni čovjek osnovati novu sektu, koja će iznutra srušiti islam i što sam ja bio bio kompozitor pokvarenih vjerovanja te sekte.

Alija, četvti sunnijski i prvi šijiski halifa, je bio sahranjen u Nedžefu. Grad **Kufe** (Kufa) je jedan fersah (jednu ligu, jednu morsku milju), tj. oko sat hoda, od Nedžefa koji je bio centar Alijinog hilafeta. Kada je Alija bio ubijen, njegovi sinovi Hasan i Husejn su ga ukopali izvan Kufe u mjestu koje je danas poznato kao Nedžef. Nedžef je sa vremenom postajao veći i veći dok se Kufa postepeno smanjivala. Šijiski vjerski ljudi su se počeli iskupljati u Nedžefu. Kuće, pijace i medrese su počele nicati.

Halifa u Istanbulu je bio ljubazan i darežljiv prema njima iz sljedećih razloga:

1 – Šijiska vlada u Iranu je pomagala (lokalne) šije. Halifine razmirice sa njima bi izazvale napetost između država što bi moglo dovesti do rata.

2 – Stanovnici Nedžefa su uključivali broj naoružanih plemena koja su podržavala šije. Iako ona nisu imala nekog velikog značaja u smislu oružanih snaga i organizacije halifi bi bilo nerazumno da se upušta u neprilike sa njima.

3 – Šije u Nedžefu su imale autoritet nad šijama iz cijeloga svijeta a posebno nad onima iz Afrike i Indije. Ako bi ih halifa uznemirio sve šije bi se digle protiv njega.

Husejn bin Ali, Pejgamberov unuk, tj. sin njegove kćerke Fatime, je postao šehid u (bici u) Kerbeli. Narod Iraka je poslao po Husejna u Medinu da dođe (kod njih) jer žele da im on bude halifa. Husejn i njegova familija su bili kod mjesta zvanog Kerbela kada su Iračani odustali od svoje prethodne namjere i, djelujući po naređenju Jezid-bin-Muavije i umejjidskog halife koji je živio u Damasku, krenuli sa namjerom da ga uhapse. Husejn i njegova familija su se očajnički borili protiv iračke armije. Borba se završila sa njihovom smrću. Iračka armija je pobijedila. Od toga dana su šije prihvatile Kerbelu kao njihov duhovni (ruhani) centar. Tu dolaze šije iz cijeloga svijeta i sastaju se u tako velikim razmjerama da mi hrišćani nemamo ništa slično u našoj vjeri.

Kerbela, šijiski grad, ima šijiske medrese. Nedžef i Kerbela se uzajamno potpomažu. Kada sam ja dobio naređenje da odem u ova dva grada ja sam napustio Basru i otišao u Bagdad a odatle u grad zvani “Hulla” koji je smješten uz obalu Eufrata.

Tigris i Eufrat dolaze iz Turske, prolaze kroz Irak i ulijevaju se u Perzijski zaliv. Iračka poljoprivreda i blagostanje ovise o ove dvije rijeke.

Kada sam bio u Londonu ja sam predložio Ministarstvu da sastavi jedan projekat, po kojem bi se tok ove dvije rijeke mogao promijeniti, sa ciljem da prisilimo Irak da prihvati naše prijedloge. Kada se tok vode presiječe, Irak bi morao zadovoljiti sve naše zahtijeve.

Od Hulle do Nedžefa sam putovao u kijafetu (haljinama) azerberdžanskog trgovca. Uspostavljajući blisko prijateljstvo sa šijiskim vjerskim ljudima ja sam ih počeo zavoditi. Ja sam se njihovom ders halkama (krugu vjerskih instrukcija). Vidio sam da nisu izučavali nauku kao sunnije i da nisu posjedovali, kao sunnije, lijep ahlak (fine moralne kvalitete). Na primjer:

1 Oni su, do krajnjih granica, gajili neprijateljstvo prema Osmanlijskoj vladi. Jer, oni su bili šije a Turci sunnije. Oni su govorili da su sunnije kafiri.

2 Šijiski alimi su bili potpuno zaokupljeni vjerskim učenjima i nisu bili puno zainteresovani za ovosvjetsku nauku kao što je to bio slučaj sa hrišćanskim sveštenicima u vrijeme našeg zastoja u istoriji.

3 Oni nisu imali pojma o biti (hakikatima) islama, i uzvišenostima (ulvijjetima) islama i o razvojima i događajima u nauci i tehnici.

Ja sam sam sebi rekao: Ove šije, kake su to propalice. Oni spavaju kad je sav svijet budan. Jednoga dana će ih sve poplava odnijeti. Ja sam ih nekoliko puta pokušao nagovoriti da se pobune protiv halife. Nažalost niko me od njih čak ni ne sluša. Neki od njih su mi se smijali kao da sam im rekao da unište zemaljsku kuglu. Jer, oni su smatrali da je halifa tvrđava koju je nemoguće zauzeti. Prema njima, oni će se otarasiti hilafeta kada dođe obećani Mehdi.

Prema njima Mehdi je bio njihov dvanaesti imam, koji je potomak islamovog Pejgambera, koji je nestao 255. godine. Oni vjeruju da je on još uvijek živ i da će se jednoga dana pojaviti da izbavi dunjaluk od zuluma i nepravde i da ga napuni pravdom (adaletom).

To je zaprepašćujuće! Kako ove šije vjeruju u ova sujevjerja. To je isto kao i hrišćanska sujevjerja u koja hrišćani vjeruju, “Isus će se vratiti i napuniti dunjaluk sa pravdom.”

Ja sam jednoga dan rekao jednom od njih, “Zar za vas nije farz da spriječite nepravdu kao što je to uradio Pejgamber islama?” On mi je odgovorio, “On je uspio spriječiti nepravdu zato što mu je Allah pomogao.” Kada sam mu ja rekao, “U Kur’anu piše ‘**Ako vi pomognete Allahovu vjeru (din) i On će vama pomoći.**’ Ako se pobunite protiv šahovog zuluma i nasilja Allah će vam pomoći.” [sure **Muhammed**, ajet: 7] [Pomoći Allahovu vjeru (din) znači, prispodobiti se i prilagoditi se islamu, znači slijediti islam (šerijat) i nastojati ga raširiti. Pobuniti se protiv vlade (ili šaha) znači srušiti i uništiti vjeru.] On mi je odgovorio, “Ti si trgovac. Ovo su naučne stvari. Ti ih ne možeš shvatiti.”

Emir-ul-mu’minin Alijino turbe je bogato okićeno. Ono ima raskošnu avliju, kubbe prekriveno zlatom i dva visoka minareta. Njegovo turbe svaki dan posjećuje veliki broj

šija. Oni u njemu klanjaju namaz u džema'atu. Svaki posjetilac se prvo pokloni pred pragom vrata (turbeta) i poljubi ga. On onda kaburu nazove selam. Prvo zatraže dozvolu da uđu pa tek onda uđu. Turbe ima ogromnu avliju u kojoj su (se nalaze) mnogobrojne sobe za vjerske ljude i posjetioce.

U Kerbeli su bila dva turbeta koja su bila slična Alijinom turbetu. Jedno je pripadalo Husejnu a drugo njegovom bratu **Abbasu** koji je postao, zajedno sa njim, šehid na Kerbeli. U Kerbeli su šije ponovile iste prakse koje su činile u Nedžefu. Klima u Kerbeli je bolja nego u Nedžefu. Ona je opkoljena sa divnim baščama i potocima.

Za vrijeme moje misije Iraku ja sam se susreo sa prizorom koji mi je razgalio moj kalb. Izvjesni događaji su najavljivali kraj Osmanlijske sile. Jedno od toga je bilo to da je guverner, kojeg je istanbulska vlada postavila, bio neobrazovana i okrutna osoba. On se ponašao kako je htio. Narod ga nije volio, nije bio zadovoljan sa njim. Dok su sunnije su bile uznemirene zato što im je guverner ograničio njihovu slobodu i što ih nije cijenio, šije su bile ljute zato što —iako je među njima bilo Pejgamberovih potomaka, sejjida i šerifa, koji bi bili puno bolji izbor da budu guverneri— njima vlada guverner koji je Turčin. [Sejjid je potomak hazreti Husejna radijallahu anh a šerif je potomak hazreti Hasana radijallahu anh.]

Šije su bile u jednoj potpuno žalosnoj situaciji. Šije su živjele u prljavoj i oronuloj sredini. Njihovi putevi nisu bili sigurni. Drumski razbojnici su uvijek čekali karavane i napadali ih kad god su viđali da su bez vojne pratnje. Iz ovog razloga karavani se nisu upuštali putovati sve dok im vlada ne dadne odred vojske da ih prati.

Šijiska plemena su uglavnom ratovala između sebe. Ona su se svaki dan međusobno ubijala i pljačkala. Džehalet i nepismenost su bili strašno rasprostranjeni. Ovo šijisko stanje me je podsjećalo na vrijeme kada je Evropa bila (u mračnom srednjem vijeku) pod invazijom crkve. Ako izuzmemo vjerske ljude koji žive u Nedžefu i Kerbeli i mali broj njihovih sljedbenika, ni jedan od hiljadu šija ne zna čitati i pisati.

Ekonomija je bila u potpunom kolapsu a narod u

totalnom siromaštvu i bijedi. Država je bila u neredu. Šije su izdavale vladu.

Država (tj. državne vlasti) i narod su sumnjičavo gledali jedni na druge. Kao rezultat (svega toga) među njima nije bilo uzajamnog potpomaganja. Šijiski vjerski ljudi, koji su se potpuno skoncentrisali na klevetanje sunnija, su već ostavili nauku, ovosvjetska znanja.

Ja sam ostao četiri mjeseca u Kerbeli i Nedžefu. U Nedžefu sam se bio jako razbolio. Ja sam se tako loše osjećao da sam bio izgubio svaku nadu u moj oporavak. Moja bolest je trajala tri nedjelje. Otišao sam doktoru. On mi je dao lijek. Sa lijekom sam se počeo oporavljati. Ja sam cijelo vrijeme mog bolovanja bio u jednoj podzemnoj sobici. Pošto sam bio bolestan moj gazda mi je za neznatnu sumu novaca spremao moj lijek i hranu. On je očekivao veliki sevap zato što me je služio. Jer, ja sam bio "gost" Alije, vođe pravovjernih (emir-ul-mu'minina). Doktor mi je savjetovao da prvih nekoliko dana pijem samo pileću vodu (tj. samu pileću supu bez mesa i tjestenine). Kasnije mi je dozvolio da jedem i pileće meso. Treće nedjelje mi je dozvolio čorbu od riže. Kada sam ozdravio ja sam se vratio u Bagdad gdje sam pripremio raport od stotinu stranica u kojem sam iznijeo moja zapažanja u Nedžefu, Hulli i Bagdadu i sa mog puta. Ja sam ga podnijeo predstavništvu Ministarstva Državne zajednice u Bagdadu. Tu sam čekao naređenje (šta da radim; da li) da ostanem u Iraku ili da se vratim nazad u London.

Priželjkivao sam da se vratim u London. Jer, ja sam već dugo bio u inostranstvu. Nedostajala mi je moja domovina i moja familija. Naročito sam bio željan da vidim moga sina Rasputina koji je rođen poslije mog odlaska. Iz tog sam razloga, na kraju mog raporta, zakačio zahtjev za dozvolu da se makar nakratko vratim u London. Želio sam da usmeno podnesem moje utiske o trogodišnjoj misiji u Iraku i da se u međuvremenu malo odmorim.

Irački predstavnik Ministarstva mi je savjetovao da ga ne posjećujem često da ne bi izazvao sumnju. On me je također nasavjetovao da iznajmim sobu u jednom od hanova uzduž rijeke Tigris i rekao, "Ja ću te kada dobijem poštu iz Londona informisati o odluci Ministarstva." Ja sam

za vrijeme mog boravka u Bagdadu ocjenjivao duhovnu (ma'nevi) različitost između Istanbula, glavnog grada Hilafeta, i Bagdada.

Kada sam krenuo iz Basre u Kerbelu i Nedžef ja sam bio zabrinut da Muhammeda iz Nedžda nije skrenuo sa puta kojim sam ga vodio. Jer, on je bio izuzetno nestabilna i nerovozna osoba. Plašio sam se da bi se (moji) ciljevi, koje sam ja gradio u njemu, mogli pokvariti.

Kada sam ja kretao (na moje putovanje) on se je bio bavio mišlju da ode u Istanbul. Ja sam učinio što sam mogao da ga odvratim od toga. Ja sam mu rekao, "Ja se bojim da ti tamo ne kažeš nešto na osnovu čega će te proglasiti kafirom i ubiti."

Moj cilj je bilo potpuno suprotan. Ja sam se plašio da bi on mogao, kada ode tamo, naići na jednog duboko učenog alima koji je sposoban da ispravi njegove zablude i da ga obrne u ehli sunnet i'tikad (vjerovanje) i tako pokvari sve moje snove. Jer u Istanbulu je znanje i islamov lijepi ahlak.

Kada sam pronašao da Muhammed iz Nedžda nije htio da ostane u Basri, ja sam mu preporučio da ode u Isfahan i Širaz. Jer, ta dva grada su bila lijepa. Njihovi stanovnici su bili šije. A šije ne bi ni u kom slučaju mogle imati efekta na Muhammeda iz Nedžda. Jer, šije nisu imale dovoljno ni znanja ni ahlaka. Na taj način sam bio siguran da on neće skrenuti sa puta kojim sam ga ja uputio.

Ja sam ga, dok smo se rastajali, upitao, "Vjeruješ li ti u tekijju?" On mi je odgovorio, "Da, vjerujem. Mušrici su zarobili jednog od sahaba i mučili ga i ubili njegove roditelje. On je na temelju toga činio tekijje, tj. on je otvoreno govorio da je on idolopoklonik. (Kada se vratio nazad i kada je rekao šta se desilo) Pejgamber ga nije ukorio zbog toga." Ja mu rekoh, "(Kad živiš) među šijama čini tekijje. Ne govori im da si sunnija da ti ne zagorčaju život. Iskoristi njihovu državu i ulemu! Nauči njihove običaje (adete) i mezhebe. Jer, oni su džahili i inadžije."

Ja sam mu na rastanku dao nešto novaca kao zekat. Zekat je islamska taksa koja se sakuplja da se udijeli onima koji su muhtać (tj. koji su ovisni o pomoći drugoga). Pored toga, dao sam mu kao poklon i jednog osedlanog hajvana (životinju). I mi smo se tako rastali.

Ja sam poslije mog odlaska izgubio kontakt sa njim. To me je puno mučilo. Kada smo se rastajali mi smo odlučili da se obojica opet vratimo u Basru i da onaj, koji se prvi vrati, napiše pismo i ostavi ga kod Abdurrizaa.

ENGLESKO DIVLJAŠTVO

1- U zidnom kalendaru Turkije je pod datumom 2. jula 1995. godine bilo napisano sljedeće: Otkriveno je da je engleska kompanija bila umiješana u krađu (kidnapovanje) beba u raznim državama sa ciljem preprodaje njihovih organa. Vijesti koje su poticale iz Brazila su rekle da internacionalna organizacija za prijenos organa u Kembridžu (Cambridge) vrši uviđaj u ovaj slučaj o krađi beba. Pronađeno je da su izvjesne engleske bolnice bile zainteresovane za organe bebe i da su za njih platile ogromne sume novaca.

2- Četvrtog jula 1995. godine je u novinama Turkije bilo napisano da je više od 60 mladih muslimana otišlo u Englesku da doktoriraju u hemiji. Oni su bili smješteni u grad koji se zove Nju kasl (New Castle) gdje siromasi (garibi i fakiri) žive. Jednog od studenata su, čije je ime Mustafa Arslanolu, dok se vraćao kući po noći dva Engleza koja izašla iz crkve napala sa kamenjem i palicama. Oni su ga posuli benzinom da ga zapale. Zahvaljujući Allahu, njihov upaljač nije radio. Jedna djevojka koja je to sve vidjela sa balkona je pozvala miliciju. Mladići, mrzitelji islama, su pobjegli u crkvu i sakrili se.

3 - Iste novine su napisale da u Bosni svaki dan umire na stotine muslimana od gladi i od rana. Roditelji izlaze na ulicu da ne slušaju plač njihove djece koja plaču i padaju u nesvijest od gladi. Srbi konfiskuju hranu koja dolazi iz muslimanskih zemalja. Engleski vojnici koji rade za Ujedinjene nacije špijuniraju za Srbe. Ovi vojnici i turisti, hrišćani, neprijatelji muslimana koji dolaze iz Evrope, nazdravljaju (njihova piča) dok krv lije iz tijela muslimana. Englezi su isplanirali ovo grozno (ponašanje) u Bosni. Ono je započelo 1988. godine na Kosovu. Milošević je upotrijebljen kao instrument (za njihove planove). Englezi su rekli Srbima, “Ne brinite! Ne plašite se mi smo ovdje, iza vas (podržavamo vas).”

Prvo poglavlje

ŠESTI DIO

Ja sam ostao izvjesno vrijeme u Bagdadu. Onda sam dobio naređenje da se vratim u London. Ja sam otišao (u London). U londonu sam razgovarao sa sekretarom i nekim činovnicima Ministarstva. Ja sam im rekao o mojim aktivnostima i zapažanjima za vrijeme moje duge misije. Njih je puno obradovala informacija koju sam im dao o Iraku. Oni su rekli da su zadovoljni. Sa druge strane Safija, ljubavnica Muhammeda iz Nedžda, je poslala raport koji se slagao sa mojim. Ja sam takođe pronašao i to da da su mene, cijelim tokom moje misije, pratili ljudi (špijuni) iz Ministarstva. I oni su takođe poslali svoje raporte koji su se slagali sa raportima koje sam ja poslao, i sa mojim izvještajem koji sam podnijeo sekretaru.

Sekretar mi je zakazao sastanak da se upoznam sa Ministrom. Kada sam posjetio Ministra on me je primio na način koji mi nije ukazao po mom povratku iz Istanbula. Ja sam znao da ja sada zauzimam posebno mjesto u njegovom kalbu (srcu).

Ministar je bio jako zadovoljan sa vijestima da sam se ja dokopao Muhammeda iz Nedžda. On je rekao, “On je oružje za kojim je naše Ministarstvo tragalo. Obećaj mu sve što poželi. Isplatilo bi se kad bi ti proveo svo svoje vrijeme ispirajući mu mozak.”

Kada sam rekao, “Ja sam zabrinut za Muhammeda iz Nedžda. On se možda predomislio,” on mi je rekao, “Razrahati svoj kalb. On nije odustao od ideja koje je imao kada ste se rastajali. Špijuni Ministarstva u Isfahanu su nam poslali izvještaj da se on nije promijenio.” Ja sam pomislio

u sebi, “Kako je moguće da je Muhammed iz Nedžda otkrio svoju tajnu strancima?” Nisam se usuđivao upitati to ministra. Međutim, ja sam kasnije, kada sreo Muhammeda iz Nedžda, saznao da ga je u Isfahanu sreo jedan čovjek po imenu Abdulkerim i izmamio njegove tajne govoreći mu, “Ja sam šejh Muhammedov [što znači moj] brat. On (tj. šejh Muhammed) mi je rekao sve što zna o tebi.”

Muhammed iz Nedžda mi je rekao, “Safijja je otišla sa mnom u Isfahan i mi smo još dva mjeseca živjeli u mut’a braku. Abdulkerim je pošao sa mnom u Širaz i našao mi je jednu ženu po imenu Asija koja je bila ljepša i atraktivnija od Safijje. Ja sam sa njom sklopio mut’a nikah i proveo najljepše momente u mom životu.”

Kasnije sam saznao da je Abdulkerim hrišćanin, špijun, i da živi u dijelu Isfahana koji se zove Đelfa i da radi za Ministarstvo. A Asija je židovka koja živi u Širazu i jedna druga špijunka koja radi za Ministarstvo. Nas sve četvero smo radili u kooperaciji da istreniramo Muhammeda iz Nedžda na takav način da on u budućnosti radi tačno onako kako mi od njega očekujemo.

Kada sam ja saopštio događaje u prisustvu Ministra, sekretara i dva druga člana koja nisam poznavao, Ministar mi je rekao, “Ti zaslužuješ da dobiješ najveću nagradu Ministarstva. Jer, ti si najbolji od najznačajnijih špijuna Ministarstva. Sekretar će ti reći izvjesne državne tajne koje će ti pomoći u tvojoj misiji.”

Oni su mi onda dali deset dana odmora da ga provedem sa mojom porodicom. Odmah sam otišao kući gdje sam proveo moje najslađe trenutke sa mojim sinom koji je puno ličio na mene. Moj sin je već mogao da izgovori pokoju riječ i poprilično je dobro hodao. Ja sam osjećao da je on komad od mog tijela. Ja sam proveo tih deset dana u radosti i zadovoljstvu. Osjećao sam da ću poletiti od zadovoljstva. Biti kod kuće sa mojom porodicom je bilo jedno tako veliko zadovoljstvo. U tom desetodnevnom vremenu sam posjetio ostarjelu sestru moga oca koja me je puno voljela. Bilo je pametno sa moje strane što sam je posjetio. Jer, ona je umrla poslije mog odlaska na moj treći zadatak. Njena smrt me je puno ražalostila.

Deset dana je prohujalo kao jedan sat. Dok dani radosti

prolete brzo kao jedan sat, dani tuge se otegnu kao vječnost. Ja sam se sjetio dana kada sam bio bolestan u Nedžefu. Ti dani bolesti su mi izgledali kao godine.

Kada sam otišao u Ministarstvo da dobijem nova naređenja ja sam našao sekretara sa osmijehom i zadovoljstvom na njegovom licu. On se rukovao sa mnom tako toplo da je njegova naklonost bila primjetna.

On mi je rekao, "Sa odobrenjem našeg Ministra i odbora za Kolonije ja ću ti reči dvije državne tajne. Ti ćeš kasnije imati veliku korist od ovih dviju tajni. Ove dvije tajne ne zna niko drugi osim par najpovjerljivih ljudi."

Uzevši me za ruku, on me je uveo u sobu Ministarstva. Ja sam u toj sobi ugledao jednu jako privlačnu stvar. Za okruglim stolom je sjedilo deset ljudi. Prvi od njih je bio u kijafetu (odori, odjeći, ruhu) Osmanlijskog padišaha. On je govorio engleski i turski (jezik). Drugi je bio u kijafetu Šejh-ul-islama iz Istanbula. Treći je bio u kijafetu iranskog šaha. Četvrti je bio u kijafetu vezira u iranskoj palači. Peti je bio u kijafetu velikog šijiskog alima iz Nedžefa. Ova zadnja trojica su govorili perzijski i engleski. Svaki od ovih pet ljudi je imao pored sebe službenika da bilježi sve što bi oni rekli. Ovi službenici su saopštavali podatke koje su špijuni sakupljali o njihovim prototipovima (originalima koji se nalaze) u Istanbulu, Iranu i Nedžefu.

Sekretar mi reče, "Ovih pet osoba (ovdje) predstavljaju pet osoba tamo. (To znači oni su duplikati, kopije prototipova, originala koji se nalaze u Istanbulu, Iranu i Nedžefu.) Mi smo, da bi saznali šta njihovi prototipovi misle, obrazovali i istrenirali ove ljude isto onako kao njihove prototipove (tj. isto onako kako su njihovi prototipovi obrazovani i istrenirani). Mi ih (tj. ovu petoricu u Engleskoj) snabdjevamo sa informacijama koje smo dobili o njihovim prototipovima u Istanbulu, Teheranu i Nedžefu. Ovi ljudi onda sebe zamisle da su oni prototipovi u tim mjestima. Mi ih onda pitamo i oni nam odgovaraju. Mi smo ustanovili da su odgovori koje nam ovi ljudi daju sedamdeset posto (70%) u skladu sa onim kako bi njihovi prototipovi odgovorili.

Ako hoćeš, ti možeš upitati neke stvari da se uvjeriš. Ti si već sreo alima iz Nedžefa." Ja sam mu odgovorio potvrdno

jer sam ja bio sa velikim šijiskim alimom iz Nedžefa. Ja sam ga pitao o nekim stvarima. Ja sam se približio njegovom prototipu i rekao, "Moj hodža, bi li bilo dozvoljeno započneti rat protiv vlade zato što je sunni i fanatična?" On se malo zamisli i reče, "Ne, ne bi bilo dozvoljeno započeti rat protiv vlade zato što je sunni zato što su svi muslimani braća. Mi bi im (tj. sunnijama) mogli objaviti rat samo ako bi oni počeli činiti zulum i proganjati ummet. Mi bi se čak i u tom slučaju morali pridržavati principa (šartova) emr-i bil ma'rufa i nehj-i anil-munkera. Mi bi morali prestati sa interferiranjem čim oni prestanu sa svojim proganjanjima." [**Emr-i bil ma'ruf**=Podučavanje, savjetovanje i naređivanje islamskih zapovijedi; **Nehj-i anil-munker**=opominjanje, upozoravanje protiv kršenja islamskih zabrana.]

Ja rekoh, "Moj hodža, možeš li mi dati svoje mišljenje u vezi sa jevrejima i hrišćanima. Jesu li oni nedžs (pogani, prljavi)?" On reče, "Jesu, oni su nedžs. Neophodno je držati se dalje od njih." Kada sam ja upitao za razlog on mi odgovori, "To im je osveta za njihovu uvredu. Jer oni nas smatraju nevjernicima i poriču našeg Pejgambera Muhammeda alejhisselam. Mi im se zbog toga svetimo za to." Ja mu rekoh, "Moj hodža, zar čistoća nije pitanje imana? Usprkos ovoj činjenici ceste i sokaci oko **Sahn-i-šerifa** [tj. okoline oko hazreti Alijinog turbeta] nije čista. Pa čak ni medrese, koje su mjesta islamskog iluma (znanja, obrazovanja) nisu čiste." On mi reče, "Da to je istina. Čistoća je odraz imana. Međutim, tu se ne može pomoći jer su šije nemarne prema čistoći."

Odgovori koje mi je ovaj čovjek dao u Ministarstvu su bili isti kao i odgovori koje sam dobio od šijiskih alima u Nedžefu. Ovako precizna istovjetnost između ovog čovjeka i alima u Nedžefu me je potpuno zapanjila. Pored toga ovaj čovjek je govorio na perzijskom (farisi) jeziku.

Sekretar mi reče, "Da si se upoznao sa prototipovima (originalima) drugih osoba (tj. druge četiri osobe) mogao bi razgovarati i sa njihovim imitacijama da vidiš koliko su oni identični sa svojim originalima." Kada sam mu rekao, "Ja znam kako Šejh-ul-islam misli. Jer mi je Ahmed efendi, moj hodža u Istanbulu, detaljno opisao Šejh-ul-islama," sekretar mi reče, "Hajde onda porazgovaraj sa njegovim modelom."

Ja sam otišao kod Šejh-ul islamovog modela i rekao mu,

“Je li farz pokoravati se (ita’at) halifi?” On mi je odgovorio, “Jeste, to je vadžib (dužnost, obaveza). To je vadžib isto kao što je farz pokoravati se Allahu i Pejgamberu.” Kada sam ga upitao šta je njegov dokaz da to dokaže on mi je odgovorio, “Zar ti nisi čuo za Dženab-i Allahov ajet, ‘**Pokoravaj se Allahu, Njegovom Pejgamberu i onima koji su među vama ulul emr**’?” [sure **Nisa**, ajet: 59] Ja mu rekoh, “Znači li to da nam Allah naređuje da budemo pokorni halifi Jezidu (Muavijinom sinu) koji je učinio halal (dozvolio) njegovoj vojsci da opljačka Medinu i koji je ubio Husejna, unuka našeg Pejgambera, i Velida koji je pio alkoholna pića?” On mi je ovako odgovorio, “Moj sinko, Jezid je bio Emir-ul-mu’minin sa Allahovom dozvolom. On nije naredio ubijanje Husejna. Ne vjeruj u šijiske laži! Pažljivo čitaj knjige. On je učinio grešku. On je kasnije za to učinio tevbe (on se za to pokajao i zatražio oprost). On je bio u pravu što je naredio pljačkanje Medine-i munevvere. Njeni stanovnici su postali razuzdani i nepokorni. Što se tiče Velida on je bio fasik (grešnik). Nije vadžib imitirati (taklid) halifu ali jeste pokoravati se njegovim naređenjima koja su u skladu sa islamom.” Ja sam postavio ista pitanja i mom hodži Ahmed efendiji od kog sam dobio skoro iste odgovore, sa neznatnim razlikama.

Ja sam onda upitao sekretara, “Šta je konačna svrha ovih modela?” On je rekao, “Mi sa ovom metodom procjenjujemo mentalni kapacitet (osmanlijskog) sultana i muslimanskih alima bez obzira bili oni sunnije ili šije. Mi tragamo za mjerama koje će nam pomoći da izađemo na kraj sa njima. Na primjer, ako znaš sa koje će strane neprijateljske snage doći ti ćeš u skladu sa tim izvršiti i pripreme, postaviti svoje snage na odgovarajuća mjesta i tako poraziti neprijatelja. Sa druge strane, ako ne znaš sa koje će strane neprijatelj napasti ti ćeš rastegnuti svoje snage, svukuda ih postaviti, i biti poražen. Isto tako, ako znaš dokaze (delile) koje će muslimani iznijeti da dokažu da su njihove vjere i mezhebi hak tebi će biti moguće da pripremiš kontra dokaze sa kojima ćeš pobiti te njihove dokaze i potkopati njihovu akidu (vjerovanje).”

On mi je onda dao knjigu od hiljadu stranica koja u sebi sadrži rezultate zapažanja i projekata koje su prethodno spomenutih pet predstavnika realizovali u vojnim,

financijskim, obrazovnim i vjerskim oblastima. On mi je rekao, “Molim te pročitaj ovu knjigu i vrati nam je.” Ja sam ponijeo knjigu kući. Pročitao sam je sa izuzetnom pažnjom za vrijeme mog tronedjeljnog odmora.

Knjiga je bila izvanredne prirode. Ona je zvučala autentično i sadržavala važne odgovore i delikatna zapažanja. Ja mislim da je tačnost odgovora koje su dali predstavnici prototipova (tj. pet ljudi koje smo ranije spomenuli) bila i više od sedamdeset posto (70%), kako je to sekretar ocijenio, u skladu sa odgovorima koje bi dali prototipovi.

Ja sam sada, pročitavši knjigu, imao više povjerenja u moju državu i zasigurno znao da su planovi za obaranje Osmanlijskog carstva u periodu kraćem od jednog vijeka već bili spremni. Sekretar je također rekao, “Mi imamo u drugim sličnim sobama iste stolove koji su namjenjeni za države koje su naše kolonije kao i za one koje planiramo kolonizirati.”

Kada sam upitao sekretara gdje nalaze ovako vrijedne i talentovane ljude on mi je rekao, “Naši agenti širom svijeta nas stalno snabdijevaju sa izvještajima. Kako vidiš, ovi predstavnici su eksperti u svom poslu. Prirodno je da bi ti, ko znaš sve informacije koje izvjesna osoba posjeduje, mogao i razmišljati kao ta osoba i odlučivati isto kao ta osoba. Jer, ti si sada bio njegov zamjenik.”

Sekretar nastavi, “Ovo je prva državna tajna koju mi je Ministarstvo naredilo da ti odam.

Drugu tajnu ću ti odati kroz mjesec dana kada vratiš knjigu od hiljadu stranica.”

Ja sam sa najvećom pažnjom pročitao cijelu knjigu, (dio po dio), od početka do kraja. Ona mi je povećala moje znanje o Muhammedancima. Sada sam znao kako oni razmišljaju, šta su im slabe tačke, šta ih je učinilo jakim i kako se pretvaraju njihove jake tačke u njihovu slabu tačku.

Muslimanske slabe tačke su ovako zabilježene u ovoj knjizi:

1– Neslaganje (ihtilaf) između Sunnija i šija; Neslaganje između padišaha i naroda [Ova tvrdnja je potpuno netačna. Ona je u suprotnosti sa prethodnom izjavom koja kaže da je farz

biti pokoran padišahu.]; Neslaganje između Turaka i Iranaca; Neslaganje između plemena i neslaganje između alima i države. [Ovo je čista kleveta i potvora (iftira). Osman-Gazijin (koji je bio prvi osmanlijski padišah) testament (vasijjet) je detaljan primjer koji pokazuje koliko je osmanlijska vlada (država) cijenila (kijmet) i odavala počast (i'tibar) alimima. Svi padišahi su davali alimima najvisočije položaje. Kada su se ljubomorni protivnici požalili Mahmud Hanu Drugom na Mevlanu Halida Bagdadija i zahtijevali od njega da ga ubije sultan ih je opovrgao i dao im ovaj čuveni odgovor, "Alimi neće nanijeti državi štetu." Osmanlijski sultani su davali svakom alimu kuću, rizk (opskrbu), ogromne plate.]

2- Osim nekoliko izuzetaka, muslimani su džahili (neuki). [Knjige o vjeri, ahlaku, imanu i nauci, koje su napisali na hiljade i hiljade osmanlijskih alima, su poznate u cijelom svijetu. Seljaci koji su navodno najveći džahili su jako dobro poznavali svoje vjere i ibadete i zanate. Postojale su džamije, mektebi, medrese. U njima su seljaci naučili pisati i čitati i vjersko i dunjalučko znanje. Žene u selima su znale učiti Kur'ani kerim. Najveća većina alima i Evlija je bila odgojena i obrazovana u selima.]

3- Nedostatak duhovnosti, iluma i savjesti. [Osmanlijski muslimani su bili duhovno (ma'nevijjetski) plaho jaki (kuvvetli). Millet (narod) je trčao u džihad da ugrabi šehidluk (da poginu u ime Allaha dželle-šanuhu). Poslije svakog od pet dnevnih namaza, kao također i poslije svake džumanske hutbe vjerski ljudi su činili dovu za halifu i za državu i sav džemat (džema'at) je izgovarao "amin". Sa druge strane, hrišćanski seljaci su uglavnom bilmezi, koji su nesvjesni i vjerskog i dunjalučkog znanja i koji usvajaju bajke i laži sveštenika, koje su oni izmislili, kao vjeru (din). Oni su kao nesvjesnih hajvana (životinja).]

4- Oni su zaronili u ahiretske stvari i potpuno zanemarili dunjaluk. [Islam ne razdvaja kao hrišćanstvo vjeru i dunjaluk. Baviti se dunjalučkim poslovima je ibadet. Naš Pejgamber je rekao, "**Radi za dunjaluk kao da nećeš nikad umrijeti i radi za ahiret kao da ćeš sutra umrijeti.**"]

5- Hukmedari (vladari) su zalimi (okruti, surovi) i diktatori. [Vladari vrše pritisak na narod da se izvršavaju islamski propisi (ahkam-i islamijje). Oni ne čine zulum narodu (ne ugnjetavaju narod) kao evropski kraljevi.]

6- Putevi su nesigurni, transport i putovanja su sporadični. [Putevi su bili tako sigurni da je musliman, koji se uputio iz Bosne u Mekku, rahat i besplatno odsijedao, jeo i pio u selima na njegovom putovanju (prema Mekki), i seljaci su mu u većini slučajeva davali poklone.]

7- Nikakva se preventivne predostrožnost ne poduzimaju protiv epidemija, kao što su kuga i kolera, koje ubijaju svake godine na desetine hiljada ljudi. Higijena je potpuno zanemarena. [Bolnice i skloništa su bili po cijeloj zemlji. Osmanlije su čak izliječile i Napoleona. Svi muslimani slijede hadisi šerif, "**Onaj ko ima iman će biti čist.**"]

8- Gradovi su u ruševinama, vodovod ne postoji. [Ove laži nisu dostojne odgovora. Firuz šah, sultan iz Delhija, je preselio na ahiret 790./1388. godine. Bašče i polja, koji su navodnjavani sa 240 km dugim, širokim, kanalom koji je on izgradio, su postale pustinja pod engleskom okupacijom. Ostaci Osmanlijske arhitekture čak i dan danas izazivaju divljenja turista.]

9- Vlada je nesposobna da se nosi sa odmetnicima (asijama) i buntovnicima (bagijama); postoji opšti nered; propisi Kur'ana, kojima se oni toliko ponose, se skoro nikad ne primjenjuju. [Oni su pobrkali Osmanlije i francuske generale koji su dobijali medalje (bivali nagrađivani) za ispražnjavanje izmeta iz kraljevskih tuta u Senu.]

10- Ekonomski kolaps, siromaštvo i nazadnost.

11- Nemaju organizovanu vojsku, nemaju oružje, oružja u skladištima su zastarjela i trula. [Zar oni ne znaju da su 799./1399. godine u Nigbolu —oficijelna armija, koju je osnovao Orhan Gazi koji je postao sultan 726./1326. godine, i izvanredna Jildirim-Bajezid-hanova armija— satrle ogromnu krstašku armiju?]

12- Kršenja ženskih prava. [Osmalije su o ovom znale u vrijeme kada Englezi nisu imali ni pojma o trgovini i umjetnosti i oružju i pravima žena. Hoće li on biti i toliko bezobrazan da zanijeće činjenicu da su švedski i francuski kraljevi tražili od Osmanlija pomoć?]

13- Nedostatak zdrave i čiste okoline. [Sokaci (ulice) su bili super čisti. U stvari, postojala je i zdravstvena služba čija je dužnost bila čišćenje (uklanjanje) pljuvačke sa ulica.]

Ova knjiga predlaže, nakon što je spomenula gore navedene podatke koje ona naziva “slabim tačkama”, da se muslimani moraju držati u neznanju (tj. da nipošto ne smiju saznati) o visokim materijalnim i duhovnim (ma’nevi) vrlinama njihove vjere, islama. Ona onda (dodatno) daje sljedeće podatke o islamu:

1– Islam naređuje jedinstvo i saradnju i zabranjuje tefrik (pravljenje razlike). Kur’ani kerim kaže, “**Svi se čvrsto držite za Allahovo uže.**” [sure **Al-i Imran**, ajet: 103]

2– Islam naređuje duboko razumijevanje, svjesnost i znanje. Kur’an kaže, “**Putujte po svijetu.**” [sure **Al-i Imran**, ajet: 137]

3– Islam naređuje izučavanje nauka, sticanje znanja, obrazovanje. Jedan hadisi šerif kaže, “**Sticanje znanja je farz svakom muslimanu i muslimanki.**”

4– Islam naređuje da se radi za ovaj svijet. Kur’an kaže, “**Neki od njih kažu: O naš Allahu! Podaj nam dobro i na ovome i na onome svijetu.**” [sure **Bekara**, ajet: 201]

5– Islam naređuje dogovor, konsultaciju. Kur’an kaže, “**Njihovi poslovi su (učinjeni) po njihovom međusobnom dogovoru.**” [sure **Šura**, ajet: 38]

6– Islam naređuje gradnju puteva. Kur’an kaže, “Hodajte po Zemlji (tj. po predjelima njezinim).” [sure **Mulk**, ajet: 15]

7– Islam naređuje muslimanima da održavaju, da paze na svoje zdravlje. Jedan hadisi šerif kaže, “**Znanje su četiri** (stvari): 1) **Poznavanje (ilm) fikha za održavanje** (ispravnosti) **vjere** (dina), 2) **Poznavanje (ilm) medicine za održavanje zdravlja**, 3) **Poznavanje (ilm) sarfa i nahva za održavanje jezika**, 4) **Poznavanje (ilm) astronomije da se bude svjesno vremena.**”

8– Islam naređuje razvoj. Kur’an kaže, “**Allah je za vas sve što postoji na Zemlji stvorio.**” [sure **Bekara**, ajet: 29]

9– Islam naređuje red (nizam). Kur’an kaže, “**Sve se zasniva na mjeri, na proračunu.**” [sure **Hidžr**, ajet: 19]

10– Islam naređuje da se bude ekonomski jako. Jedan hadisi šerif kaže, “**Radi za dunjaluk kao da nećeš nikad umrijeti, radi za ahiret kao da ćeš sutra umrijeti.**”

11– Islam naređuje uspostavljanje armije koja je snabdjevena sa najsnažnijim (najboljim, najsavremenijim)

oružjem. Kur'an kaže, "**Protiv njih pripremite koliko god možete snage.**" [sure **Enfal**, ajet: 60]

12- Islam cijeni žene i naređuje poštivanje njihovih prava. Kur'an kaže, "**Kako god muškarci imaju zakonite hakove** (prava) **nad ženama tako i žene imaju hakove nad njima.**" [sure **Bekara**, ajet: 228]

13- Islam naređuje čistoću (higijenu). Hadisi šerif kaže, "**Čistoća je od** (dio) **imana.**"

Knjiga predlaže kvarenje i iskorjenjivanje sljedećih jakih tačaka (islama).

1- Islam je ukinuo rasni, jezički, tradicionalni, uobičajeni i nacionalni fanatizam.

2- Faiz (kamate), ihtikar (profiterstvo, zelenaštvo, lihvarenje), zinaluk (blud, kurvanje), ićkijanje (pijenje alkoholnih pića) i jedenje krmetine.

3- Muslimani su čvrsto priljubljeni uz svoje vjerske alime (tj. oni strasno slijede svoje vjerske alime).

4- Sunni muslimani prihvataju Halifu kao Pejgamberovog vekila (predstavnika). Oni vjeruju da je njima farz ukazivati mu isti hurmet (poštovanje) koji se mora ukazivati Allahu i Pejgamberu.

5- Džihad je farz.

6- Prema šijama su svi nemuslimani (tj. gajr-i muslimani) i sunni muslimani nedžs (pogani).

7- Svi muslimani vjeruju da je islam jedina ispravna vjera (hak din).

8- Većina muslimana vjeruje da je farz istjerati ćifute i hrišćane sa Arapskog poluotoka.

9- Oni obavljaju ibadete (kao što su namaz, post, hadž...) na najbolji mogući način.

10- Muslimani šije (ši'i, ši'ije) vjeruju da je u muslimanskim zemljama haram (zabranjeno) graditi crkve.

11- Muslimani se čvrsto drže za islamsku akidu (tj. za islamske principe vjerovanja).

12- Muslimani šije smatraju da je farz dati alimima jednu petinu od **humusa**, tj. od ganimeta (tj. od ratnog plijena).

13- Muslimani odgajaju svoju djecu sa takvim obrazovanjem da oni najvjerovatnije neće napustiti put svojih predaka, djedova.

14- Muslimanke se tako dobro pokrivaju da ih ne može ni u kom slučaju snaći fesad (nemir, nezgoda, smutnja, nemoral).

15- Muslimani klanjaju svaki dan namaz u džematu (džema'atu) što ih pet puta dnevno ujedinjuje (zbližava).

16- Pošto su prema njima grobovi (njihovog) Pejgambera i Alije i drugih saliha (dobrih) sveti oni se iskupljaju na tim mjestima.

17- Postoji (izvjestan) broj ljudi koji su Pejgamberovi potomci [koji se nazivaju sejjid i šerif]. Ovi ljudi potsjećaju narod na Pejgambera i uvijek ga održavaju živim u očima muslimana.

18- Kada se muslimani sastanu vaizi (propovjednici) ojačavaju njihove imane i podstiču ih da čine ibadete.

19- Emr-i bil-ma'ruf [naređivanje dobrog] i nehj-i anil-munker [zabranjivanje zla] su farzovi (Allahova dželle-šanuhu stroga naređenja).

20- Sunnet je oženiti se sa više od jednom ženom sa ciljem da se poveća broj muslimana.

21- Muslimanu je bolje prevesti jednog insana (jednu osobu) u islam nego da je cijeli dunjaluk njegov.

22- Hadisi šerif, "**Ko god orvori jedan hajirli put on će dobiti njegove sevape i sevape svih onih koji idu tim putem,**" je čuven među muslimanima.

23- Muslimani ukazuju ogroman hurmet (poštovanje) Kur'anu i hadisu. Oni vjeruju da je pokornost ovim izvorima jedini put da se dobije džennet.

Knjiga takođe preporučuje i kvarenje muslimanskih jakih tačaka i populariziranje njihovih slabih tačaka i propisuje metode za postizanje istih.

Ona savjetuje sljedeće korake za populariziranje njihovih slabih tačaka:

1- Započni (uspostavi) ihtilaf (prepirku, raspravu, spor) koji izaziva neprijateljstvo između grupa (džema'ata, džemata) na taj nači što ćeš ubrizgati nepovjerenje ili

štampati (širiti) literaturu koja će još više raspaliti ihtilafe.

2- Kad god je moguće spriječi školovanje i štampanje knjiga i spali vjerske knjige. Učini sve što možeš da muslimanska djeca ostanu neuka (džahili). Kleveći na razne načine vjerske ljude (i vjerske autoritete) kako bi spriječio muslimane, roditelje djece, da ne šalju svoju djecu u mektebe. [Ovaj put, ova engleska metoda, je nanijela islamu veliku štetu.]

3-4- Hvali u njihovom prisustvu džennet i uvjeravaj ih da ne trebaju raditi za ovosvjetski život. Povećaj tesavvufske krugove (halke). Drži ih u nesvijestici, u nesvjesnom stanju, bodreći ih da čitaju knjige koje preporučuju **zuhd**, kao što su, Gazalijev **Ihja-ul-ulumiddin** i **Mevlanin Mesnevi**(ja) i razne Muhjiddin-i-Arabijeve knjige. [**Zuhd**, koji knjige tesavvufa hvale, ne znači (potpuno) napuštanje dunjalučkih poslova. Zuhd znači ***ne voljeti, ne biti zaljubljen u dunjaluk***. Drugim riječima, raditi u skladu sa islamom i zarađivati i upotrebljavati ga u skladu sa islamom je sevap isto kao i ibadet.]

5- Namami vladare u zulum i diktaturu sa sljedećim zavodničkim lažima: Ti si Allahova sjenka na licu Zemlje. Zapravo, Ebu Bekr, Omer, Osman, Alija, Emevije i Abbasidi su se silom i sabljom dočepali moći i svaki od njih je bio vladar. Na primjer, Ebu Bekr je došao na vlast sa Omerovom sabljom i palenjem kuća onih koji mu se nisu pokoravali, kao što je zapalio Fatiminu kuću. [U hadisi šerifima su išareti (znaci, pokazatelji, indikacije, signali) koji pokazuju da će Ebu Bekr, Omer, Osman i Alija postati halife. Međutim, nijedna izjava ne pokazuje jasno o njihovim vremenima (kada će oni postati halife). Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je ostavio taj izbor njegovim Ashabima. Ashabi su po tom pitanju, po pitanju izbora halife, imali tri drukčija idžtihada. Hilafet nije bio imetak koji nečija rodbina može naslijediti. Ebu Bekr je bio najpogodniji kandidat zato što je on bio prvi koji je postao musliman i koji je izazvao da i drugi dobiju iman (tj. postanu muslimani), i bio onaj iza kog je naš Pejgamber klanjao namaz rekavši mu da bude imam i da predvodi namaz, i bio onaj sa kojim je Pejgamber zajedno učinio hidžru (tj. preselio u Medinu). Neki Ashabi su otišli hazreti Alijinoj kući. Jedan od njih, po imenu Ebu Sufjan, mu je rekao, “Ispruži ruku! Ja ću ti učiniti bej’at (tj. bi’at) (tj. ja ću

ti se zakleti na poslušnost i vjernost)! Ako hoćeš ja ću napuniti sva mjesta sa konjanicima i sa pješadijom.” Hazreti Alija je to odbio rekavši, “Je li ti to pokušavaš da podijeliš muslimane u grupe? Ja nisam ostao kod kuće (radi toga) da budem izabran za halifu. Mene je pogodio rastanak za Resulullahom. Ja osjećam kao da sam bez pameti.” On je otišao u mesdžid. On je u prisustvu svih drugih učinio bej’at Ebu Bekru. Ebu Bekr je kasnije rekao, “Ja nisam htio da budem halifa. Ja nisam imao drugog izbora već da prihvatim, da se ne bi pojavila fitna.” Alija je odgovorio, “Ti si zaslužniji da budeš halifa.” Hazreti Alijine riječi koje su toga dana hvalile Ebu Bekra su navedene u 23. poglavlju drugog toma naše knjige na turskom jeziku pod naslovom **Se’adet-i Ebedijje**. Hazreti Omer je ispratio hazreti Aliju njegovoj kući. Hazreti Alija je bi rekao, “Poslije Resulullaha Ebu Bekr i Omer su najodabraniji, najviši u ovom ummetu.” Oni koji vjeruju šijiske laži i klevete su sebeb (razlog) za današnje jadno stanje u kojem se muslimani nalaze. Englezi i dan danas nastavljaju sa ovom fitnom.] A Omer je postao halifa po Ebu Bekrovom prijedlogu. Osman je postao vladar po Omerovom naređenju. A Alija je postao vođa države sa izborom koji je održan između razbojnika. Mu’avija je oteo vlast sa sabljom. [Hazreti Mu’avija je postao halifa kada mu je hazreti Hasan učinio bej’at. Molimo vas da pročitate knjigu **Dokumenti istinite riječi**.] Onda je vlast, za vrijeme Umejjida, postala nasljedstvo i prelazila sa oca na sina. Isti je bilo i slučaj sa Abbasidima. Ovo su dokazi za činjenicu da je u islamu vlast jedna vrsta diktature.

6- Ukini smrtnu kaznu za ubistvo čovjeka iz krivičnog zakonika. [Smrtna kazna je jedina kočnica za ubistvo čovjeka i za razbojništvo. Anarhija, bezvlašće i razbojništvo se ne mogu spriječiti bez smrtne kazne.] Ometaj, sprečavaj vladu u kažnjavanju drumskih razbojnika i lopova (hrsuza). Učini sve što možeš da je putovanje nesigurno. Pomaži i naoružavaj razbojnike i lopove.

7- Mi ih možemo navesti da vode nezdrav život sa ljedećom spletkom: Sve je određeno sa Allahovim predodređenjem (kaderom). Liječenje ne pomaže za ozdravljenje. Zar Allah ne kaže u Kur’anu, “**Moj Rabb me hrani i poji. Kad se razbolim On mi daje ozdravljenje (šifa). On će me usmrtiti i onda oživiti**” [sure **Šuara**, ajet: 79, 80, 81] Tako se niko neće oporaviti od bolesti ili izbjeći

smrt osim sa Allahovom voljom.

8– Podupiri zulum sljedećim izjavama: Islam je vjera ibadeta. On nema ništa sa državnim poslovima (stvarima). Prema tome, Muhammed i njegove halife nisu imali nikakve nadglednike, nadzornike (ministre) i zakonike (kanune). [Ibadet se ne sastoji samo od namaza, posta i hadža. Dunjalučki poslovi, koje Allah dželle-šanuhu naređuje da radimo u skladu sa islamom, su takođe ibadet. Raditi korisne stvari je sevap (tj. to donosi veliku nagradu na ahiretu).]

9– Ekonomski pad će biti prirodna posljedica gore (prethodno) spomenutih štetnih stvari. Mi možemo povećati propast (sa još dodatnim štetama kao što su): trulenje (uništavanje) plodova i ljetina, potapanje trgovačkih brodova, uništavanje pijaca sa požarima, potapanje poljoprivrednih i industrijskih centara sa razaranjem brana i trovanjem vode za pijenje i vodovodne mreže. [Pogledajte vi ova divljaštva i ove zulume koje su Englezi —koji sebe nazivaju civilozovanim i koji nam stalno trube o "ljudskim pravima"— činili.]

10– Navikni državnike na razne poroke ka što su [blud, sport], alkohol, kockanje i korupcija, koji su sebeb za (tj. koji izazivaju) pobune i spletke, i na trošenje državne imovine za svoje lične interese. Potiči, bodri državne činovnike da rade ovakve stvari i nagrađuj one koji nas služe na ovaj način.

Onda knjiga dodala sljedeći savjet koji je podvučen: Engleski špijuni koji su određeni za ovu dužnost moraju biti javno i tajno zaštićeni. Ako ih muslimani uhapse oni moraju po svaku cijenu biti oslobođeni.

11– Populariši svaku vrstu kamate (zelenaštva). Jer, kamata ne samo da razara svaku vrstu državne ekonomije već takođe i navikava muslimane na (griješenje i) nepokoravanje Kur'anskim propisima. Kada čovjek prekrši jedan propis zakona njemu će biti lako prekršiti i druge propise. Njima se mora reći da je kamata haram ako je mnogostruke vrijednosti jer Kur' an kaže, "**Ne uzimajte kamatu umnogostručenu.**" [sure **Al-i Imran**, ajet: 130] Prema tome nije svaka kamata haram. [Kada se pozajmljuje novac (od nekog, tj. kada se nekom daje novac na zajam) ne može se specificirati (odrediti) dužina (vremena za povratak novca, tj.

dužina vremena na koju se pozajmljuje novac). Ako se odredi (dužina vremena do kada se mora vratiti pozajmljeni novac) to postaje faiz (zelenaštvo, lihvarenje, uzimanje kamate). U hanefi mezhebu, kada se odredi vrijeme do kog se mora vratiti novac, to postaje faiz čak i ako se traži ista svota novca (koja je posuđena). Ako je dogovor da se vrati više novaca nego što je pozajmljeno i to je takođe faiz. U tom faizu je zahtijevanje da se vrati samo jedan dirhem (dinar) više veliki grijeh. (Sa druge strane) u prodajama koje su na kredit (to jest, ti prodaš robu za koju očekuješ isplatu kasnije,) treba odrediti vrijeme isplate. Ako, kada vrijeme isplate dođe, kupac ne može isplatiti svotu, i vrijeme je produženo i svota isplate je povećana, to se zove **muda'af faiz**. Gore navedeni ajeti kerim [tj. sure **Al-i Imran**, ajet: 130] govori o ovom, muda'af faizu, u trgovanju.]

12– Širi zle optužbe o alimima, potvaraj ih odvratnim klevetama i na taj način odvraćaj i udaljavaj muslimane od njih. Mi ćemo prerušiti neke od naših špijuna u njihove haljine, njihove odore. Oni će (po našem naređenju) raditi razne gadosti. Oni će na taj način biti zbunjeni sa alimima. Oni će sumnjati u svakog alima. Ovi špijuni se moraju ubaciti u Azhar (El–Ezher), Istanbul, Nedžef i Kerbelu. Mi ćemo otvoriti škole i koledže za udaljavanje, odstranjivanje muslimana od alima. Mi ćemo u ovim školama obrazovati vizantijsku, grčku i ermensku djecu i odgojiti ih da budu neprijatelji muslimana. Što se tiče muslimanske djece, mi ćemo ih natopiti, prožeti sa uvjerenjem da su njihovi preci bili džahili. Sa ciljem da se ova djeca odnose neprijateljski prema halifama, alimima i državnicima mi ćemo im govoriti o njihovim greškama i uvjeriti ih da su oni bili zauzeti sa njihovim ćulnim zadovoljstvima, da su halife provodile vrijeme u zabavi sa džarijama (konkubinama), da su zloupotrebljavali narodnu imovinu i da nisu ni u čemu što su radili slijedili Pejgambera.

13– Mi ćemo sa ciljem da raširimo klevetu da islam mrzi žene citirati ajet, "**Muškarci dominiraju nad ženama.**" [sure **Nisa**, ajet: 34] i hadis, "**Žena je samo zlo (šer).**" [Hadisi šerif kaže, "**Žena koja slijedi islam je jedan od ni'meta dženneta. Žena koja slijedi** (svoja vlastita) **osjećanja a ne islam je samo šer.**" Otac mora izdržavati njegovu siromašnu kćerku koja je samica, bila ona neudata ili raspuštena. Ako je ne izdržava on mora biti zatvoren u zatvor. Ako ona nema oca, ili ako

je njen otac siromašan njena mahrem rodbina će morati voditi brigu o njoj. U slučaju da ona nema take rodbine, vlada će joj dodijeliti platu. Muslimanka neće nikada morati da radi da sebe izdržava. Islamska vjera je natovarila na muškarca sve potrebe njegove žene (supruge). Pošto muškarac nosi ovaj teški teret, bilo bi mu potrebno dati cijelo nasljedstvo; međutim, Allah džellešanuhu je također i ovdje, čineći ihsan (pokazujući dobrotu, naklonost prema) ženama, naredio da one uzmu pola nasljedstva njihove braće. Muž ne može natjerati njegovu ženu ni da radi u kući niti izvan kuće. Ako žena hoće da radi ona to može učiniti sa odobrenjem njenog muža pod uslovom da treba biti pokrivena i da tamo, gdje radi nema muškaraca; i u tom slučaju njena zarada će pripadati njoj. Ženu niko je ne može natjerati da se odrekne svoje zarade ili imetka koji je naslijedila kao ili njenog mehra (koji je zaslužila putem bračnog ugovora). Niti je iko može natjerati da to ona troši na sebe ili na potrebe njene djece ili na neke kućne potrebe. Muškarcu je farz da nabavi sve te potrebe. U današnjim komunističkim režimima žene su, kao i muškarci, primorane da kao životinje rade najteže poslove da prežive. U hrišćanskim državama, za koje se govori da su slobodne države svijeta, i u nekim arapskim državama koje se nazivaju muslimanskim zemljama, žene rade kao muškarci u fabrikama, u poljima i u trgovinama pod parolom "zajednički život". Kako se često viđa u dnevnim novinama većina njih zažali što su u braku tako da sudovi vrve od razvodnih tužbi, parnica. Resulullahove sallallahu alejhi ve sellem mubarek govor (izjave, riječi) je od tri vrste: U prvoj vrsti govora i riječi (kelime) i značenje su od Allaha džellešanuhu. Ove riječi se zovu **ajet-i kerime** a sve zajedno se zovu **Kur'ani kerim**. Izjava, "**Sve dobre i korisne stvari koje su ti došle je Allah dželle-šanuhu htio i poslao. Sve zle i štetne stvari je htio tvoj nefs. Allah dželle-šanuhu je te sve stvari stvorio i poslao**," je 78. ajet sure **Nisa**. U drugoj vrsti govora su riječi (kelime) od našeg Pejgambera a značenja od Allaha. Ove riječi se zovu **Hadis-i kudsi**. Izjava, "**Budi neprijatelj tvom nefsu! Jer on je Moj neprijatelj**," je hadis-i kudsi. U trećoj vrsta govora su i riječi (kelime) i značenja od našeg Pejgambera. One se zovu **Hadisi šerif**. Izjava, "**Žena koja slijedi islam je jedan od ni'meta dženneta. Žena koja slijedi** (svoja vlastita) **osjećanja a ne islam je samo šer**," je hadisi šerif. Hazreti Muhjiddin-i Arabi objašnjava ovaj hadisi šerif u prvom tomu njegove knjige **Musamerat**. Engleski

špijun izostavlja prvi dio hadisi šeriga i navodi samo zadnji dio. Kad bi sve žene cijeloga svijeta znale kakvu im je islam darovao vrijednost, rahatluk i (duševni) mir, slobodu i pravo razvoda, one bi odmah postale muslimanke i nastojale da rašire islam po cijelome svijetu. Velika je šteta što one ne mogu da shvate tu stvarnost. Molimo Allaha dželle-šanuhu da dadne nasib (da dosudi) svim ljudima svijeta da ispravno nauče presvijetli put din-i islama!]

14– Prljavština je rezultat nedostatka vode. Prema tome mi moramo onemogučiti sa raznim spletkama svaki pokušaj snabdijevanja vodom.

Knjiga savjetuje sljedeće za uništavanje muslimanskih jakih tačaka.

1– Potiči rasizam i ekstremni nacionalizam među muslimanima i povraćaj njihovu pažnju prema predislamskom heroizmu (njihovog naroda). Obnovi eru firaunluka u Egiptu, medžusiluka (obožavanja vatre) u Iranu, Vavilonskom periodu i u Iraku i eru Attile i Džengiza [divljaštva i tiranije] u Osmanlija. [Oni sadrže dug spisak po tom pitanju.]

2– Sljedeće četiri stvari se trebaju ili javno ili tajno činiti (tako da one postanu uobičajene među ljudima): Ičkiju (alkohol), kocku, blud, krmetinu [i tuče između sportskih klubova.] Kada se ovo radi, hrišćane, ćifute, medžusije i druge nemuslimane koji žive u muslimanskim zemljama se treba do maksimuma upotrijebiti, a one koji rade na ovom putu se treba nagraditi sa velikim platama iz buđeta Ministarstva Državne zajednice. Da bi ovo učinili, mi ćemo osigurati da postoje mnoge političke sekte (partije) i sportski klubovi. Oni će biti zauzeti jedni sa drugima i neće imati vremena da čitaju vjerske knjige i uče vjeru. Mi ćemo primorati one koje smo ulovili (tj. koje smo prevarili da nam povjeruju) da štampaju i izdaju dnevne novine i magazine. Mi ćemo potpomagati njihove novine i magazine sa (velikim količinama) novaca i sa (drugim) beneficijama. Mi ćemo napraviti da oni, koje smo mi potkupili (i napravili da budu naše sluge), budu hvaljeni sa imenima kao što su “heroj”, “junak” i “spasitelj”. Mi ćemo kuditi islamsku vjeru i administratore (vladare) koji poštuju (slijede) islamske propise. Mi ćemo uništiti familiju (koja je izvor vjerskog

obrazovanja.) A da bi to učinili, mi ćemo, štampajući slike djevojaka i mladića sa otkrivenim avretom i privatnim dijelovima tijela, bodriti i navoditi omladinu da čini blud, sodomiju i seksualne gluposti pod imenom "sporta" i "hrvanja". Kada se uništi islamski ahlak islam će biti lako uništiti. Mi ćemo sagraditi mnoge džamije. Ali u džamijama neće govoriti hodže već misionari i nemezheblije. Mi ćemo pod imenom "islamska muzika" unijeti u džamije muzičke instrumente, pjesme i radio aparate. Mi ćemo upotrijebiti džamije kao zamke, klopke. Naši špijuni će identificirati državne ćinovnike i (vojne) oficire koji idu u džamiji i čije su žene pokrivene i pobrinuti se da oni budu otpušteni sa njihovih radnih mjesta. Omladini koja slijedi islamske propise neće biti dozvoljeno da se upiše na fakultete, a onoj, koja je već na fakultetu, neće biti dozvoljeno da diplomira. Sekretar nas je strogo upozorio da ove podatke držimo kao tajnu i da ih krijemo čak i od Muhammeda iz Nedžda. Shodno tome, ja sam predao ove moje ispovijesti (memoare) sudu i zatražio da ih ne otvore za pedeset (50) godina. [Treba se jasno znati da džamija nije samo zgrada sa kubbetom i minaretom. To je zgrada u kojoj se svaki dan, pet puta dnevno, klanja namaz sa džematom (džema'atom). Takođe je dozvoljeno i savjetovati džemat (davati vaz džematu) prije ili poslije namaza. Vaz je objašnjenje nečega od strane muslimana koji je sunnija (koji ima ehli sunnet i'tikad, vjerovanje). To objašnjenje nečega je ili nešto što on čita (ili je pročitao) iz knjige alima ehli sunneta ili nešto što je alim (ehli sunneta) rekao. Riječi nemezheblija, engleskih špijuna i misionara nisu vaz. One su "govor" ili "predavanje" ili "konferencija". U džamijama nije dozvoljeno ni držati govore i konferencije ni slušati ih. Svaka riječ Alima ehli sunneta je tefsir (objašnjenje) Kur'ani kerima i hadisi šerifa.]

3– Sij sumnju među njima u vezi sa džihadom; ubijedi ih da je džihad privremeno naređenje i da je zastario.

4– Razbij mišljenje (koje je ustaljeno) u kalbovima šija da su "kafiri pogani" (nedžs). Navodi Kur'an koji kaže, "**Kao što je hrana kitabija halal vama tako je i vaša hrana halal njima.**" [sure **Maide**, ajet: 5] i reci im da je Pejgamber imao supruge, židovku po imenu Safijja i hrišćanku po imenu Marija, i da Pejgamberove žene nisu pogane. [Hazreti Safijja, koju Englez naziva židovkom je postala muslimanka prije

(nego što se udala za Pejgambera). Što se tiče Marije, Egipćanke, ona nije bila jedna od Resulullahovih mubarek žena (supruga). Ona je bila džarijja. I ona je takođe postala muslimanka. (Kada je preselila na ahiret) Omer radijallahu anh, koji je bio halifa u to vrijeme, joj je klanjao dženazu. Po ehli sunnet vjerovanju (i'tikadu) hrišćanka može biti (muslimanu) i džarijja i supruga. Kafiri nisu, suprotno šijiskom vjerovanju, sami po sebi nedžs. Njihova vjerovanja su nedžs.]

5- Navedi muslimane da vjeruju da Pejgamber, kada kaže islam, u stvari misli na (jednu) "abstraktnu vjeru" i ta vjera može biti (i) judaizam (židovstvo, ćifutluk) ili hrišćanstvo (kršćanstvo). Ona ne mora biti samo islam. Vi im recite da je "dokaz za ovu tvrdnju" to što Kur'an naziva sljedbenike svih vjera musliman. Na primjer, Pejgamber Jusuf je rekao, "**Usmrti me kao muslimana**," [Vjerovanje u ono što je Pejgamber donio od Allaha dželle-šanuhu se zove iman. Imaju dvije vrste znanja koje sačinjavaju iman (tj. iman sačinjavaju dvije vrste znanja). 1- Znanje koje se mora samo vjerovati. 2- Znanje koje se mora i vjerovati i izvršavati. Prva vrsta, se sastoji od šest (6) osnovnih temelja imana. ***To je baza imana. Svi Pejgamberi su podučavali ove osnovne temelje imana***. Danas (tj. u današnje vrijeme) svi neprijatelji islama, svi ćifuti, hrišćani, naučnici, državnici, komandanti i ovi svi (drugi) tzv. savremenici i modernisti vjeruju u ahiret, tj. u život poslije smrti. Zar ne bi bilo potrebno da ovi vjerski džahili — koji sebe nazivaju savremenim i modernim i koji nastoje da budu kao i oni (tj. da budu kao ćifuti, hrišćani, naučnici...)— takođe vjeruju kao i oni? Sa druge strane vjere Pejgambera, (njihovi zakoni, njihovi šerijati), tj. naređenja i zabrane nisu iste. Posjedovanje imana (tj. posjedovanje pravog vjerovanja) i slijeđenje islama odnosno šerijata se zove **islam**. Pošto svaki Pejgamber ima drukčiji šerijat, drukčiji zakon, islam svakog Pejgambera je drukčiji od islama drugog Pejgambera (tj. islami drukčijih Pejgambera su drukčiji). Svaki Resul je donio jedan novi **islamijjet** koji je poništio islamske propise Pejgambera (Resula) koji je prethodio njemu, tj. koji je došao prije njega. Islam koji je donio zadnji Pejgamber Muhammed alejhisselam će biti na snazi do kraja svijeta (do kijameta). U devetnaestom (19.) i osamdeset petom (85.) ajetu sure **Al-i Imran** Allah dželle-šanuhu naređuje ćifutima i hrišćanima da ostave njihove stare islame. On kaže da oni, koji ne počnu slijediti Muhammeda alejhisselam, neće ući u

džennet i da će vječno goriti u džehennemu. Pejgamberi, Ibrahim, Isma'il i Jusuf i Jakub (Ja'kub) su tražili islam koji je bio važeći i njihovo vrijeme. Ti islami, kao na primjer odlazak u crkvu, nisu više važeći, na snazi. U Zerkanijevom objašnjenju knjige **Mevahib** se po ovom pitanju nalazi opširna informacija. Ovo objašnjenje se nalazi na kraju naše knjige koja nosi naslov **El-envar** i koja je na arapskom jeziku. Muhammed Zerkani Maliki, jedan od profesora na Univerzitetu Azhar (Džami'ul-ezher) je preselio na ahiret 1122./1710. godine.] i Pejgamberi Ibrahim i Isma'il su rekli, "**O naš Gospodaru (Rabbu)! Učini nas muslimanima za Tebe i učini da među našim potomstvom budu muslimani za Tebe**," [sure **Bekara**, ajet: 128] i Pejgabmer Jakub (Ja'kub) je rekao njegovim sinovima, "**Umrite samo i samo kao muslimani.**" [sure **Bekara**, ajet: 40]

6– Stalno ponavljaj da nije haram graditi crkve, da ih Pejgamber i njegove halife nisu rušili već da su in poštovali, da Kur'an kaže, "**Da Allah ne suzbija neke ljude drugima do temelja bi bili porušeni manastiri, i crkve, i havre (sinagoge), a i džamije u kojima se mnogo spominje Allahovo ime**," [sure **Hadž**, ajet: 132], da islam poštuje ibadethane (hramove), i da ih ne ruši, i da sprečava one koji bi ih inače srušili.

7– Zbunite muslimane hadisima, "**Protjerajte ćifute sa Arapskog poluostrva**," i "**Dvije vjere ne mogu postojati zajedno na Arapskom poluostrvu.**" Recite, "Da su ova dva hadisa tačna Pejgamber ne bi imao suprugu židovku i hrišćanku. Niti bi sklopio sa Nedžran hrišćanima ugovor." [Pogledaj prethodni komentar pod brojem 4 u četvrtastim zagradama o hazreti Safijji.]

8– Sprečavajte muslimane da ne ibadete i ubijajte njihova samopouzdanja i govorite im "Allah ne treba ljudske ibadete." [***Ibadeti se izvršavaju zato što ih je Allah dželle-šanuhu naredio***. Tačno je da Allah dželle-šanuhu ne treba ibadete Njegovih robova. Međutim, ibadeti trebaju Njegovim robovima. Ovi ljudi (tj. hrišćani) trče u crkvu. Sa druge strane, oni sprečavaju muslimane da idu u džamije.] Spriječite ih da ne idu na hadž i da ne čine nikakve ibadete koji će ih sastaviti zajedno. Isto tako, otežavajte im i ometajte (kočite) ih da ne grade džamije, turbeta i medrese i da ne restauriraju Kabu (Ka'bu).

9- Učinite da oni (šije) posumnju u davanje humusa (tj. jedne petine imetka) alimima, koji je u ratu zarobljen od neprijatelja kao ganimet (ratni plijen). Vi ćete im to objasniti da ovo nema nikakve veze sa komercijalnom zaradom. Onda (uz to) dodajte (još i to) da se humus treba dati Pejgamberu ili halifi a ne ulemi. Jer alimima su date kuće, palaće, hajvani i bašče. Prema tome, njima nije dozvoljeno dati humus.

10- Ubacite u akide muslimana bidate (bid'ate) i onda kritikujte islam da je on vjera terora. Recite da su muslimanske zemlje nazadne i da su podvrgnute potresima (tj. krizama, katastrofama, terorima) i vi ćete tako oslabiti njihovu vezu sa islamom. [Sa druge strane, muslimani su osnovali najveću i najcivilizovaniju imperiju na svijetu. Ona se smanjila kada su se oni prestli čvrsto držati za svoju vjeru.]

11- Vrlo važno! Otuđite djecu od njihovih očeva. Na taj način ćete im uskratiti obrazovanje od strane njihovih očeva. Mi ćemo ih obrazovati. Shodno tome, onog momenta kada su djeca odvojena od njihovih očeva, mogućnost njihovog kontakta sa akidom (vjerovanjem) i vjerom (dinom) i alimima će biti svedena na nulu.

12- Potičite žene da odbace svoje tradicionalne pokrivače. Izmislite (lažni) razlog kao na primjer, "Pokrivanje nije originalno islamsko naređenje. To je tradicija koja je izmišljena u doba Abbasida. Prije toga (vremena) su drugi ljudi viđali Pejgamberove supruge i žene su učestvovale u raznim društvenim aktivnostima." Kada ste sa žene skinuli njen tradicionalni pokrivač navedite omladinu na nju i izazovite pokvarenost (vanbračni odnos) između njih! Ovo je jako efektivan metod za iskorjenjivanje islama. U ovu svrhu prvo počni upotrebljavati nemuslimanke (tj. gajr-i muslim žene). Sa vremenom će se muslimanke automatski degenerisati i počeće slijediti njihov primjer. [Žene ***nisu*** bile pokrivene ***prije*** objave ajeta o hidžabu tj. pokrivanju (tesettur). One su dolazile Resulullahu, postavljale mu pitanja i od njega učile ono što nisu znale. Kad god je Resulullah posjećivao jednu od njih i druge žene su takođe dolazile, sjedile, slušale i učile. Kako nam saopštavaju **Bejdavi** i treći dio **Buharijinog tefsira**, ajeti hidžaba iz sure **Ahzab** su došli tri godine poslije hidžre a sura **Nur** pet godina poslije hidžre i ženama je bilo zabranjeno da

sjede i razgovaraju sa jabandži muškarcima (tj. muškarcima koji im nisu mahrem). Resulullah je ***od tada*** naređivao ženama da uče ono što ne znaju pitajući njegove mubarek žene. ***Kafiri obmanjuju muslimane na taj način što sakrivaju podatak da su se žene počele pokrivati nakon objave ajeta o hidžabu.***

Umm-i Seleme radijallahu anha je rekla: Mejmune radijallahu anha, jedna druga (Resulullahova sallallahu alejhi ve sellem) mubarek žena, i ja smo bile sa Resulullahom sallallahu alejhi ve sellem kada je Ibn-i Umm-i Mektum radijallahu anh zatražio dozvolu da uđe. Kada ga je Resulullah sallallahu alejhi ve sellem vidio on nam je rekao, "**Idite iza zavjese!**" Kada sam mu rekla, "Zar on nije slijep? Neće nas vidjeti," on mi je odgovorio, "**Jesi li takođe i ti slijepa? Zar ti ne vidiš njega?**" Dakle, on je sa tim mislio reči, "On može biti slijep ali ti nisi." Ovaj hadisi šerif prenose imam-i Ahmed i Tirmizi i Ebu Davud rahime-humullahu teala. Prema ovom hadisi šerifu je, isto kao što je haram čovjeku gledati u ženu koja nije njegova supruga ili najbliža rodbina isto tako haram i ženi gledati čovjeka koji nije njen suprug i najbliža rodbina. Naši mezheb imami rahime-humullahu teala su uzeli u obzir i druge hadisi šerife u obzir i rekli da je haram stranoj ženi (jabandži ženi) gledati u muškarčeve dijelove tijela koji su avret. To je lako uraditi. Ova laka naređenja i zabrane se zovu **ruhsati**. Ženama je mekruh gledati glave i kose muškaraca. Ovo je jako teško izbjeći. Raditi teške stvari postaje **azimet**. Rečeno je da je čovjekov avret za ženu (njegov dio tijela) između njegovih koljena i pupka. Kako se vidi, ezvadž-i tahirat (Resulullahove alejhisselam mubarek žene) radijallahu teala anhunne i Ashabi kiram radijallahu anhum su se suzdržavali od ruhsata i radili svoja djela sa azimetom. **Zindici** koji nastoje da iznutra unište islam iznose podatak da se žene nisu pokrivale prije objave ajeta o hidžabu i onda kažu, "Žene se nisu pokrivale u Pejgamberovo vrijeme. Pokrivanje žena kao strašila, praksa koja se danas često upražnjava, nije postojala u to vrijeme. Hazreti Aiša je izlazila nepokrivene glave (kose). Današnje pokrivanje su izmislile fanatične fikhdžije." Hadisi šerif koji je gore naveden jasno i glasno pokazuje da su ove njihove riječi laži i klevete.

Četiri hak mezheba, koji su objašnjenja Allahovih dželle-šanuhu naredbi i zabrana, daju drukčija ograničenja koja se odnose na čovjekove dijelove tijela koji su avret, tj. koji su zabranjeni (drugima) da gledaju u njih ili da ih on drugima

pokazuje. Svakom muslimanu je farz da pokrije one dijelove tijela za koje njegov mezheb kaže da su avret. Haram je gledati u tuđe dijelove tijela koji su avret. Sljedeći hadisi šerifi su napisani u knjizi **Eši'at-ul-leme'at**: "**Neka muškarci ne gledaju u muškarčev i žene ženin avret.**" U hanefi mezhebu je muškarčev avret mahalli za druge muškarce isti kao i ženin avret mahalli za druge žene: A to je dio tijela između pupka i koljena. Sa druge strane, ženin avret mahalli za muškarce koji su njoj jabandžije, (koji joj nisu mahrem, tj. za one muškarce za koje se ona može udati,) je njeno cijelo tijelo izuzev lica i dlanova. Ženina kosa je avret. Haram je gledati bez požude požuda (bez šehveta) u nečije dijelove tijela koji su avret.

"**Ako ugledaš ženu okreni svoje lice od nje! Iako, vidjeti je iznenada nije grijeh, grijeh ju je opet pogledati.**"

"**Ja Ali! Ne pokazuj svoja bedra (butine)! Ne gledaj ni u čija bedra, bio on živ ili mrtav!**"

"**Neka Allah prokune one koji pokazuju avret i one koji gledaju u njega.**"

"**Ko izgleda kao pleme** (društvo, nacija) **će postati jedan od njih.**" Ovaj hadisi šerif pokazuje da osoba, koja slijedi, koja se prilagođava neprijateljima islama u ahlaku, i u ponašanju, i u načinu odijevanja će postati jedna od njih. Oni koji slijede modu, to jest, loše običaje kafira i oni koji nazivaju harame "lijepim zanatom" ("finom umjetnošću") i oni koji nazivaju one koji čine harame umjetnicima trebaju izvući ibret (pouku) iz ovog hadisi šerifa.

U knjizi **Kimja-ji se'adet** piše, "Ženama i djevojkama je haram izlaziti napolje, otkrivenih glava, kose, ruku i nogu, i u tankim (prozirnim), okićenim, tijesnim i naparfemisanim haljinama. Ako ženini roditelji, muž ili braća odobravaju njen izlazak u takvom stanju (tj. ako su zadovoljni sa njenim takim izlaskom) napolje i oni će biti partneri u njenom grijehu i azabu. To znači, oni će gorjeti zajedno u džehennemu. Ako učine tevbe (tj. ako se pokaju) njima će biti oprošteno. Allah dželle-šanuhu voli one koji čine tevbe."

Neko ko kaže da je musliman bi trebao znati da li je svako djelo koje je uradio u skladu sa islamom. Ako ne zna, on mora da nauči pitajući Alime ehli sunneta ili čitajući iz knjiga ovih alima. Ako djelo nije u skladu sa islamom on ne može biti sačuvan od grijeha

ili kufra. On mora svaki dan činiti hakiki (stvarno) tevbe. Grijeh ili kufr za koji se učini tevbe je sigurno oprošten. Ako ne učini tevbe on će pretrpjeti njegov azab, to jest kaznu i na dunjaluku i u džehennemu. Ove kazne su opisane u raznim dijelovima naše knjige.

Dijelovi tijela koje muškarac i žena moraju pokriti u namazu i na svakom mjestu se zovu **avret mahalli** (tj. avret dijelovi tijela). Otkriti dijelove tijela koji su avret (avret mahalli) i gledati u tuđe dijelove tijela koji su avret je haram. Ko kaže da u islamu nema dijelova tijela koji su avret (avret mahalli) postaje kafir. Ko kaže da je otkrivanje avreta mahalli halal —što je po jednoglasnoj saglasnosti (po idžma'u) haram, što znači haram u sve četiri mezheba, i gleda u tuđe takve avrete i ne pridaje važnost, to jest, ne plaši se azaba— postaje kafir. Ženska otkrivanja dijelova tijela koji su avret, i pjevanje u prisustvu ljudi i učenje mevluda (mevlida) su ovakva. U hanbeli mezhebu muškarčev dio tijela koji je između koljena i pubisa nije avret.

Onaj ko kaže "ja sam musliman" mora da nauči osnove imana i islama, farzove i harame, koji su nam četiri mezheba sa idžma'om saopštila (tj. sa jednoglasnom saglasnošću sve četiri mezheba) i mora im pridaje važnost. Njegovo neznanje nije izgovor. To jest, to je isto kao da zna a ne vjeruje. Svi dijelovi žene, osim lica i šaka, su avret u sve četiri mezheba. Iako onaj —ko bez pridavanja važnosti otkrije avret dijela, koji po idžma'u nije haram otkriti u jednom od druga tri mezheba neće postati kafir— to će biti veliki grijeh po njegovom mezhebu. Ovdje se ubraja čovjekovo otkrivanje dijela tijela između njegovih koljena i pubisa (tj. njegovih butova). Farz je naučiti ono što se ne zna. Treba se odmah učiniti tevbe (tj. pokajati) i pokriti.]

13- Iskoristite svaku priliku da zaustavite klanjanje namaza u džematu klevečući imame u džamijama, iznoseći njihove greške i sijući razdor i smutnju između njih i njihovih džematlija koji klanjaju za njima.

14- Recite (im) da su sva turbeta bidat, i da se moraju sravniti sa zemljom, i da ona nisu postojala u Pejgamberovo vrijeme. Osim toga, odvraćajte muslimane da ne zijarete (posjećuju) Pejgamberov grob (i ne zijarete grobove) halifa i saliha (dobrih muslimana), i unosite sumnju (šubhe) u posjećivanje grobova. Na primjer, recite, "Pejgamber je sahranjen pored njegove majke a Ebu Bekr i

Omer su sahranjeni u groblju (koje se zove) Baki'. Za Osmanov grob se ni ne zna gdje je. Husejnova glava je zakopana na mjestu koje se zove **Hannane.** Ne zna se gdje je njegovo tijelo sahranjeno. Grobovi **Kazimijje** pripadaju dvojici halifa. Oni nisu grobovi Kazima i Dževada, dvojice članova iz Pejgamberovog ala (loze). Što se tiče groba u gradu Tus, taj grob je grob Haruna a ne ehli bejtovog člana Riza-a. Grobovi u Samarri pripadaju Abbasidima. Oni nisu grobovi članova ehli bejta, Hadija, Askerija i Mehdija. Isto kao što je farz srušiti u muslimanskim zemljama sva turbeta i kubbeta, tako se isto mora buldožderima sravniti sa zemljom i groblje (koje se zove) Baki'!"

15- Učinite da ljudi počnu sumnjati da su sejjidi Pejgamberovi potomci. Miješajte sejjide sa drugim narodom tako što će svako nositi crne i zelene saruke (turbane). Narod će tako biti zbunjen po tom pitanju i počti sumnjati u sejjide. Skinite sa (glava) vjerskih ljudi i Sejjida njihove saruke, tako da se sa njih izgubi (poslaničko) porijeklo, soj i ljudi više neće poštovati vjerske ljude i sejjide. [Sejjid Abdulhakim Arvasi rahmetullahi alejh, veliki alim, ovako piše u njegovoj knjizi **Ashabi kiram** koju je on napisao u Istanbulu, "Resulullahova mubarek kćerka, hazreti Fatima, i njena djeca, njeno potomstvo su do kijameta (do kraja ovoga svijeta) ehli bejt. Njih je potrebno voljeti čak i ako su oni asije (neposlušni muslimani). Volenje njih i pomaganje njima svim svojim kalbom i tijelom i imetkom i poštivanje njih i njihovih hakova (prava) izaziva (je sebeb) da se umre sa imanom (tj. kao vjernik). U gradu Hama u Siriji je postojao sud samo za sejjide. U Egiptu je u vrijeme abbasidskih halifa odlučeno da se potomci Hasana radijallahu teala anh nazivaju **šerifi** i da oni nose bijele saruke (turbane), i da se potomci Husejna radijallahu teala anh nazvaju **sejjid**i i da oni nose zelene saruke. Mubarek djeca koja su rođena u ovim mubarek dvjema familijama su registrovana u prisustvu sudije i dva svjedoka. U vrijeme vladavine sultana Abdulmedžid-Hana rahmetullahi teala alejh je jedan mason, Rešid-paša, po naređenju Engleza poništio ove sudove. Oni koji su nemezheblije i oni koji nemaju poslaničko porijeklo i soj su počeli sebe nazivati sejjidima. Ujdurmisani (lažni) iranski sejjidi su se svugdje raširili. U knjizi **Fetva-i hadisijje** piše, 'U ranim danima islama je svako ko je bio potomak Ehli bejta bio nazivan šerif. Na primjer, šerif-i Abbasi,

šerif-i Zejneli. Fatimi sultani su bili šije. Oni su nazivali samo potomke Hasana i Husejna šerifima. Ešref Šaban (Ša'ban) bin Husejn, 773./1371., jedan od turkomanskih vladara u Egiptu je naredio da sejjidi nose zelene turbane da bi se mogli razlikovati od šerifa. Ovi običaji su se svugdje raširili iako one nemaju nikakve vrijednosti sa islamske tačke gledišta.' O ovom predmetu postoji detaljna informacija u knjizi **Mir'at-i kainat** i u turskom prijevodu knjige **Mevahib-i ledunnijje** i u trećem poglavlju sedmog dijela Zerkanijevog komentara."]

16- Recite im da je farz srušiti mjesta gdje šije žale i da je ta praksa inovacija (bidat, bid'at) i zabluda (dalalet) i da ona nisu postojala u vrijeme Pejgambera i Halifa. Ljudima treba zabraniti posjećivanje tih mjesta, broj vaiza se treba smanjiti, i, na vaize i na vlasnike tih mjesta (gdje šije žale) treba uvesti porez.

17- Uvjerite sve muslimane pod parolom ljubavi i slobode da je "svako slobodan da radi šta hoće, i da emr-i bil-ma'ruf i nehj-i anil munker (tj. savjetovanje i podučavanje onoga što je Allaho dželle-šanuhu zabranio) i podučavanje islamskih propisa nije farz." [***Međutim, naučiti islam i podučavati islam jeste farz.*** To je prva dužnost (svih) muslimana.] Osim toga, natopite ih, (potpuno ih prožmite) sa sljedećim ubjeđenjem: "Hrišćani su za svoju vjeru a ćifuti za svoju. Niko neće ući ni u čiji kalb. (Drugim riječima, hrišćani će umrijeti kao hrišćani a ćifuti kao ćifuti. Niko neće promijeniti ničiji kalb.) Emr-i bil-ma'ruf i nehj-i anil munker su halifine dužnosti."

18- Sa ciljem da spriječimo povećanje naraštaja muslimana broj djece se mora ograničiti i zabraniti poligamija. Brak se treba ograničiti. Na primjer, Arapima se mora reći da ne mogu sklopiti brak sa Irancima, Iranci ne mogu sklopiti brak sa Arapima, Turci ne mogu sklopiti brak sa Arapima.

19- Učinite sve da se zaustavi propagiranje islama i preobraćanje, prevođenje nemuslimana na islam. Širite propagandu da je islam samo arapska vjera (tj. samo vjera za Arape). Kao dokaz za to iznosite Kur'anske riječi, "**Ovo je zikir za tebe i tvoj narod.**"

20- Dobrotvorne institucije se moraju toliko ograničiti i suziti da one budu državni monopol i da pojedinci ne mogu

osnivati medrese i druge slične dobrotvorne institucije.

21- Ubacite u glave muslimane sumnje u ispravnost i istinitost Kur'ana (tj. u originalnost objave); štampajte i izdajite prijevode Kur'ana koji sadrže nedostatke, viške i interpolacije i onda recite, "Kur'an je oskrnavljen, pokvaren. Njegove kopije se ne slažu međusobno jedna sa drugom. Što jedan stih ima drugi nema." Izbacujte ajete koji kritikuju ćifute, hrišćane i sve druge gajr-i muslimane (tj. nemuslimane) i one koji naređuju džihad i emr-i bil-ma'ruf i nehj-i anil-munker. [Ovaj sav engleski trud je bio neuspješan. Jer, Allah dželle-šanuhu štiti Kur'ani kerim od kvarenja. On nije obećao da će On takođe zaštititi i Indžil (Novo evanđelje koje je objavljeno Isa alejhisselamu). Ovo je bio razlog da se napišu razne lažne knjige pod imenom "Indžil". Čak su sa vremenom i te knjige promijenjene. Prvo umetanje (interpolaciju) u njima je izvršio Pavle, jedan ćifut koji je prešao na hrišćanstvo. Najveća od svih promjena, koje su pravljene u svakom stoljeću, je bila ona koju je napravilo trista devetnaest (319) sveštenika koji su se sastali u Nikeji po naređenju cara Konstantina, prvog rimskog cara u Istanbulu. Martin Luter, jedan njemački sveštenik, je 931./1524. godine osnovao protestantsku sektu. Hrišćani koji slijede papu u Rimu se zovu katolici. Pokolji Svetog Bartolomeja, kao i katastrofalni masovni pokolji inkvizicijskih tribunala (sudova) u Škotskoj, su takođe zabilježeni i u hrišćanskoj istoriji. Istanbulski patrijarh Majkl Kirolarius (Michael Kirolarius) se 446./1054. godine odvojio od pape. On je osnovao ortodoksnu (pravoslavnu) crkvu. Jakob (Ja'kub) je 571. godine osnovao Sirijsku monofizitsku sektu; Maron je osnovao 405. godine sirijsku maronsku sektu; Amerikanac Čarls Rasl (Charles Russel) je 1872. godine osnovao sektu (koja se zove) Jehovini svjedoci.] Prevedite Kur'an na druge jezike kao što su turski, perzijski, indijski (hindu) da spriječite učenje i čitanje arapskog jezika izvan arapskih zemalja, i opet, spriječite učenje ezana, namaza i dova na arapskom jeziku izvan arapskih zemalja.

Ista metoda se takođe treba upotrijebiti da se muslimani pokolebaju i u hadise. Prijevodi, kritike i umetanja, koji su planirani za Kur'ani kerim, se trebaju takođe primijeniti i na hadise.

Kada sam ja pročitao ovu knjigu koja je nosila naslov **Kako možemo srušiti islam** ja sam je zaista smatrao remek djelom. Ona je bila uputstvo bez premca za

izučavanja koja ću ja nastaviti. Kada sam je ja vratio sekretaru i rekao mu da mi je bilo veliko zadovoljstvo čitati je, on mi je rekao, “Budi uvjeren da ti nisi jedini koji radi u ovoj oblasti (naše aktivnosti). Mi imamo puno ljudi koji rade isti posao koji ti radiš. Ministarstvo je namijenilo, odredilo pet hiljada (5.000) ljudi za ovu misiju. Ministarstvo razmišlja da taj broj broj poveća na stotinu hiljada (100.000). Kada postignemo tu cifru (tj. stotinu hiljada špijuna) mi ćemo imati prevlast nad svim muslimanima i mi ćemo osvojiti sve muslimanske zemlje.”

Sekretar mi je malo kasnije rekao, “Daj muštuluk! Našem Ministarstvu treba najviše jedan vijek da sprovede svoj program (tj. da sprovede svoje zacrtane planove u djelo). Mi možda nećemo doživjeti da vidimo te srećne dane ali naša djeca hoće. Kako je lijepa izreka, ‘Ja jedem ono što su drugi posijali. Ja sijem za druge (koji će doći iza nas).’ Kada Englezi sprovedu ovo u djelo oni će zadovoljiti sve hrišćane i spasiti ih sve od dvanaestovjekovne katastrofe.”

Sekretar je ovako nastavio: “Krstaški pohodi koji su trajali vijekovima nisu bili ni od kakve koristi. Niti se može reći da su Mongoli [Džengizove armije] išta učinili da iskorijene islam. Jer, njihov rad je bio iznenadan, nesistematičan i neosnovan. Oni su vodili vojne pohode da bi otkrili svoje neprijateljstvo. Shodno tome, oni su se brzo iscrpili. Ali sada, administratori naše vlade nastoje da sruše islam sa prepredenim planom i dugoročnom strpljivošću. Mi moramo takođe upotrijebiti i vojnu silu. Međutim, to treba biti u poslednjoj fazi kada smo mi potpuno uništili islam, nakon što smo ga izubijali sa svih strana i doveli u jedno tako jadno i bijedno stanje iz kog se on neće nikada oporaviti da se sa nama bori.”

Sekretarove zadnje riječi su bile, “Naši pretpostavljeni u Istanbulu su morali biti vrlo mudri i inteligentni. Oni su precizno sproveli naš plan (u djelo). Šta su oni uradili? Oni su se pomiješali Muhammedancima i otvorili medrese za njihovu djecu. Izgradili su crkve. Bili su vrlo uspješni u populariziranju alkoholnih pića, kockanja, nemorala (fiska) i fesada [i nogometnih klubova]. Kod islamske omladine su izazvali sumnju. U njihove vlade su ubacili rasprave i protivljenja. Oni su svugdje raširili fitnu. Pokvarili su administratore, direktore i državnike, puneći im kuće sa

hrišćankama. Oni su sa ovim aktivnostima razbili njihove snage, potkopali njihovu odanost njihovoj vjeri, moralno ih pokvarili i poremetili njihovo jedinstvo i komunikaciju. Sada je došlo vrijeme da se započne iznenadni rat i iskorijeni islam." [Englezi su primijenili dvjema velikim Islamskim državama, Osmanlijskoj i Indijskoj, plan uništenja islama koji se sastojao od 21. tačke koji su oni pripremili sa ciljem uništenja islama. Oni su osnovali pokvarene islamske sekte kao što su **vehabije**, **ahmedije** (kadijani) i **tablih džemat** (teblig-i džema'at) i **džemat-i islamijje** (džema'at-i islamijje) u Indiji. Onda su Englezi lako (napali na i) zauzeli Indiju i uništili cijelu Islamsku državu. Oni su uhapsili sultana i isjeckali njegova dva sina na komade. Najdragocjeniji predmeti i najodabranija blaga, koji su stoljećima čuvani, su opljačkani i poslani u London. Oni su pokrali najljepše drago kamenje kao što su dijamanti, smaragdi (svijetlo zeleno drago kamenje) i rubini (crveno drago kamenje), koji su ukrašavali zidove turbeta zvanog **Tadž-mahal**, koje je indijski sultan Šah-i Džihan sagradio 1041./1631. godine u Agradakiju na grobu njegove žene Erdžumend Bejgum i na njihova mjesta zalijepili blato. Danas ovo blato pokazuje cijelom svijetu englesko divljaštvo. Englezi i dan danas troše ovo opljačkano blago na iskorjenjivanje islama. Kako je jedan islamski pjesnik (šair) rekao, "Ako zalim ima zulum, mazlum (ugnjetavani, tlačeni) ima Allaha sa njim!", Allahova dželle-šanuhu pravda (adalet-i ilahijje) se objelodanila i oni su u Drugom svjetskom ratu našli svoju kaznu. Dok su desetine hiljada dušmana islama —koje su se sastojale od engleskih bogataša, članova crkve i djece vladinih službenika i ministara, plašeći se da će Njemačka napasti na Englesku,— bježale u Ameriku, magnetske mine koje su izbacili brodovi "Graf von spree" i drugi slični njemački brodovi su potopile ove brodove (koji su nosili englesku aristokratiju u Ameriku). Oni su se svi utopili u Atlanskom okeanu. Oni su poslije rata, po odluci Centra za ljudska prava pri Ujedinjenim nacijama, povukli iz svih dijelova svijeta iz svih njihovih kolonija. Oni su izgubili većinu njihovih prihoda koje je Ministarstvo za kolonije (Ministarstvo komonvelta) stoljećima eksploatisalo. Oni su ograničeni na otok zvani Velika Britanija. Hrana i druga roba su bili racionirani. Ja se sjećam da je načelnik Generalštaba turske vojske, general Salih Omurtak, rekao 1948. godine na jednom zijafetu (gozbi), "Iako sam bio oficijelni gost u Londonu ja sam uvijek ustajao iza sofre

prije nego što sam bio potpuno sit. Ja sam se, na mom povratku nazad, najedao sa špagetima u Italiji.” Ja ovo pišem zato što sam sjedio na ovoj večeri tačno naspram (vizavi) paše (gledajući mu u lice). Ove njegove riječi još uvijek odjekuju u mojim ušima.

Senaullah-i Dehlevi rahmetullahi alejh ovako piše u njegovom tefsiru osamdeset drugog (82.) ajeti kerima sure **Maide**, “Muhjissunne Husejn Begavi je rekao da nisu sve nasare (svi hrišćani) mušrici. Jer, širk znači pokazivati mu poštovanje (hurmet), to jest, obožavati ga (činiti ga ibadet) pripisujući mu sifate uluhijjeta (božanstvenosti). Mušrici kao što su ćifuti su ljuti neprijatelji muslimana. Oni ubijaju muslimane, ruše njihove države i mesdžide. Oni pale Kur’ani kerime.” Imam-i Rabbani rahmetullahi alejh ovako piše u trećem pismu trećeg toma (njegovog **Mektubata**), “Onaj ko čini ibadet (ko obožava) nešto drugo osim Allaha se zove mušrik. Neko ko ne slijedi Pejgamberovu vjeru je mušrik.” U današnje vrijeme svi hrišćani na ovom svijetu ne vjeruju u Muhammeda alejhisselam. Prema tome, oni su kafiri. Većina njih su mušrici zato što kažu da je Isa alejhisselam bog ili da je on jedan od tri boga. Neki od njih, oni koji kažu da je Isa Allahov rob i Pejgamber, su **ehl-i kitab** (tj. kitabije). Ovi svi ljudi održavaju neprijateljstvo prema islamu i muslimanima. Englezi rukovode njihovim napadima.

Mi smo 1412./1992. godine obaviješteni da su hrišćani nedavno izmislili deset pitanja i razasuli ih po svim islamskim zemljama. Alimi islama iz Bangladeša su pripremili odgovore na ova pitanja. Oni su u njihovim odgovorima potpuno orezilili (obrukali) hrišćanske sveštenike. Knjižara Hakikat kitabevi iz Istanbula rastura ove odgovore po cijelom svijetu pod naslovom **El-Ekazib-ul-džedide-tul-hristijanijje**.]

Prvo poglavlje

SEDMI DIO

Okusivši prvu tajnu ja sam očekivao da saznam drugu tajnu. Na kraju, jednoga dana sekretar je objasnio drugu tajnu koju mi je obećao. Druga tajna je bio plan (koji se sastojao) od pedeset stranica za iskorjenjivanje islama u okviru jednog stoljeća koji su pripremili službenici koji su radili u Ministarstvu. Plan je bio sastavljen iz četrnaest (14) tačaka. Plan je bio pažljivo čuvana tajna iz straha da bi ga se mogli dokopati muslimani. Sljedeće su tačke plana:

1- Mi moramo da sklopimo dobro utemeljen savez i sporazum o zajedničkoj pomoći sa ruskim carem sa ciljem njihovog napada na Buharu, Tadžikistan, Ermeniju, Horasan i njihovih okolnih teritorija. Još jednom, sa Rusima mora biti osnovan sporazum o njihovom napadu na njihovog susjeda Tursku.

2- Mi moramo osnovati saradnju sa Francuskom i Rusijom o uništavanju islamskog svijeta (alema) kako iznutra tako i svana.

3- Mi moramo posijati jako oštre fitne (svađe, razdore) i ihtilafe (nesuglasice) između turske i iranske vlade i naglasiti nacionalistička i rasistička osjećanja i kod jedne i kod druge strane. Pored toga, između svih susjednih muslimanskih plemena, nacija i država se moraju posijati međusobne fitne i neprijateljstva. Sve pokvarene vjerske sekte, uključujući i izumrle, se moraju oživjeti i nahuškati jedne protiv drugih.

4- Dijelovi muslimanskih zemalja se moraju predati nemuslimanskim zajednicama. Na primjer, Medina se mora dati ćifutima, Aleksandrija hrišćanima, Imara Sabejcima, Kermanšah grupi nusajriji koja naziva Aliju bogom, Musul

jezidijama, Iranski zaljev Hindusima, Tripoli druzima (durzima), Kars Ermencima i alevijama, Maskat haridžijam. Sljedeći korak bi trebao biti naoružavanje ovih grupa tako da svaka od njih bude trn u tijelu islama. Njihove teritorije se moraju proširivati sve dok islam ne kolabira i izumre.

5- Mora se isplanirati kako da se rascjepkaju islamske vlade Osmanlija i Irana u (što više) manjih država koje (će se stalno svađati i koje) se neće nikad međusobno slagati. Primjer za ovo je Indija. Jer, sljedeća teorija je tačna, “podijeli i vladaj” i “podijeli i uništi” (drugim riječima, “zavadi pa vladaj”).

6- Islamova bit se mora izopačiti sa dodavanjem pokvarenih (promijenjenih) vjera i mezheba u njega. Ovaj plan se mora izumiti, osmisliti na jedan tako neprimjetan način da vjere, koje mi izmislimo, moraju biti u skladu sa naklonošću i željama ljudi država u kojima ćemo ih širiti. Mi ćemo u šijiskim državama izmisliti četiri drukčije vjere: 1- Vjeru koja deificira hazreti Husejna (tj. koja obožava, koja odaje božanske počasti hazreti Husejnu), 2- Vjeru koja deificira Dža'fer-i Sadika, 3- Vjeru koja deificira Mehdija, 4- Vjeru koja deificira Ali Riza-a. Prva je podesna za Kerbelu, druga za Isfahan, treća za Samarru a četvrta za Horasan. U međuvremenu mi moramo izroditi (degenerisati) četiri postojeća sunni mezheba u četiri posebne vjere. Mi ćemo, kada ovo uradimo, u Nedždu osnovati jednu novu islamsku firku (sektu) i onda, između ovih svih grupa, započeti krvave svađe. Mi ćemo uništiti sve knjige ova četiri (sunni) mezheba tako da će svaka od ovih grupa sebe smatrati jedinom ispravnom muslimanskom grupom i da su svi drugi heretici koji se trebaju pobiti.

7- Među muslimane će biti prosuto sjeme fitne i fesada kao što su zina (blud), livata, tj. homoseksualnost, ićkijanje (uživanje alkoholnih pića) i kockanje. Gajr-i muslimani (tj. nemuslimani) koji žive u državama u pitanju će biti upotrijebljeni u ovu svrhu. Ogromna armija ljudi ove vrste je na zahtjevu za ovaj cilj.

8- Mi ne smijemo žaliti truda da obrazujemo i istreniramo razne zle lidere i zalim komandante u islamskim zemljama, da ih ustoličimo (tj. da im dadnemo moć) i da sprovedu zakone koji zabranjuju slijeđenje islama (šerijata). Mi ih trebamo upotrijebiti na takav način da oni

budu dovoljno pokorni da učine sve što Ministarstvo (komonvelta) od njih zahtijeva i obratno. Mi bi trebali biti u mogućnosti da sa njihovom vasitom (tj. preko njih) natovarimo naše želje na muslimanske zemlje i na muslimane upotrebljavajući zakone za sprovođenje (naših želja). Mi trebamo osnovati jedan takav društveni način života u kom će se gledati na slijeđenje islama kao na jedan zločin a na ibadet kao na nazadnost. Mi trebamo prevariti muslimane da izaberu svoje vođe iz redova gajr-i muslimana (tj. nemuslimana). Da bi ovo izveli, mi trebamo prerušiti neke naše agente u vjerske autoritete i postaviti ih na najviše položaje da mogu izvršavati naše želje. [Englezi su bili uspješni u ovim njihovim nastojanjima. Oni su postavili u vrh vlade masone, njihove učenike, kao što su, Mustafa Rešid paša, Ali paša, Fuad paša i Talat (Tal'at) paša kao i ermenske i ćifutske izrode (degenerike). Drugi masonski vjerski ljudi kao što su Abdullah Dževdet, Musa Kazim i Abduh su predstavljeni kao vjerski autoriteti.]

9- Treba učiniti sve moguće da se spriječi učenje arapskog jezika. Popularizirajte druge jezike osim arapskog. Na primjer, Farisi, kurdski i puštunski jezik. Oživite strane jezike u arapskim zemljama i popularizirajte lokalne dialekte sa ciljem da uništite književni, elokventni arapski jezik koji je jezik Kur'ana i Sunneta.

10- Mi moramo okružiti državnike sa našim ljudima (špijunima), mi ih trebamo postepeno učiniti njihovim sekretarima i preko njih izvršavati želje Ministarstva. Najlakši način da se ovo uradi je putem trgovine robljem. Mi prvo moramo istrenirati špijune koje ćemo poslati kao robove i džarije (konkubine). Onda ih moramo prodati najbližoj rodbini muslimanskih državnika, na primjer, njihovoj djeci ili ženama ili drugima koje oni vole i poštuju. Ovi robovi i džarije će se, nakon što ih prodamo, postepeno približiti tim državnicima. Oni će, postajući njihove majke i odgojiteljice, okružiti državnike kao narukvica na ručnom zglobu.

11- Misionarske aktivnosti se moraju (povećati i) proširiti tako da one prodru u sve društvene klase i sva zanimanja a posebno u stručne oblasti kao što su medicina, inžinjerstvo i knjigovodstvo. Mi moramo otvoriti centre za (hrišćansku) propagandu i publikacije pod imenima crkvava, mekteba (škola) škola, bolnica, biblioteka i

dobrotvornih ustanova (hajr džemijjeta) i rasturiti ih po svim islamskim zemljama. Mi moramo besplatno podijeliti milione i milione hrišćanskih knjiga. Mi moramo izdati zajedno sa islamskom istorijom i hrišćansku istoriju i međudržavni zakon. Mi moramo prerušiti naše špijune kao kaluđere (rahib) i časne sestre (rahibe) i ubaciti ih u crkve i manastire. Mi ih moramo upotrijebiti kao vođe hrišćanskih pokreta. Oni će istovremeno otkrivati sve pokrete i težnje u islamskom svijetu i momentalno nas izvještavati o njima. Mi moramo organizovati armiju hrišćana pod imenima kao što su "profesor", "naučnik" i "istraživač" koji će izvitoperiti i unakaziti islamsku istoriju i potpuno naučiti sve o muslimanskim načinima, ponašanju i vjeri (vjerskim principima) i onda uništiti sve njihove knjige i iskorijeniti islamska učenja.

12- Mi moramo zbuniti glave islamske (djece i) omladine, kako muške tako i ženske, i probuditi u njihovim glavama sumnju u islam i neodlučnost prema islamu. Mi ih moramo potpuno otsjeći od njihovih normalnih vrijednosti (naslijeđenih islamskih vrlina) preko (sa vasitom) škole, knjiga, magazina, [sportskih klubova, publikacija, filmova, televizije] i naših špijuna koji su istrenirani za ovaj posao. Preduvjet za to je da se otvore tajna društva u kojima će se obrazovati i istrenirati ćifutska, hrišćanska i druga nemuslimanska djeca, koja će služiti kao mamac da se muslimanska djeca ulove u zamku.

13- Građanski ratovi i bune se trebaju podupirati. Mi ih moramo huškati da oni uvijek ratuju i sa nemuslimanima i između sebe i da njihove snage nestanu i da njihov razvoj postane nemoguć. Neka njihovi financijski izvori i intelektualne moći presuše. Neka mlađi i oni koji su aktivniji iščeznu. Neka se njihov mir i blagostanje zamijene sa revolucijom.

14- Njihova ekonomija treba biti na svim poljima svedena na nulu, njihovi izvori prihoda i poljoprivredna dobra oštećeni, njihovi kanali za navodnjavanje razoreni, njihove rijeke osušene, ljudi se moraju napraviti da mrze namaz i rad a ljenčarenje i nerad se moraju rasprostraniti što je moguće više. Za lijenčine se moraju otvoriti igrališta (za traćenje vremena i igranje igara kao što su šah, domine, karte i slično.) Opijajuća sredstva i alkohol moraju biti dostupni.

[Ove tačke koje smo gore naveli su jasno objašnjene sa mapama, slikama i dijagramima. Oni su uz pomoć ovih četrnaest tačaka uništili ogromnu Osmanlijsku carevinu. Oni su dali državu, koju su kasnije osnovali, škotskim masonima u ruke da oni njom upravljaju. I oni su, takođe, nastavili sa napadima na islam na taj način što su napravili da ovih četrnaest tačaka **Ministarstva državne zajednice** postanu ustav.]

Ja sam se zahvalio sekretaru na kopiji ovog veličanstvenog dokumenta.

Poslije mjesec dana provedenih u Londonu, ja sam dobio poruku iz Ministarstva u kojoj mi naređuju da odmah odem u Irak i da se ponovo sastanem sa Muhammedom iz Nedžda. Na rastanku sekretar mi reče, “Nemoj nikad biti nemaran prema Muhammedu iz Nedžda! Kako smo razumjeli iz izvještaja koje su nam do sada poslali naši špijuni Muhammed iz Nedžda je tipična budala (ahmak) koja je vrlo pogodna za ostvarenje naših planova.

Razgovaraj otvoreno sa Muhammedom od Nedžda! Naši špijuni u Isfahanu su otvoreno razgovarali sa njim i on je prihvatio naše želje pod jednim uslovom. Njegov uslov je ovo: Da ga pomognemo sa adekvatnom imovinom i oružjem da se može zaštititi od države i alima koji će ga sigurno napasti kada on objavi svoje ideje i poglede. Mala država (begluk) će biti osnovana (u njegovoj zemlji). Ministarstvo je prihvatilo ove uslove.”

Kada sam čuo ove vijesti ja sam osjećao da ću poletjeti od radosti. Ja sam upitao sekretara šta je moj zadatak u ovome svemu (tj. u vezi sa ovim dogovorima). On mi je odgovorio, “Ministarstvo je smislilo sljedeći delikatan plan koji Muhammed iz Nedžda treba da sprovede u djelo:

1– On (prvo) mora proglasiti da su svi muslimani kafiri i da ih je halal ubiti i oteti njihovu imovinu i obeščastiti ih, muškarce zarobiti a žene prodati kao džarije na pijacama roblja.

2– On mora proglasiti da je Ka’ba idol i da se prema tome mora srušiti. [Stvari ili kipovi (ili ikone) koji se obožavaju (kojima se čini ibadet) i kojima se čini sedžda i od kojih se sve traži se zovu idol. Muslimani ne čine sedždu Ka’bi. Oni se okreću prema Ka’bi i čine sedždu Allahu dželle-šanuhu. Oni u svakom namazu, nakon činjenja sedžde prema Ka’bi, uče sure **Fatiha**. U ovoj suri se kaže, “**O Ti jedinstveni** [jedini] **Rabbu**

(Gospodaru) **svih alema** (svih svjetova, univerzuma)**! Mi samo Tebe samoga ibadet činimo** (obožavamo)**. Mi samo od Tebe samoga sve tražimo.**”] On mora, sa ciljem da spriječi ibadet hadža, nagovoriti (okolna) plemena da napadaju na hadžije, da im pljačkaju njihovu imovinu i da ih ubijaju.

3- On treba da nagovara muslimane da se ne pokoravaju Halifi (u Istanbulu). On treba da ih izazove da se pobune protiv njega. On treba da organizuje armije u ovu svrhu. On treba da iskoristi svaku priliku da raširi ubjeđenje da se mora ratovati protiv uglednih osoba Hidžaza i da se oni moraju osramotiti i poniziti.

4- On mora proglasiti da su turbeta i kubbeta i sveta mjesta u Mekki i Medini i islamskim zemljama idoli i širk i da se moraju srušiti (i sravniti sa zemljom). On mora iskoristiti svaku priliku da vrijeđa (hakareti) Pejgambera Muhammeda, njegove Halife i sve velikane mezheba.

5- On mora što može više poticati (bodriti i podupirati) revoluciju (ihtilal), zulum (ugnjetavanje) i nered u islamskim zemljama.

6- On mora izdati kopiju Kur’ana koja je pokvarena sa dodavanjima i oduzimanjima (ajeta), kao što je to slučaj sa hadisima.” [Tvrdnja da u čuvenim i cijenjenim zbirkama hadisa ima pokvarenih hadisi šerifa, koji su izmijenjeni sa dodavanjima i oduzimanjima, je velika kleveta i potvora. Onaj ko je naučio kako su hiljade i hiljade alima hadisa sakupljale hadisi šerife ne bi nikad mogao reći jednu tako gnusnu i odvratnu laž, niti bi on mogao povjerovati u jednu ovakvu laž.]

Sekretar je, nakon što je objasnio ovaj plan od šest tačaka, rekao, “Ne plaši se za ovaj veliki program. Jer, naša dužnost je da posijemo sjeme za iskorjenjivanje islama. Naredne generacije će završiti ovaj posao. Engleska vlada je oformila običaj da bude saburli (strpljiva). Na kraju krajeva zar nije Pejgamber Muhammed —izvođač velike i zapanjujuće islamske revolucije— ljudsko biće? A ovaj naš Muhammed iz Nedžda je obećao sprovesti ovu našu revoluciju kao i njegov Pejgamber.”

Ja sam se par dana kasnije, po dozvoli (izunu) Ministra i sekretara, oprostio sa mojom familijom i prijateljima i krenuo za Basru. Dok sam napuštao kuću moj sin mi je rekao, “Vrati se brzo oče!” Moje oči su se orosile suzama. Nisam mogao sakriti moju tugu od supruge. Ja sam poslije

napornog putovanja stigao u Basru po noći. Otišao sam Abdurrizaovoj kući. On je spavao. Kada se probudio on je bio presretan kada me je ugledao. On me je srdačno dočekao. Ja sam proveo tu noć (kod njega). Sledećeg jutra mi je rekao, “Muhammed iz Nedžda ti je ostavio ovo pismo i otišao”. Ja sam otvorio pismo u kom je pisalo da on odlazi u svoj rodni kraj, Nedžd, i da mi ostavlja njegovu tamošnju adresu (da ga mogu naći). I ja sam odmah krenuo tamo. Poslije izuzetno teškog puta ja sam stigao tamo. Našao sam Muhammeda iz Nedžda u njegovoj kući. On je dosta smršao. Nisam mu ništa rekao o tome. Kasnije sam saznao da se oženio.

Mi smo između nas odlučili da ćemo kazati drugima da sam ja njegov rob i da sam se vratio odnekle gdje me je on poslao. On me je tako i predstavio.

Ja sam proveo dvije godine sa Muhammedom iz Nedžda. Mi smo napravili program objavljivanja njegovog poziva (da’veta). Ja sam na kraju, 1143./1730. godine podstakao njegovu odluku. On je tada iskupio pristaše oko sebe i nagovijestio njegov tajni poziv (da’vet) onima koji su mu bili najbliži. On je onda, iz dana u dan, proširio njegov poziv. Ja sam stavio stražare oko njega da ga zaštitim od neprijatelja. Ja sam im dao imetka i para koliko su htjeli. Kad god su neprijatelji Muhammeda iz Nedžda htjeli da ga napadnu, ja sam ih (tj. stražare) bodrio. Ja sam ih i duhovno podržavao. Kako se njegov poziv širio broj njegovih neprijatelja se povećavao. On je sa vremena na vrijeme, kada je bio napadnut, htio da odustane od svog poziva. Međutim, ja ga nisam nikada ostavljao samog i uvijek sam bodrio njegovu odlučnost. Govorio sam mu, “O Muhammede, Pejgamber je imao više muka nego ti do sada. Znaš, ovo je put časti. I ti, kao i svaki drugi revolucionar, moraš pretrpiti neke nedaće!”

Neprijateljski napad je svakog momenta bio moguć. Ja sam stoga iznajmio špijune (koji će špijunirati) njegove neprijatelje. Kad god su mu njegovi neprijatelji namjeravali nanijeti štetu špijuni su me izvještavali i ja sam neutralisavao njihovu štetu. Jednom sam bio obaviješten da ga neprijatelji namjeravaju ubiti. Ja sam odmah preduzeo mjere predostrožnosti da ometem njihove pripreme. Kada su ljudi (oko Muhammeda iz Nedžda) čuli za ovaj plan njihovih neprijatelja oni su ih još više počeli mrziti. Oni su

sami pali u rupu koju su drugima iskopali.

Muhammed iz Nedžda mi je obećao da će on sprovesti svih šest (6) tačaka plana i još dodao, “Ja ih zasad mogu samo djelomično sprovesti.” On je bio u pravu jer ih je u tom vremenu bilo nemoguće sve istovremeno sprovesti.

On je ustanovio da je nemoguće srušiti Ka’bu. On je odustao od objavljivanja da je (Ka’ba) idol. Pored toga, on je odbio da objavi (izda) pokvarenu kopiju Kur’ana. Njegov najveći strah u vezi sa tim je dolazio od Šerifa (Pejgamberovih alejhisselam potomaka) iz Mekke i osmanlijskog sultana u Istanbulu. On mi je rekao, “Kad bih ja objavio to dvoje (tj. da je Ka’ba idol i da je treba srušiti) na nas bi napala jedna strašno moćna armija.” Ja sam ukabulio njegovo opravdanje. Jer, on je bio u pravu. (Tadašnje) prilike nisu bile nikako povoljne.

Poslije par godina Ministarstvo državne zajednice je uspjelo nagovoriti Muhammeda bin Sa’uda (Su’uda), emira Der’ije, da se pridruži našim redovima. Oni su mi poslali glasnika da me obavijesti o ovom i da uspostavim uzajamnu ljubav i kooperaciju između dva Muhammeda. Da bi osvojili kalbove i povjerenja muslimana mi smo, koristili našeg Muhammeda iz Nedžda za stvari na vjerskom putu a Muhammeda bin Sa’uda za stvari na političkom putu. Istorijska činjenica je da su države koje se zasnivaju na vjeri, dugoročnije, moćnije i veličanstvenije.

Mi smo tako iz dana u dan postajali moćniji i moćniji. Mi smo napravili grad **Der’ijje** našim centrom. A našu novu vjeru smo nazvali **VEHHABI** vjerom. Ministarstvo je potajno podržavalo i pojačavalo vehhabi vladu. Nova vlada je kupila jedanaest “robova”, koji su bili engleski oficiri koji su odlično znali arapski jezik i pustinjsko ratovanje. Mi smo pripremali naše planove u kooperaciji sa ovim oficirima. Oba Muhammeda su slijedila put koji smo im pokazali. Kada nismo dobili nikakva naređenja iz Ministarstva mi smo sami donosili naše odluke. Mi smo svi oženili djevojke iz (lokalnih) plemena. Mi smo jako voljeli odanost muslimanki njihovim muževima. Sada je sve dobro.

[Upozorenje: Onaj ko pažljivo pročita ovu knjigu shvatiće da su Englezi najveći neprijatelji islama. On će pravilno naučiti da su Englezi (tj. engleska vlada) i osnovali vehabizam i da ga hrane (tj. pomažu). Pristaše vehabizma danas napadaju na muslimane

cijeloga svijeta. Englezi koji znaju za ovo i imaju pameti i savijesti takođe mrze ovo englesko neprijateljstvo (protiv islama).

Mi čujemo da nemezheblije u svakoj državi nastoje da rasprostrane vehabizam. U stvari, ima čak i onih koji kažu da su Hemferove ispovijesti fantazija koju su drugi napisali. Međutim, oni nam ne mogu pokazati nijedan dokaz koji potkrepljuje ovu njihovu tvrdnju. Veliki alim islama, Habib Alevi bin Ahmed Haddad, koji je pročitao vehabijske knjige i vidio njihovo pravo lice je u njegovoj knjizi **Misbah-ul-enam** odgovorio sa dokazima (vesikama) na vulgarna i bezobrazna (alčak) Muhammed-bin-Abdulvehhabova piskaranja (koja je on pripremio u saradnji sa Hemferom). Ovu knjigu, koja je napisana 1216./1801. godine, je knjižara Hakikat Kitabevi 1416./1995. godine preštampala ofsetom i poslala u sve islamske zemlje. Bez obzira koliko se Englezi trudili oni nikad neće moći iskorijeniti (uništiti) ehli sunnet, jedine prave muslimane, već će oni sami biti iskorijenjeni (uništeni). Jer, Allah dželle-šanuhu daje u osamdeset prvom (81.) ajetu sure Isra radosne vijesti da će se pojaviti oni koji su na krivom putu. Međutim, oni će biti pobijeđeni i iskorijenjeni od strane onih koji su na Pravom putu.]

Drugo poglavlje

ENGLESKO NEPRIJATELJSTVO PROTIV ISLAMA

Oni koji pročitaju (knjižicu) **Ispovijesti jednog engleskog špijuna** koja se nalazi u prvom dijelu će imati predstavu šta Englezi misle o muslimanima diljem svijeta. Sljedeći članak je prikaz kako su engleski špijuni primjenjivali naređenja koja su oni dobijali iz Ministarstva Državne zajednice (Ministarstva za kolonije ili Ministarstva komonvelta) na muslimane svijeta i kakve su aktivnosti misionari vodili.

Englezi su oholi i naduti ljudi (magrur i kibir). Visoka vrijednost, koju oni pripisuju sebi i svojoj državi, se simetrično ogleda u njihovom gnušanju na druge narode i njihove države.

Prema Englezima, na ovom svijetu postoje tri grupe naroda: U prvoj grupi su Englezi, koji misle da su oni najrazvijenija bića koja je Allah stvorio u ljudskom obliku. U drugoj grupi su bijelci, Evropljani i Amerikanci. I ovi ljudi mogu takođe biti cijenjeni, kako to oni darežljivo priznaju. U trećoj grupi su ljudi koji nisu imali sreće da budu rođeni u jednoj od ove dvije grupe. Oni su neka vrsta stvorenja između ljudskih bića i životinja. Oni ni u kom slučaju ne zaslužuju nikakvo poštivanje. Niti oni zaslužuju da budu slobodni, nezavisni ili da imaju svoju državu. Oni su stvoreni da žive pod tuđom dominacijom, a posebno pod "čizmom" Engleza.

Držeći ovakve predrasude o drugim ljudima, Englezi nikad ne žive među stanovnicima njihovih kolonija. U

njihovim kolonijama se po svuda nalaze klubovi, kasina, restorani, kupatila pa čak i prodavnice u koje samo mogu ući Englezi. Domoroci u njih ne mogu ući.

Francuski pisac Marcelle Perneau, koji je u ranom dvadesetom vijeku bio čuven po svojim putovanjima po Indiji, ovako piše u njegovom radu **Zapisi sa mojih putovanja po Indiji**:

“Ja sam organizovao sastanak sa jednim indijskim naučnikom koji je bio toliko poznat po cijeloj Evropi da mu je bilo nuđeno da bude profesor na nekim (evropskim) univerzitetima. Mi smo se dogovorili da se nađemo u jednom engleskom klubu u Indiji. Kada je Indijac stigao Englezi su mu, ne obazirući se nimalo na njegov glas i ugled, zabranili ulazak u klub. Pronašavši šta se dešava ja sam se mogao sastati sa njim u klubu samo poslije mog velikog insistiranja.”

Englezi postupaju prema drugim ljudima tako okrutno kako se ne bi smjelo postupati ni sa životinjama.

Njihova najveća kolonija je Indija. Oni su u njoj godinama sprovodili svoje divlje i sadističke zulume. U indijskom gradu Armistar, grupa hindusa koja se sastala jednoga dana 1919. godine radi vjerske ceremonije, nije ukazala potrebno poštovanje jednoj engleskinji, misionarki. Misionari su se požalili engleskom generalu Dajeru (Dyere). General je naredio njegovim vojnicima da otvore paljbu na narod koji je u hramu obavljao vjersku ceremoniju. Za deset (10) minuta je ubijeno sedam stotina (700) ljudi i ranjeno preko hiljadu (1.000). (Prevodiočeva opaska: Prema nekim podacima je bilo preko hiljadu (1.000) mrtvih i preko hiljadu dvjesta (1.200) ranjenih. Prema riječima doktora Smita (Smith), engleskog civilnog hirurga, je bilo preko hiljadu i osam stotina (1.800) poginulih.) General je, nezadovoljan sa ovim, natjerao nedužan narod da gmižu na trbuhu, kao gmizavci, sa nogama i rukama na zemlji. (Prevodiočeva opaska: General je proglasio svetim mjesto gdje je navodno misionarka uvrijeđena. On je na početak i na kraj te ulice postavio kolje. Svako ko je htio ili izaći na tu ulicu ili proći tom ulicom, od 6 ujutro do 8 naveče je morao da gmiže sto osamdeset metara na nogama i rukama i na stomaku.) U

Londonu je podnesena i prijavljena žalba na koju je vlada izdala naredbu za istragu.

Kada je inspektor, koji je bio poslan u Indiju da izvrši uviđaj, upitao generala za razlog zašto je on naredio vojnicima da otvore paljbu na nenaoružan narod, general mu je odgovrio, "Ja sam ovdje komandant. Ja ovdje donosim odluke o vojnim aktivnostima. Ja sam to naredio zato što sam smatrao da je to pravedno." Kada ga je inspektor upitao zašto je naredio narodu da gmiže sa licem prema zemlji general mu je odgovorio, "Neki indijci gmižu (sa licem prema zemlji) pred njihovim bogovima. Ja sam im htio dati do znanja da je engleska žena isto sveta kao i hinduski bog i da oni moraju takođe i pred njom gmizati." Kad ga je inspektor podsjetio da ljudi moraju ići u trgovinu i (raditi) druge stvari, general mu je odgovorio, "Da su oni ljudi (tj. da oni imaju svoj ponos) oni ne bi morali puzati po ulici. Oni žive u povezanim kućama (tj. kućama koje se međusobno dodiruju) koje imaju horizontalne krovove. Oni bi mogli hodati svojim krovovima kao ljudi." Kada su ove generalove riječi bile objavljene u engleskoj štampi general je proglašen herojem. [Dyer, Reginald Edward Harry je rođen u 1281./1864. godine u Londonu gdje je i umro 1346./1927. godine. Svjetske istorije ga spominju kao "čuvenog generala koji je 13. aprila 1919. godine u gradu Amristar ugušio ustanke protiv engleske opresije i pretvorio grad u jezero krvi." Kada su po cijeloj Indiji organizovane masovne demonstracije protiv Engleza on je skinut sa dužnosti i penzionisan. Međutim, engleski Dom lordova (engleski Gornji dom, House of Lords) je odlučio da su njegova djela vrijedna slave i hvale (medh-u sena-a) i da moraju biti podržana. Ovo nam jasno pokazuje kako engleski lordovi gledaju na druge narode.]

Englezi sprovode drukčiji vladajući sistem u njihovim kolonijama čiji su stanovnici bijelci i originalno evropski narod, a drukčiji u kolonijama čiji su stanovnici obojeni i domoroci. Prvi su privilegovani, to jest, oni su djelomično autonomni. Drugi stenju pod bolom zuluma i okrutnosti. Oni nazivaju prvu grupu njihovih kolonija "dominion". Dok su dominioni u svojim vanjskim poslovima pod engleskom dominacijom, oni su u svojim unutrašnjim poslovima

države sa samoupravnim vladama. Primjeri ovih država su Kanada, Australija, Novi Zeland itd.

Stvari koje se odnose na kolonije su date dvjema ministarstvima. One su Ministarstvo Državne zajednice (Ministarstvo komonvelta) i Ministarstvo Indije. Ministarstvom Državne zajednice upravlja **Secretary of State for the Colonial Department**. Sekretar ima dva odbornika i četiri pomoćnika. Jedan odbornik je izabran iz Donjeg doma parlamenta. Ostali odbornici i pomoćnici su trajno u kancelariji. Promjena u vladi ne izazivaju da oni izgube svoj posao. Jedan od četiri pomoćnika je zadužen za stvari koje se odnose na Kanadu i Australiju i neke otoke, drugi je odgovoran za stvari u Južnoj Africi, treći za upravu u istočnoj i zapadnoj Africi i zadnji je određen za Indiju.

Bazirajući se na smrdljivoj osnovi —smjesi neprijateljstva prema islamu, zulumu, despotizmu, lopovlucima i izdajništvu— Britanska Imperija je u početku sebe nazivala državom “u kojoj sunce nikad ne zalazi”. Države kao što su Kanada, Južna Afrika, Fidži, Pacifička Ostrva, Papua, Tonga, Australija, Britanski Balučistan, Burma, Aden, Somalija, Borneo, Brunei, Saravak, Indija, Pakistan, Bangladeš, Malezija, Indonezija, Hong Kong, dio Kine, Kipar, Malta, (i 1300./1882. godine) Egipat, Sudan, Niger, Nigerija, Kenija, Uganda, Zimbabve, Zambija, Malavi, Bahami, Granada, Giana, Bostvana, Gambia, Gana, Siera Lion, Tanzania i Singapur su stavljene pod englesku upravu. Ove države svijeta su izgubile svoje vjere, jezike, običaje, i tradicije. Pored svega ovog, Englezi su iskoristili njihove prirodne izvore i bogatstva.

Engleska Imperija je na kraju njene invazije, u devetnaestom vijeku, posjedovala otprilike četvrtinu površine zemaljske kugle i kolonizirala više od jedne četvrtine stanovništva na zemaljskoj kugli.

Indija je bila najznačajnija i najistaknutija od svih drugih engleskih kolonija. Indijski ogromni broj stanovnika, od preko tri stotine miliona [preko bilion danas], i njena neiscrpna prirodna bogatstva su osigurali Englezima njihovu univerzalnu dominaciju (nad Indijom). Englezi su samo u Prvom svjetskom ratu upotrijebili jedan i po (1.5)

milion indijskog stanovništva kao vojnike borce u ratu i jedan bilion rupija njenoga blaga kao gotove pare. Oni su upotrijebili većinu ovih sredstava da razbiju Osmanlijsku državu na komade. Indija je i u vrijeme mira pomogla Engleskoj, da njena ogromna industrija preživi i da održi svoju ekonomsku i financijsku snagu. Postoje dva sebeba (razloga) zašto je Indija najznačajnija engleska kolonija: Prvi razlog je to što je Indija zemlja u kojoj je islam —koji Englezi smatraju najvećom smetnjom za njihovo iskorištavanje cijeloga svijeta— raširen i u kojoj muslimani dominiraju. Drugi razlog su indijska prirodna bogatstva.

Englezi su, sa ciljem da bi održali Indiju pod njihovom kontrolom, napali na sve muslimanske zemlje koje su povezane putevima sa Indijom i posijali zrnje fitne i fesada i nahuškali brata protiv brata i zauzeli ih, i stavili ove zemlje pod svoju kontrolu, i izvezle njihova sva prirodna i nacionalna blaga i bogatstva u svoju državu.

Podmukli karakter koji je urođen u prirodi engleske politike sam sobom dokazuje da su oni precizno slijedili sve pokrete u Osmanlijskoj imperiji i da su upotrijebili svaku vrstu političke strategije kako bi naveli Osmanlije da krenu u rat protiv Rusa, i da su ih (Osmanlije) stavili u poziciju u kojoj im je bilo nemoguće na bilo koji način pomoći Indiji.

Prvi Evropljani koji su došli u Indiju su bili Portugalci. Oni su se iskrcali 904./1498. godine u lučki grad zvani Kalkuta koji je smješten u indijskom priobalnom području zvanom Malabar. Oni su se bavili trgovinom i zavladali su indijskom trgovačkom mrežom koju su izvjesno vrijeme kasnije izgubili u korist Holanđana. Francuzi su (kasnije) zgrabili trgovinu od Holanđana. Međutim, oni su se ubrzo suočili sa Englezima.

Kako piše u knjizi **Es-sevret-ul-Hindijje** —što znači **Indijska revolucija**, koju je napisao jedan od velikih indijskih alima, allame Muhammed Fadl-i Hak Hajrabadi i u njenom komentaru pod naslovom **El-jevakit-ul-mihrijje**— Englezi su 1008./1600. godine prvi put dobili dozvolu od Ekber-Šaha da u Kalkuti otvore trgovačke centre.

Ekber Šah je bio čovjek sa pokvarenim vjerovanjem

(i’tikadom). On je držao da su sve vjere na istom nivou (deredži). On je čak pokušao i da— sa iskupljanjem alima iz raznih vjera i miješanjem njihovih svih vjera— napravi jednu (novu) zajedničku vjeru koja odgovara svima i svakom. On je 990./1582. godine službeno objavio da je ime ove nove vjere **Din-i ilahi**. Od toga vremena pa do njegove smrti je po cijeloj Indiji, a naročito na njegovom dvoru, poštovanje alima islama je stalno opadalo a poštovanje onih, koji su propagirali (pokvarenu) Ekber-Šahovu vjeru, se povećavalo. Englezi su ušli u Indiju u tim danima. Oni su za vrijeme vladavine Šah-i-Alem-Muhammed-Behadir-Šah-bin-Alemgira Prvog otkupili zemljišta u Kalkuti. [Šah-i Alem Muhammed Behadir Šah bin Alemgir Prvi je umro 1124./1712. godine.] Oni su na ova (zemljišta) doveli (svoje) trupe. Oni su zauzvrat —za liječenje sultana Ferruh-Sir-Šaha 1126./1714. godine— bili nagrađeni dozvolom da mogu otkupljivati zemljišta po cijeloj Indiji. Oni su skinuli sa novca imena muslimanskih vladara. Bahadir Šah Drugi je postao 1253./1837. godine vladar. On nije mogao dugo trpiti engleske zulume pa je 1274./1857. godine, ohrabren armijom i narodom, započeo veliki ustanak protiv Engleza. On je na taj način uspio da ima novac sa njegovim imenom i da se hutba (u džamiji) uči sa spominjanjem njegovog imena. Engleska reakcija je na to sve bila izuzetno svirepa i nemilosrdna. Engleski vojnici su, kada su ušli u Delhi, opustošili grad, ispreturali kuće i dućane i pokrali i opljačkali sve imovine i novce koje su našli. Oni su poklali sve muslimane, bez obzira jesu li oni mladi ili stari, muškarci ili žene, odrasli ili djeca. To je bilo jedno tako masivno razaranje da ljudi nisu mogli naći ni vode da se napiju.

[**UPOZORENJE:** Zli i opaki ljudi su uvijek, od vremena Adema alejhisselam do današnjih dana, po cijelome svijetu napadali na dobre ljude. Allah dželle-šanuhu stvara sve sa razlozima (sebebima). On daje kaznu lošim ljudima preko (sa vasitom) loših ljudi. On takođe i na ovom svijetu kažnjava one koji muče. I dobri pate zajedno sa zlim. Oni svi —i ovi (tj. oni koji umiru zajedno sa zlim), i oni koji ginu u ratu, i oni koji umiru u nesretnim slučajevima— postaju šehidi. Ovi dobri i nevini muslimani, koji pate u dunjalučkom azabu, će na ahiretu dobiti puno nimeta (ni’meta). U vjerskim knjigama piše da čovjek

mora, da bi dobio na ahiretu ni'mete, biti iman sahibija (tj. vjernik). Ovih knjiga ima puno po cijelome svijetu. Onaj ko čita ove knjige, ali (ih) ne vjeruje, (tj. ne vjeruje ono što u njima piše), se zove kafir. Onaj ko nije čuo za islam ne postaje kafir. Onaj ko izgovori (riječi) "**la ilahe illallah**" i vjeruje u njih postaje musliman. Ove riječi znače, "**Ima** (samo) **jedan** (i jedini) **Allah koji je Stvaralac svega.**" Onaj ko je musliman, on se pokorava Njegovom zadnjem Pejgamberu. Kafiri i zalimi na mnogim mjestima ubijaju nevine muslimane, žene i djecu. Ti ubijeni muslimani postaju šehidi. Oni ne osjećaju bolove tortura kojima su podvrgnuti u vrijeme ubijanja. Kada oni u vrijeme njihovog ubijanja ugledaju džennetske blagodati (ni'mete) koje će dobiti oni se razveseljavaju, oni postaju radosni. Kada šehidi umiru oni nikad ne osjećaju nikakav bol. Oni postaju jako veseli i zadovoljni. Oni dobivaju džennetske ni'mete. Rečeno je, "**Grob muslimana je bašča od džennetskih bašči.**"]

Iako je Baht han, jedan od komandira Behadir-Šaha Drugog, ubijedio sultana da se povuče sa svojom armijom, Mirza Ilahi Bahš, jedan drugi komandir koji je htio da se umili Englezima, je prevario Behadir-Šaha. On mu je rekao da bi on mogao ubijediti Engleze da je on (sultan) nevin i da bi mu (sultanu) Englezi oprostili ako bi se on odvojio od svoje armije i predao. Behadir Šah je napustio glavnu osnovu svoje armije. On se sklonio se u Humajun-Šahovo turbe (koje se nalazilo) desetak kilometara od mjesta zvanog Kal'a-i Mualla koje je dio Delhija.

Izdajica zvani Redžeb Ali je izdao sultana engleskom svešteniku Hadsonu (Hudson), koji je bio čuven po nemoralu i nesposobnosti i koji je bio obavještajac u engleskoj armiji. On je o ovom izvijestio generala Vilsona (Wilson), tadašnjeg komandanta armije, i od njeg zatražio dozvolu da uhapsi sultana. Kada mu je Vilson rekao da on nema nijednog vojnika-plaćenika da mu dadne, Hadson je rekao da bi on mogao izvesti taj poduhvat sa nekolicinom ljudi preporučujući da sultan, ako se preda, mora imati garanciju da njemu i njegovoj porodici neće biti nanesena nikakva šteta. Vilson je u početku odbio tu preporuku ali se na kraju sa njom složio. Hadson je na to, uzevši (90) devedeset ljudi, otišao do Humajun-Šahovog turbeta i uvjerio sultana da njemu i njegovoj djeci i ženi neće biti

učinjeno nikakvo zlo. Behadir Šah se predao ovom svešteniku vjerujući u njegove laži. Kasnije je Hadson pokušao da uhapsi dva sultanova sina i jednog unuka (koji se nisu još bili predali) ali on ih nije mogao uhapsiti pošto su oni su imali puno čuvara oko njih. On je dobio od generala Vilsona garanciju da ih oni neće ubiti. Izdajica Hadson je poslao poruke preko raznih kanala sultanovim sinovima i unuku sa uvjerenjem da im niko neće nanijeti nikakvu štetu. Vjerujući sveštenikovim lažima oni su se predali. Hadson, koji ih je zarobio putem engleske politike i laži, ih je odmah okovao u lance.

Dok su šahova dva sina i unuk, okovani u lance, bili vođeni u Delhi, Hadson je sa mladih prinčeva poskidao njihove haljine i lično ih na licu mjesta učinio šehidima (tj. ubio) ispalivši metke u njihova prsa. On se onda napio njihove krvi. On je, da bi zastrašio narod, objesio na vrata tvrđave tijela ovih mladih šehida. On je sljedećeg dana poslao njihove odrubljene glave engleskom guverneru generalu Henriju Bernardu (Henry Bernard). Onda je poslao čašu čorbe koju je napravio od mesa ovih šehida šahu (tj. sultanu) i njegovoj ženi. Pošto su bili jako gladni oni su stavili malo te čorbe u svoja usta. Ali, pošto nisu znali od kakvog je mesa napravljena oni je nisu mogli ni sažvakati ni progutati. Oni su, umjesto toga, povratili i stavili posude na pod. Zločinac Hadson im je rekao, "Zašto je ne jedete? To je zaista predivna čorba. Ja sam je napravio od mesa vaših sinova."

Bahadir Šah Drugi je 1275./1858. godine skinut sa prijestolja i podvrgnut sudskom postupku za njegovo posredništvo (sebeb) u zločinu izazivanja pobune i pokolja Evropljana. On je 29. marta osuđen na doživotnu kaznu zatvorom i progonstvo u Indokinu [Rangun]. Behadir Šah, zadnji sultan Islamske Imperije Gurganije, je preselio na ahiret u zatvoru, daleko od svoje zemlje. Sa druge strane, Englezi su, u jednom zatvoru na Adaman otocima, učinili 1278./1861. godine allame-Fadl-i-Haka šehidom.

Za vrijeme osmanlijsko-ruskog rata 1294./1877. godine Englezi su objavili da je Indija dio engleskog kraljevstva. Midhat-paša, registrovani član čuvene škotske masonske lože, je, uvlačeći Osmanlijsku državu u ovaj rat,

nanijeo islamu najveću štetu. On je učinio Sultan-Abdul'aziz-Hana šehidom. To je bila još jedna njegova usluga Englezima.

Englezi su istrenirali specijalne agente koji su protureni da dođu na visoke položaje i u Osmanlijskoj državi. Ovi državnici su po imenu bili Osmanlije a po njihovom razmišljanju i govoru (fikru i zikru) Englezi. Najčuveniji od njih svih (tj. od ovih svih masona — engleskih agenata) je bio Mustafa Rešid paša. On je bio samo šest dana na položaju Velikog vezira (sadriazama) kada je on čestitao Englezima na njihovom pokolju muslimana koji su oni izvršili 28. oktobra 1857. godine u Indiji. Englezi su još ranije zatražili od Osmanlija dodatnu dozvolu da upotrijebe Egipat kao put za prebacivanje svojih vojnika iz Engleske sa ciljem uguše pobunu muslimana koji su ustali protiv engleskog zuluma u Indiji. Oni su dobili tu dozvolu uz posredništvo (sa vasitom) masona (njihovih agenata).

Englezi nisu samo spriječili otvaranje novih mekteba u Indiji već su također zatvorili i sve medrese i mektebe, koji su temelji i najvidljiviji simboli islamske vjere, i pobili (učinili šehidima) sve alime i vjerske ljude (autoritete) koji su mogli biti vođe naroda.

Mi smatramo da je ovdje prigodno da ispričamo priču koju nam je jedan prijatelj ispričao 1391./1971. godine kada se vratio sa njegovog potovanja po Indiji i Pakistanu.

"Nakon što sam u Serhendu posjetio grobove Evlija kao što su Imam-i Rabbani i drugi, kaddesallahu sirreh, ja sam (prvo) otišao u grad Paniput a zatim u Delhi. U gradu Paniput sam klanjao džumu namaz u najvećoj džamiji. Poslije toga sam, poslije namaza, na poziv imama otišao imamovoj kući. Na putu prema njegovoj kući sam vidio ogromna vrata koja su bila zaključana sa lancem sa debelim karikama (halkama). Na vratima je bio natpis koji je označavao da je to mekteb [osnovna škola]. Ja sam upitao imama zašto je on zaključan? Imam mi je odgovorio, 'On je zaključan od 1367./1947. godine. Englezi su nahuškali hinduse protiv muslimana i izazvali pokolj svih Paniputskih muslimana, žena, djece, staraca, svih njih. Škola je od toga dana zatvorena. Ovaj lanac nas podsjeća na taj engleski zulum. Mi smo doseljenici. Mi smo

došli ovdje kasnije i nastanili se.'"

Englezi su u svim islamskim zemljama iskorijenili sve alime islama, islamske knjige i islamske škole. Oni su na taj način odgojili podmladak, mlađe generacije kao totalne vjerske džahile (neznalice). Čuveni engleski lord Macauley je, čim je došao 1834. godine u Kalkutu, zabranio sve arapske i perzijske knjige i publikacije i naredio da se zaustavi štampanje svih knjiga i publikacija koje su u radu. Ovo njegovo ponašanje mu je zaradilo veliko odobravanje kod njegovih kolega. Ovi zulumi su istrajno vršeni u svim mjestima u kojima su muslimani u većini a posebno u Bengalu.

Dok su Englezi sa jedne strane zatvarali medrese po Indiji oni su sa druge strane otvorili sto šezdeset pet (165) koledža od kojih je osam bilo za djevojke. Učenicima koji su obrazovani u ovim koledžima su izapirani mozgovi. Oni su postali neprijatelji prema svojim djedovima i prema vjerama svojih očeva. Dvije trećine engleske vojske, koja je izvršila gore spomenute zločine i divljaštva nad domorocima, su bili hrišćanizirani ili iznajmljeni indijci sa izapranim mozgovima koji su postali neprijatelji svojoj ličnoj naciji.

Zakoni koji su doneseni 1249./1833. godine, su doneseni da raširе misionarske aktivnosti i učvrste protestantske organizacije u Indiji. Englezi su —prije proširivanja misionarskih aktivnosti i prije nego što je Indija potpuno došla pod englesku dominaciju— poštovali vjerovanja (tj. imane) muslimana. Oni su ispaljivali topove na bajrame (da označe početak bajrama), i pomagali u popravljanju džamija i mesdžida. Oni su čak imali i ulogu (tj. radili) u islamskim vakufima koji su pripadali džamijama, tekijama, turbetima i medresama. Naređenja koja su došla od 1833.–1838. godine su zabranila Englezima ovakve aktivnosti. Kako to činjenice jasno pokazuju, engleska politika napada na islamsku vjeru se temelji na varanju muslimana svijeta (tj. na dvoličnosti). Oni prvo sebe predstavljaju, šireći po svim zemljama utiske, kao prijatelje i pomagače islama i muslimana. Oni onda, kada oni postignu taj svoj pomoćni cilj, počnu postepeno iskorijenjivati sve temelje i osnove islama,

islamske knjige, mektebe i alime. Oni su sa ovom svojom dvoličnom politikom nanijeli islamu najveću štetu i skoro da su ga i iskorijenili. Oni su kasnije povećali svoje napore da se engleski jezik uvede kao oficijelni jezik i da se nove generacije domorodaca, urođenika, prevedu na hrišćanstvo. Oni su, da bi to postigli, otvorili mektebe (osnovne škole) pod kontrolom misionara. U stvari, engleski premijer lord Palmerston i mnogi drugi engleski lordovi su rekli, "Allah je dao Englezima Indiju da bi Indijci mogli uživati u koristima (faidama) hrišćanstva."

Lord Macauley je potrošio skoro svu svoju energiju i podršku da u Indiji osnuje jedan džem'ijjet (naciju) koji je po krvi i boji kože indijski a po zevku (sklonosti), razmišljanju, vjerovanju, ponašanju (ahlaku) i mentalitetu (zeka) engleski. U ovom smislu su škole, koje su misionari otvorili, u svojim nastavnim planovima i programima, dodijeljivale veliku važnost i puno vremena učenju engleskog jezika, literature i hrišćanstva. Naučno znanje, (kao što su matematika, fizika, hemija itd.) je potpuno zapostavljeno. Na ovaj način su odgojeni i proizvedeni ljudi koji su postali hrišćani i koji nisu znali ništa osim engleskog jezika i literature. Oni su onda zapošljavani u državne službe.

Ako musliman napusti svoju vjeru on će postati murted. Hindusi smatraju one koji napuste hinduizam ireligioznim. Hindusi koji su postali hrišćani ne mogu naslijediti imetak svojih roditelja. Misionari su, sa ciljem da bi eliminisali ovaj propis donijeli novi zakon —koji je primijenjen prvo 1832. godine u Bengalu, a onda, 1850. godine raširen po cijeloj Indiji— koji omogućava murtedima i nevjernicima, koji su preobraćeni na hrišćanstvo, da naslijede dio imovine njihovih roditelja. Indijci su iz ovog razloga nazvali engleske osnovne škole (mektebe) **šejtanski registar** (**šejtani defter**). [U Indiji i u Osmanlijskoj državi su se oficijelni uredi, biroi i kancelarije nazivale "defter", "registar".] Francuski pisac Marcelle Permeau je 1344. godine posjetio Indiju i napisao knjigu kada se vratio iz nje. On ovako piše u toj njegovoj knjizi, "Kalkuta, jedan od prvih gradova Indije, je u jednom tako jadnom i bijednom stanju da se siromašna predgrađa (mahalle) oko Pariza i Londona ne mogu ni uzeti

za primjer poređenja. Ljudi i životinje žive zajedno u kolibama, djeca plaču, bolesnici jauču. Pored njih vidiš ljude koji se kao mrtvi otežu po zemlji, potpuno iscrpljeni od konstantne upotrebe alkohola i droga. Gledajući ova pregladnjela, jadna i bijedna, nejaka i potpuno iscrpljena tijela, čovjek ne može a da se ne zapita, kakvo li su zlodjelo ovi ljudi mogli učiniti na ovom svijetu.

Oblaci ljudi žure prema fabrikama. Koliko li ove fabrike od svoga profita plaćaju ovim ljudima? Potrebštine, poteškoće, zarazne bolesti, alkohol i droge uništavaju i iskorjenjuju ovaj već iscrpljeni i nezaštićeni narod. Nigdje na cijeloj zemaljskoj kugli nije ljudski život tako tretiran, sa takvom bestidnošću i ravnodušnošću, kao ovdje. Ovdje se nijedan rad i nijedna muka ne smatraju teškim ili nezdravim. Ako radnik umre, nije problem. Drugi će zauzeti njegovo mjesto. Za Engleze je ovdje jedina briga kako da povećaju proizvodni kapacitet, i kako da zarade što više i što više para.”

Vilijems Džening Brajan (Williams Jennings Bryan), bivši S.A.D. sekretar za vanjske poslove, potvrđuje sa dokazima da je engleska vlada zloćudnija i niža (gora) od Rusa. Njegovo pisanje, u njegovoj knjizi **British Domination in India**, se može ovako parafrazirati: “Englezi, koji se svugdje hvale (‘busaju u prsa’) da su darovali prosperitet (refah) i sreću (se’adet) indijskom narodu su poslali milione i milione Indijaca u mezar (grob). Ova nacija (tj. Engleska), koja se svugdje hvali da je osnovala sudove i disciplinarne snage, je opljačkala Indiju do kosti putem političke pronevjere. Riječ ‘opljačkala’ može zvučati malo prejako međutim, ovdje nijedna druga riječ ne odgovara bolje.

Savijest engleske nacije, koja tvrdi da slijedi hrišćanstvo, neće ni da čuje (očajni) glas indijskih muslimana koji zove u pomoć.”

Gospodin Hodbert Keombtun ovako kaže u njegovoj knjizi **Život Indijca**, “Efendije [tj. Englezi] nanose Indijcu zulum. Međutim, on i dalje nastavlja sa (svojim) radom i službom (njima) sve dok ne izgubi sve i dok ne umre.”

Indijski muslimani, radnici, koji rade u drugim engleskim kolonijama, su čak i još pod gorim uslovima.

Engleski industrijalci su počeli upotrebljavati indijske radnike umjesto afričkih urođenika. Na hiljade muslimana je transportovano iz Indije u južnoafričke kolonije. Položaj ovih radnika, koji se nazivaju “kuli”, je bio gori od položaja robova. Oni su bili svezani ugovorom koji se zove **Indentured Labour** (ugovorni radnik). Po ovom ugovoru je kuli ugovoren na pet godina. On u tom vremenskom roku ne može ni napustiti rad ni oženiti se. On mora danonoćno raditi pod korbačom, stalnim bičevanjem. Pored toga, on mora platiti taksu od tri zlatnika godišnje. “Ovi podaci su objavljeni po cijelome svijetu putem publikacija kao što su **Labour in India** i **Post-Lecturer in the University of New York**.”

Čuveni Gandi se poslije njegovog obrazovanja u Engleskoj vratio u Indiju. On je bio sin Hindusa koji je preobraćen u hrišćanstvo. U stvari, njegov otac je bio arhiepiskop grada Porbandar. Kada ga je 1311./1893. godine engleska kompanija u Indiji poslala u Južnu Afriku, i kada je on vidio pod kakvim teškim uslovima su Indijci zaposleni i kakav barbarizam trpe, on je započeo svoju borbu protiv Engleza. Iako je on bio sin čovjeka kojeg su Englezi i obrazovali i preobratili u hrišćanstvo on nije mogao trpiti ovo englesko divljaštvo i ugnjetavanje (zulum). Ovo je bio prvi korak pokreta koji će mu kasnije donijeti slavu.

Temelj politike koju su Englezi koristili u islamskom svijetu (alemu) se sastoji iz tri riječi. “Podijeli, vladaj i iskorijeni njihovu vjeru (din).”

Oni se nisu nimalo ustručavali da ispune svaki zahtjev ove njihove politike.

Prvo što su oni uradili u Indiji je bilo to da pronađu one koji će ih služiti. Oni su, upotrebljavajući ove ljude, malo pomalo počeli potpaljivati vatru fitne. Najpogodniji za ovo su bili Hindusi koji su živjeli pod vladavinom muslimana. Oni su upotrijebili njih. Hindusi su živjeli pod pravednom vladavinom muslimana kada su im se Englezi približili i natopili ih sa idejama, da su oni pravi vlasnici Indije, da muslimani ubijaju njihove bogove pod izgovorom klanja kurbana, i da ta praksa mora prestati. Sada su Hindusi bili na strani Engleza. Englezi su upotrijebili neke od njih kao

najamničke vojnike. Tako su se sastali zajedno, hinduski džehalet (neukost) i englesko neprijateljstvo prema islamu i pohlepa za parama, da bi se izvršilo naređenje kraljice Elizabete da se oformi armija. Posijana je nesloga između muslimanskih guvernera i hinduskih maharadža. U međuvremenu su iz muslimana iznajmljeni oni koji su imali slabo vjerovanje (i'tikad).

Engleski sir lord Stachey, koji je nekoliko puta služio kao namjesnik i koji je bio član (indijske organizacije), je ovako rekao o muslimansko-hinduskom neprijateljstvu, "Sve što će biti učinjeno sa ciljem da dominiramo ili posijemo sukob je u skladu sa politikom naše vlade. Najveća podrška za našu politiku u Indiji je postojanje dva nezavisna neprijateljska društva." Englezi su od 1164./1750. do 1287./1870. godine stalno pomagali Hinduse. Oni su učestvovali u svim masakrima muslimana koje su Hindusi počinili.

Muslimansko-hinduski sukobi su postajali od 1858. godine sve veći i veći. Englezi bi podboli Hinduse protiv muslimana da bi zatim sjedili i uživali u hinduskim napadima. Oni su 1990. godine nahuškali Srbe da napadnu na muslimane u Bosni. I dok je krv muslimanske djece i djevojaka tekla po ulicama, Englezi su to sve radosno i sa osmijehom na licu posmatrali. Nijedna godina nije prošla bez krvavih događaja zbog klanja krave kao kurbana i rezultirajućih masakara stotina, hiljada, muslimana. Englezi su, sa ciljem da potpale ovu fitnu, raširili među muslimanima vjerovanje da je klanje jedne krave efdalnije (tj. da donosi više sevapa) od klanja sedam ovaca. Sa druge strane, oni su među Hindusima raširili ideju da je spašavanje krava bogova od smrti veliki sevap. Ove njihove fitne su se nastavljale sve do njihovog odlaska iz Indije. Mi bi htjeli da dokažemo ovu činjenicu sa događajem koji je napisan u magazinu zvanom **Ittila'at** koji je izdat u Iranu u vrijeme premijera Musaddika.

Jedan dan kurban bajrama su dva bradata muslimana sa turbanima i sa dugim džubetima kupila kravu da je zakolju za kurbana. Dok su oni, na putu prema njihovoj kući, prolazili pored hinduske mahale, jedan Hindus ih je zaustavio i upitao šta će oni uraditi sa tom kravom. Kada

su mu odgovorili da će je zaklati za kurbana, Hindus je počeo vikati i galamiti, “O narode! Ovi ljudi hoće da zakolju našeg boga za kurbana.” I dva muslimana su takođe počela vikati, “O muslimani! Pomozite! Ovi ljudi hoće da nam otmu našeg kurbana.” Hindusi i muslimani su se okupili na tom mjestu i počeli su se tuči sa batinama i noževima. Na stotine muslimana je ubijeno. Međutim, kasnije, dva čovjeka koja su vodila kravu, su bila viđena kako ulaze u englesku ambasadu. To znači da su Englezi izazvali ovu fitnu (ovaj događaj). Novinar koji prenosi ovaj događaj dodaje, “Mi znamo kako ste vi pokvarili jedan dan kurban bajrama.” Oni su nastojali da sa ovakvim fitnama, i sa bezbrojnim drugim zulumima, istrijebe muslimane.

Oni su kasnije —od 1287./1870. godine kada su vidjeli da su Hindusi počeli malo pomalo ustajati protiv njih— počeli pomagati muslimane protiv Hindusa.

Pojavili su se neki čudni ljudi sa muslimanskim imenima koji su bili neprijatelji ehli sunneta i koji su govorili da nije farz činiti džihad sa sabljom i da su halal stvari za koje je islam rekao da su haram i koji su pokušali da promjene islamova osnovna vjerovanja. Sir Sejjid Ahmed, Gulam Ahmed Kadijani, Abdullah Gaznevi, Ismail-i Dehlevi, Nezir Husejn Dehlevi, Siddik Hasan han Pehupali, Rešid Ahmed Kenkuhi, Vahid-uzzeman Hajdar abadi, Ešref-Ali Tehanevi i Muhammed Ishak koji je bio šah-Abdul’azizov unuk, su bili samo neki od ovih ljudi. Englezi su, podržavajući ove ljude, izazvali osnivanje novih pokvarenih firki. Oni su radili na tome da muslimani počnu slijediti ove firke (sekte).

Od ovih firki je bio najčuveniji **kadijanizam** koji se pojavio 1296./1879. godine. Njegov osnivač, Gulam Ahmed, je rekao da nije farz ići u džihad sa oružjem i da je savjetovanje (nasihat) džihad koji je farz. Tako je isto rekao i Hemfer Muhammedu iz Nedžda.

Gulam Ahmed je bio jedan zindik iz isma’ili firke. On je umro 1326./1908. godine. Englezi su ga unajmili (za svoje svrhe) za priličnu sumu novaca. On je prvo tvrdio da je on mudžeddid. On je onda tvrdio da je on obećani Mehdi. Na kraju je objavio da je on Pejgamber i da je on objavio novu vjeru. On je nazivao one, koje je uspio prevariti i zavesti,

njegov “ummet” i tvrdio da mnogi ajeti u Kur’ani kerimu govore (predskazuju) o njemu i da on ima više mudžiza od ijednog drugog Pejgambera. On je rekao da su oni koji mu ne vjeruju kafiri. Njegova sekta se raširila među neukim stvorenjima (džahil halk) u Pundžabu i Bombaju. Kadijanizam se i dan danas širi po Evropi i Americi pod imenom pokreta (koji se zove) **ahmedijje**.

Sunni muslimani su rekli da je farz ići u džihad sa oružanom silom i da je kufr služiti Englezima. Muslimani koji su tako propovijedali i savjetovali (tj. činili ovaj vaz i nasihat) su najoštrije kažnjeni i uglavnom poubijani. Knjige ehli sunneta su sakupljene i uništene.

Alimi islama koji nisu mogli biti unajmljeni ili koji nisu htjeli služiti engleskom ciljevima su odvojeni od muslimana. Oni nisu ubijeni, da ne bi postali heroji. Oni su išli na doživotnu robiju u čuvene tamnice (zindane) na Andaman otocima. Svi alimi islama, koji su bili pohvatani po cijeloj Indiji, su bili optuženi da su za vrijeme revolucije sarađivali sa odmetnicima. Oni su bili poslati u te iste tamnice. [Oni su isto tako, kada su poslije Prvog svjetskog rata ušli u Istanbul, protjerali i osmanlijske paše i alime na Maltu.]

Englezi su, sa ciljem da muslimani ne bi primjetili njihovo neprijateljstvo prema islamu, dobili fetve da je Indija dar-ul-islam a ne dar-ul-harb. Oni su te fetve svugdje širili.

Munafici koje su oni istrenirali i nazvali alimima su propagirali dojam da sultani nisu halife, da je hilafet Kurejševićki hak (pravo), da su osmanlijski sultani silom preoteli vlast hilafeta i da im se, prema tome, ne smije pokoravati.

[Hadisi šerif, “**Halifa će biti iz plemena Kurejš**” [od njihovih sinova, potomaka] znači —ako postoji Kurejšević [na primjer, sejjid] među onima koji zaslužuju, i koji ispunjavaju uslove da budu halifa— on se treba više voljeti od ostalih kandidata. Ako takva osoba ne postoji, onda se treba drugi izabrati neka druga osoba. Ako se halifa ne može izabrati, ili ako neko ne prihvata izabranog halifu i silom preuzme vladu, onda se narod pokorava njemu. Na zemaljskoj kugli može postojati samo jedan halifa. Svi muslimani se moraju pokoravati njemu.]

Englezi su sa ciljem da iskorijene vjersko učenje, i iznutra unište islam, otvorili u Aligarhu medresu i Islamski univerzitet za podučavanje islamskog znanja. Oni su u ovim školama obrazovali vjerske ljude koji su bili vjerski neuki i neprijatelji islama. Ovi ljudi nanose islamu veliku štetu. (Odabrana) grupa od ovih ljudi je izabrana i poslana u Englesku i istrenirana na takav način da iznutra uništi islam i postavljena na državne položaje sa kojih oni vladaju muslimanima. Ejjub Han, koji je postavljen za predsjednika Pakistana umjesto M. Džinnaha, je bio jedan od njih.

Iako su Englezi naizgled bili jedan od pobjednika u Drugom svjetskom ratu oni su u stvarnosti izgubili rat. U stvari, Engleska, zemlja "u kojoj sunce nikad ne zalazi", kako su Englezi zvali svoju državu, je poslije rata postala "zemlja u kojoj sunce nikad ne izlazi". Ona je izgubila sve svoje kolonije. Ona je bila operutana kao kokoš.

Ali Džinnah, koji je bio pakistanski predsjednik, je bio šija i veliki ljubitelj Engleza. Kada je on umro, 1367./1948. godine Ejjub Han, jedan mason, je putem državnog udara, puča ščepao vlast. General Jahja Han, koji je bio jedan zadrti šija, je na isti način došao na mjesto ovog kafira. Kada je on bio u početku 1367./1948. godine poražen, u ratu između Pakistana i Indije, on je izgubio kontrolu nad istočnim dijelom Pakistana i bio zatvoren. Jahja Han je 1971. godine predao vlast Zulfikar-Ali-Butu koji je također bio engleski agent i koji je bio obrazovan i istreniran u Engleskoj. On je 1974. godine izdao naređenje da se ubije jedan od njegovih protivnika. To naređenje ga je koštalo njegovog života.

Zija-ul-Hakk, koji je preuzeo vlast izbacivanjem Zulfikara Ali Buta, je bio dovoljno oštrouman da osjeti neprijateljske planove za iskorjenjivanje islama i muslimana. On se nije povinjavao njihovim željama i nije izvršavao njihova naređenja. On je radio na napretku njegove države u nauci i tehnici i umjetnosti (sanat). Dobro znajući da je islam jedini izvor prosperiteta (refaha) i sreće (se'adeta) —i za individue i za familije i za društvo i za cijelu naciju— on je razmišljao da uspostavi zakon u skladu sa šerijatom. On je odlučio da uputi ovo pitanje njegovom narodu. Održan je referendum i narod (ehalija) je odabrao ponudu.

Engleske hulje i zločinci su, ubivši Zija-ul-Hakka i njegovu cijelu svitu, učinili svojim gospodarima još jednu uslugu. Izvjesno vrijeme kasnije, Ali Buttova kćerka Benazir je postala premijer. Ona je oslobodila sve izdajice koje su bile u zatvoru zbog raznih zločina, protiv države i naroda i islama. Ona ih je postavila na visoke administrativne položaje. Tuče i sukobi su započeli u Pakistanu. Ovako stanje je bilo ono za čim su Englezi žudili.

Englezi su poslije Prvog i Drugog svjetskog rata u mnogim državama postavili na visoke položaje one koji su izvršavali engleske planove i štitili engleske interese. Ove države su imale svoje državne himne, svoje zastave i predsjednike, ali one nisu nikad dobile svoje vjerske slobode.

U zadnja tri stoljeća svaka vrsta izdaje koja je učinjena protiv Turaka i islamskog svijeta (alema) je u svom korijenu (uvijek) imala engleske intrigante, spletkare, smutljivce.

Oni su srušili Osmanlijsku državu. Oni su na njenim zemljama osnovali dvadeset tri (23) male države. Njihov cilj za ovo je bio sprečavanje muslimana da ne osnuju veliku i moćnu državu.

Oni su uvijek huškali i podbadali neprijateljstva i ratove između država za koje se govorilo da su islamske države. Na primjer, oni su napravili da devet posto (9%) nusejrija vlada Sirijom u kojoj su većina stanovnika sunni muslimani. Vojska je 1982. godine napala na gradove Hama i Humus. Oni su razorili ova dva grada i bombardovali nenaoružane i nezaštićene sunni muslimane.

Oni su pobili prave ehli sunnet alime, uništili islamske knjige uključujući i Kur'ani kerim. Oni su umjesto alima islama doveli vjerski neuke nemezheblije koje su oni obrazovali. Od njih:

Džemaluddin-i Afgani je rođen 1254./1838. godine. On je čitao filozofske knjige. On je bio ruski špijun i špijunirao je Afganistance. On je otišao u Egipat gdje je postao mason i bio imenovan za vođu (reisa) masonske lože. Egipćanin Edib Ishak (Isak, Is-hak) piše u njegovoj

knjizi **Ed-durer** da je Afgani bio vođa masonske lože. Na stotinu dvadeset sedmoj (127.) stranici knjige **Les Franco-Macons**, koja je izdata 1960. u Francuskoj, piše, “Džemaluddin-i Afgani je imenovan vođom masonske lože koja je osnovana u Egiptu. Njega je naslijedio Muhammed Abduh. Oni su bili veliki pomagači u širenju masonizma među muslimanima.”

Ali-paša, pet puta sadr-i a’zam (veliki vezir) za vrijeme vladavina sultana Abdulmedžida i sultana Abdul’aziza hana, je bio mason i član engleske lože. On je doveo Afganija u Istanbul. On mu je dao posao. U to vrijene je Hasan Tahsin bio rektor Univerzitetu u Istanbulu (Istanbul dar-ul-funun). Fetva je izdata da je Hasan Tahsin kafir. On (tj. Hasan Tahsin) mu je dao (tj. Hasan Tahsin je dao Afganiju) da održi mnoge konferencije (sjednice, predavanja pri univerzitetu). Mustafa Rešid paša, koji je takođe bio mason i član engleske lože, je unaprijedio Hasana Tahsina. On (tj. Afgani) je pokušao da svugdje propagira svoje heretičke misli i ideje. Hasan Fehmi ef., šejh-ul-islam toga vremena, je orezilio (obrukao, osramotio) Afganija. On je objelodanio, otkrio Afganijev džahiluk i zindikluk. Ali paša ga je stoga morao protjerati iz Istanbula. On je ovaj put pokušao da po Egiptu raširi svoje ideje o revoluciji i vjerskoj reformaciji (vjerskom modernizmu). On je sebe predstavljao kao pomagaća zavjere protiv Engleza (koja je poznata kao) Arabi paša (**A’rabi paša**). On se sprijateljio sa tadašnjim egipatskim muftijom Muhammedom Abduhom. On ga je zarazio sa idejama o vjerskoj reformi (tj. o uvođenju novotarija u vjeru). (Afgani) je, podržan od strane masonskih loža, počeo izdavati magazin u Parizu i Londonu. On je 1304./1886. godine otišao u Iran ali on ni tamo nije bio miran. Shodno tome, njega su okovali u lance i ostavili na osmalijskoj granici. (On je se nekako oslobodio i) otišao u Bagdad (a odatle) u London odakle je pisao članke protiv Irana. On je onda opet došao u Istanbul. On je i ovdje, kooperišući sa bahaijama iz Irana, upotrijebio vjeru kao instrument za političke svrhe.

Najčuveniji od onih koje je Džemaluddin-i-Afganijeva propaganda prevarila, (u pokušaju) razaranja islama

iznutra, pod imenom lažnog vjerskog čovjeka, je bio **Muhammed Abduh**. Abduh je rođen u Egiptu 1265./1849. gdje je i umro 1323./1905. godine. On je jedno vrijeme bio u Bejrutu. Odatle je otišao u Pariz. On se tu pridružio Džemaluddin-i-Afganiju u njegovim zadacima koje su mu propisale masonske lože. Oni su počeli izdavati časopis (po imenu) **El-urvet-ul-Vuska**. On je onda opet otišao u Bejrut a odatle u Egipat da u njima sprovede u djelo odluke pariske masonske lože. On je uz pomoć Engleza postao kairski muftija. On je počeo napadati na ehli sunnet. Njegov prvi korak je bio da uprlja (oskrnavi) i pokvari nastavni plan i program na medresi Džemi'ul ezher (na Univerzitetu El-Ezher) i na taj način onemogući mlađim generacijama da nauče važne i cijenjene vjerske nauke. On je ukinuo predavanja na univerzitetskom nivou i zamijenio ih sa podučavanjem knjiga koje su se u to vrijeme podučavale u srednjim školama i gimnazijama. Dok je on sa jedne strane odstranio ilum, on je sa druge strane tvrdio da ti alimi (tj. alimi koji podučavaju ilum) sprečavaju (podučavanje) naučnog znanja, i da će on uvesti te vrste znanja u islam. On je napisao knjigu pod naslovom **Islam i nasranijjet** (tj. **Islam i hrišćanstvo**). On u njoj kaže, "Sve vjere su iste. Samo su njihovi vanjski izgledi drukčiji." On je htio da ćifuti, hrišćani i muslimani pomažu jedni drugima. On je ovako napisao u njegovom pismu jednom svešteniku u Londonu, "Ja se nadam da vidim kako se dvije velike vjere, islam i hrišćanstvo, drže za ruke i grle jedna drugu. Tada će Tevrat i Biblija i Kur'an podržavati jedni druge. Oni će biti svugdje čitani. Svaka nacija će ih poštovati." On dodaje da on sa zadovoljstvom očekuje dan kada će muslimani čitati Tevrat i Bibliju.

On u njegovom tefsiru (tumačenju) Kur'ani kerima — koji je on napisao sa njegovim učenikom **Šeltutom**, koji je bio rektor na medresi Džemi'ul ezher (na Univerzitetu El-Ezher)— izdaje fetvu koja kaže da je dozvoljena kamata (faiz) koju banka daje. On je kasnije tobože, plašeći se da bi to moglo izazvati gnjev muslimana, odustao od ovog svog mišljenja.

Hanna Ebu Rašid, predsjednik bejrutske masonske lože, se ovako zahvaljuje na stotinu devedeset sedmoj (197.)

stranici njegove knjige **Daire-tul-me'arif-ul-masonijje** koja je izdata 1381./1961. godine: "Džemaluddin-i Afgani je bio reis (vođa) egipatske masonske lože. Loža je imala skoro tri stotine (300) članova od kojih su mnogi bili alimi i državnici. Poslije njega je imam, ustad, Muhammed Abduh, postao reis. Abduh je bio veliki mason. Niko ne može poreći činjenicu da je on unaprijedio masonski duh (ruh) po svim arapskim državama."

Jedan drugi čuveni kafir, kojeg su Englezi propagirali po cijeloj Indiji kao alima islama, je bio Sir Sejjid Ahmed Han (Sir Seyyid ili Syed Ahmed Khan). On je rođen 1234./1818. godine u indijskom gradu Delhi. Njegov otac se preselio za vemena Ekbera Šaha u Indiju. On je 1837. godine počeo raditi kao sekretar za njegovog amidžu koji je bio sudija na engleskom nižem sudu u Delhiju. On je 1841. godine (prvo) unaprijeđen za sudiju (hakim-a) a (onda,) 1855. godine, za višeg sudiju.

Hamidullah je jedan drugi, tobože vjerski čovjek, kojeg su Englezi obrazovali. On je rođen 1326./1908. godine u Hajderbadu gdje je ismailijska (isma'ili) firka u većini. On je odgojen u ismailijskom mezhebu te je prema tome bio fanatični neprijatelj ehli sunneta. On je član naučnoistraživačkog instituta zvanog CNRS u Parizu. On radi na tome da prikaže da je Muhammed alejhisselam Pejgamber samo za muslimane.

Najefektivnije oružje —koje su Englezi upotrebljavali u njihovom ratu protiv islama kako bi prevarili muslimane koji su bili vatreni da služe svoju zemlju i narod (millet)— je bio metod propagiranja da se islam treba prilagoditi vremenu i modernizovati i dovesti u njegovu originalnu čistoću. Cilj ovog metoda je bio da se osnuje nevjerničko društvo. Veliki alim islama šejh-ul-islam Mustafa Sabri ef. je ovo dobro shvatio. On je, rekavši, "Ukidanje mezheba je građenje mosta koji vodi u nevjerstvo," označio šta su njihovi pravi ciljevi.

Englezi i drugi dušmani islama su se marljivo trudili da iskvare tekije i puteve tesavvufa. Oni su, što su mogli više, radili na iskorijenjivanju ihlasa koji je treći dio islama. Velikani tesavvufa se nisu nikada bavili politikom niti su ikada i od kog očekivali ikakve dunjalučke beneficije.

Većina velikana tesavvufa su bili duboko učeni alimi i mudžtehidi. Jer, tesavvuf je slijeđenje puta koji je Muhammed alejhisselam pokazao. To jest, to je striktno i precizno slijeđenje islama u svakom djelu i u svakoj riječi, u svemu. Međutim, neuki (džahili) i grešnici (fasici), pa čak i mnogi špijuni, već dugo vremena osnivaju društva (organizacije) pod imenima velikana tesavvufa. Oni upotrebljavaju ta društva (organizacije) kao instrument za ispunjavanje svojih zlih (alčak) namjera. Ova društva (organizacije) su načini (sebebi) kvarenja i rušenja vjere i propisa islama (ahkam-i islamijje). (Na primjer) zikir znači sjećati se (spominjati) Allaha dželle-šanuhu. To se čini sa kalbom. (Kalb je smješten u mišićnom organu koji mi nazivamo srce.) Kada se čini zikir kalb se čisti. Drugim riječima, ljubav prema dunjaluku i ljubav prema stvorenjima izlaze iz kalba. (Kako u kalbu nestaje ljubavi prema dunjaluku i stvorenjima) u kalbu se uspostavlja, formira (samo) ljubav prema Allahu. ***Sastajanje ljudi i žena, i*** (njihovo) ***glasno*** (huktanje i) ***izgovaranje riječi "haj-huj", nije zikir***. Put vjerskih velikana i Ashaba kiram je zaboravljen. [Griješenje je postalo ibadet. To griješenje je došlo do tog nivoa, da u današnje vrijeme skoro da ne postoji ni jedna jedina derviška tekija u koju se nisu uvukla pogrešna ponašanja i grijesi i u koju nisu prodrle heretičke šijiske prakse. Ove prakse koje se čine pod imenom "tesavvufa" su postale najefektivnija oružja za rušenje islama. U tekije je uvedena muzika. Sviranje muzičkih instrumenata —i pjevanje, i plesanje muškaraca, i nepropisno pokrivene žene, i njihova međusobna držanja za ruke, i razne druge ovakve i slične nastranosti— se počelo nazivati "ibadetima". Izmišljeni su razni pojmovi kao što su "turska vjerska muzika" i "tesavvufska muzika".

U današnje vrijeme —niti u Istanbulu niti u Maloj Aziji, Egiptu, Iraku, Iranu, Siriji, Hidžazu niti i u ijednoj drugoj islamskoj zemlji— skoro da ne postoji nijedan alim tesavvufa. Međutim, u njima postoje mnogobrojni lažni muršidi i sufije koji eksploatišu lakovjerne muslimane. Zatvaranje dervišhana i derviških tekija po Turskoj je bilo zatvaranje griješničkih jazbina u kojima su se ljudi, koji su imali sumnjiva porijekla, sastajali, i klevetali (i pogrešno prikazivali), velikane tesavvufa. Primjeri ovakvih stvari se vide u izvjesnim situacijama i dan danas, kada na mevlanin Dželaluddin-i-Rumijev kuddise sirruh memorijalni

dan, izvjesni ljudi —koji nisu ništa drugo do obični griješnici koji piju alkoholna pića i javno obavljaju i razne druge grijehe— naglas pjevaju ilahije (vjerske pjesme), i vrte se, u tobože nekakvom vjerskom zanosu. Kada ovo vide oni, koji nisu učeni (i upućeni) u vjerske stvari, oni počnu pomišljati da je izvođenje ovakvih (neislamskih) stvari — islam.

Kako se vidi, engleski špijuni i misionari su prvo pokvarili (oskrnavili) ove kuće iluma, hikmeta i lijepog ahlaka, a onda su ih, pod izgovorom da su one mjesta nemorala, pozatvarali — i one koje su pokvarene i one koje to nisu.] Ahmed ibni Tejmijje, jedan nemezheblija i neprijatelj tesavvufa, je proglašen kao alim islama. Sekta (firka) **vehabizma** je zasnovana na njegovom putu. Vehabijske knjige su, uz pomoć Engleza, raširene po cijelom dunjaluku preko vehabijskih centara koje vehabije nazivaju **Rabita-tul-alem-il islami**. Oni su na velikim zgradama, koje su sagradili u svakoj zemlji, objesili ploče sa natpisom "medresa Ibni Tejmijje". Smjesa Hemferovih laži i kleveta i heretičkih (krivovjernih) ideja iz Ibni Tejmijjinih knjiga i se naziva **vehabizam**. **Ehli sunnet** alimi, koji su jedini pravi muslimani, su napisali mnogo knjiga u kojima su rekli da su Ibni Tejmijjine knjige pokvarene (tj. da Ibni Tejmijine knjige ne valjaju). Jedna od tih knjiga je i knjiga jednog od somalijskih alima, šejha Abdurrahman-Abdullah-bin-Muhammed-Herrija, koja nosi naslov **Elmakalatus-sunnijje fi kešfi-dalalet-i Ahmed Ibni Tejmijje**. On je rođen 1339./1920. godine u somalijskom gradu Herer. Njegova knjiga je izdata u Bejrutu 1414./1994. godine. U ovoj knjizi su opširno citirani alimi i njihove dragocjene knjige koje pobijaju Ibni Tejmijju. Kroz sve (razne) pokvarene puteve (pokrete) koje su Englezi osnovali —pod imenima kao što su vehabizam, nemezhebizam (bezmezhebizam) reformizam (tj. vjerski modernizam) selefizam, Kadijani, Mevdudi i tablih džemat (tablih džema'at)— se provlači nit neprijateljstva prema tesavvufu.

Neprijatelji islama, a posebno Englezi, su upotrebljavali razne taktike i metode (smicalice) sa ciljem da uspore muslimane u nauci i tehnici. Muslimani su sprečavani u trgovini i umjetnosti. Grozote kao što su alkohol, fuhš (prostitucija), pijanke i kockanje su bili poticani i

popularizirani sa ciljem da se pokvari lijepi ahlak koji postoji u islamskim zemljama i iskorijeni islamska civilizacija. Vizantijske i ermenske i druge nemuslimanske žene su upotrijebljavane kao agenti u svrhu kvarenja ahlaka. Mlade djevojke su namamljivane putem blistavih zamki kao što su modne kuće, plesni kursevi i škole za manekene i glumice, da izgube njihovo djevičanstvo. Roditelji muslimani imaju još uvijek da puno učine po ovom pitanju. Oni moraju biti stalno na oprezu da im djeca ne upadnu u ove zamke koje su postavili ovi opaki ljudi.

Osmanlijske država je u zadnje vrijeme slala studente i državnike u Evropu. Neki od ovih studenata i državnika su bili zavedeni da postanu članovi masonskih loža. Oni koji su izučavali nauku i tehniku su podučavani metode i načine rušenja islama i Osmanlijske carevine. Jedan od onih koji su nanijeli najveću štetu carevini i muslimanima je bio i Mustafa Rešid paša. On je za vrijeme njegovog boravka u Londonu uzgajan da bude divlji i podli din dušmanin. On je bio u kooperaciji sa škotskim masonima. Kada je sultan Mahmud Han saznao za njegove izdaje i naredio da ga ubiju bilo je prekasno. Jer ostatak njegovog života nije trajao dugo da se izvrši njegovo naređenje. Kada je sultan preselio na ahiret, Mustafa Rešid paša i njegove kolege su se vratili u Istanbul i nanijeli islamu i muslimanima najveću štetu.

Abdulmedžid Han je imao samo osamnaest (18) godina kada je 1255./1839. godine postao padišah. On je bio premlad i potpuno neiskusan. On nije imao oko sebe nijednog alima da ga upozori. Ovo stanje, koje je izazvalo žalosnu prekretnicu u osmanlijskoj istoriji, je dovelo cijelu Islamsku državu u **nazadujući ritam** iz kog se ona nije mogla nikada oporaviti. Neiskvareni padišah koji je imao čist kalb, je nasjeo na slatkorječivost Engleza, divljih i prepredenih neprijatelja islama, i postavio džahile na (državne) položaje koje su istrenirali škotski masoni. On nije mogao odmah shvatiti njihovu politiku rušenja islama iznutra. Isto tako nije postojao niko ko bi ga mogao upozoriti. Lord Rading, podmukli član **Škotske masonske organizacije**, koja je osnovana u Engleskoj, sa ciljem rušenja islama, je bio poslat u Istanbul kao engleski

ambasador. On je sa konstantnim uvjeravanjem —i riječima kao što su “Ako ti unaprijediš ovog kulturnog i uspješnog vezira na položaj sadr-i a’zama svi nesporazumi između Engleske Imperije i Devlet-i alijje (Islamske države) će biti rješeni. Devlet-i alijje će napraviti veliki napredak u ekonomskom, društvenom i vojnom pogledu,”— (nekako) uspio nagovoriti halifu.

Čim je Rešid paša došao 1262./1846. godine na položaj sadr-i a’zama (Velikog vezira), on je, upotrebljavajući kao temelj za svoj postupak takozvani zakon **Tanzimata** —koji je on 1253. kao ministar vanjaskih poslova pripremio u koordinaciji sa lordom Radingom (Rading) i koji je počeo oficijelno širiti 1255.— počeo otvarati po velikim gradovima masonske lože. Kuće špijunaže i izdaje su počele funkcionisati. Omladina je bila obrazovana bez ikakvog vjerskog znanja. Oni su, slijedeći planove koji su dolazili iz Londona, sa jedne strane izvršavali administrativne i vojne reorganizacije koje su upotrijebili kao fasadu sa ciljem da zbune narod i odvrate njegovu pažnju, a sa druge počeli harati po islamskom ahlaku, ljubavi prema pradjedovima i nacionalnom jedinstvu. Oni su istrenirali agente koji su im odgovarali i postavili ih na važne administrativne položaje. U to vrijeme je Evropa koračala gigantskim koracima u fizici i hemiji. Izumljeni su mnogi pronalasci i unapređenja i napravljene ogromne fabrike i tehničke škole. Osmanlije su zapostavile ove sve adaptacije. Sa druge strane, predmeti, kao što su nauka, aritmetika, geometrija i astronomija, koji su bili dio nastavnih planova i programa u medresama od vremena vlade sultana Fatiha (Osvajača), su bili vječno izbačeni iz nastavnih planova i programa. Tako je obrazovanje naučno obučenih alima zakočeno pod izgovorom da “vjerskim ljudima ne treba naučno znanje”. Din dušmani koji su kasnije došli su pokušali odstraniti muslimansku djecu od islama govoreći da “vjerski ljudi ne poznaju primijenjene nauke (tj. fiziku, hemiju, matematiku i biologiju), vjerski ljudi su neuki i nazadni ljudi.” Sve što je štetilo islamu i muslimanima je nazivano “modernim” i “progresivnim”. Svaki zakon koji je donešen je bio protiv države. Turci, koji su bili pravi vlasnici njihove države, su tretirani kao podčinjeni, niži građani, građani druge klase.

Dok su muslimani, koji nisu bili u stanju da služe vojsku bili kažnjavani ogromnim novčanim kaznama koje su bile izvan njihovih financijskih mogućnosti, nemuslimani su za isti prekršaj morali da plate neznatnu sumu novca. Dok su prava djeca ove države bila ubijana (postajala šehidi) u ratovima koje su Englezi izmišljali, državne industrije i trgovine su —sa izmišljenim trikovima i smutnjama Mustafe Rešida i njegovih pristaša, masona— postepeno bile prebacivane u ruke nemuslimana i masona.

Tvrdeći da je ruski car Nikola Prvi potaknuo pravoslavce Jerusalima protiv katolika, Englezi su nagovorili francuskog cara Bonapartu Trećeg, koji je već bio uzrujan zbog moguće ruske premoći na Mediteranskom moru, da se pridruži Krimskom ratu između Turaka i Rusa. Ova kooperacija, koja je u stvari bila namijenjena (i dobra) za engleske interese, je bila predstavljena turskom narodu kao Rešid-pašin diplomatski uspjeh. Sultan je prvi primijetio ove destruktivne strategije koje su neprijatelji nastojali da prikriju sa lažima okićenim reklamama i hvalisanjem sa krivotvornim prijateljstvom. On je osjećao toliku grižu savijesti i tako kajanje da je s vremena na vrijeme odlazio u privatni dio palaće (saraja) i gorko plakao. On je očajno istraživao način sa kojim bi se borio protiv ovih neprijatelja koji su glodali državu i narod i iskreno tražio od Allaha dželle-šanuhu pomoć. On je nekoliko puta skidao Rešid-pašu sa položaja sadr-i a'zamluka, međutim, ovaj prepredeni čovjek, koji je sebi pripisao nadimke kao što su, "golem" ("kodža") i "velik" ("bujuk"), je nekako uspijevao da zbaci sa položaja njegove rivale i preuzme položaj. Nažalost, duboko osjećanje bola i kajanja koje je sultan osjećao se završilo u tuberkulozi koja mu je skratila njegov mladi život. Sve što je ostalo Mustafa-Rešid-paši da uradi u narednim godinama je bilo to da osigura da razni administrativni položaji i univerzitetski fondovi i sudska predsjedništva budu dodijeljeni samo njegovim studentima — što je on takođe i učinio. On je na taj način otvorio put periodu koji je u osmanlijskoj istoriji bio nazvan **kaht-i ridžal** (nedostatak sposobnih ljudi) i koji je izazvao (tj. bio sebeb) da se Osmanlijsko carstvo posrne i bude nazvano "**bolesnik na Bosforu**" (**hasta adam**).

Omer Aksu, profesor ekonomije, ovako kaže u članku koji je objavljen 22. januara 1989. godine u dnevnim novinama **Turkije**, “Ferman tanzimata (Zapovijest iz Gulhane) od 1839. godine se pokazao kao početna tačka našeg pokreta prema vesternizaciji (pozapadnjavanju, modernizaciji). Mi nismo bili u stanju da uvidimo da smo mi trebali od zapada uzeti samo tehnologiju, a da je kultura trebala ostati domaća. Mi smo smatrali da je vesternizacija prisvajanje hrišćanstva. Trgovinski sporazum koji je potpisao Mustafa Rešid paša sa Englezima je zadao najveći udarac našoj industrijalizaciji.”

Škotske masonske lože su produžavale dominaciju nad Osmanlijskom carevinom. Padišahi su postajali šehidi (ubijani). Prigovarano je svemu što je bilo korisno za državu i narod. Ustanci i revolucije su nicali jedni iza drugih. Džennet mekan (da mu Allah dželle-šanuhu dadne džennet) sultan Abdulhamid han Drugi je vodio najuporniju borbu protiv ovih izdajica. Njega su iz ovog razloga masoni nazvali “Crveni sultan”. Sultan Abdulhamid je ekonomski poboljšao carstvo, otvorio mnoge škole i univerzitete i razvio državu. On je napravio medicinski fakultet da mu, osim onog u Beču, nije bilo ravna u Evropi. Fakultet političkih nauka je sagrađen 1293./1876. godine. On je 1297. godine izgradio pravni fakultet i financijsko odjeljenje. On je 1301. godine osnovao odjel za inžinjerstvo i gimnaziju s učeničkim domom za djevojke. On je doveo evropske profesore i naučnike u Istanbul i platio im ogromne plate kako bi spriječio odlazak studenata u Evropu na obrazovanje gdje su ih masoni zavodili i varali. On im je dozvolio da predaju na ovim univerzitetima. On je omogućio da studentkinje uče nauku od ovih predavača. On je uzdizao ljude od iluma i nauke koji su bili odani svojoj državi i narodu i vjeri. On je sproveo vodu iz jezera Terkos u Istanbul. On je u Bursi otvorio školu za odgajanje svilene bube a u Halkali je osnovao školu za agrikulturu i veterinarsku medicinu. On je sagradio fabriku papira u Hamidijji, osnovao fabriku plina od kamenog ugljena u Kadikoju i sagradio dok za istovar u luci u Bejrutu. On je uspostavio Osmanlijski osiguravajući zavod. On je otvorio rudnike uglja u Eregli i Zonguldaku. On je osnovao psihijatrijsku kliniku, i bolnicu

koja se zvala Hamidijje Etfal u Šišli, i Dar-ul-adžeze. On je osnovao najmoćniju armiju na svijetu u njegovo vrijeme. On je usidrio zastarjele brodove u Halidž (Halić, Zlatni rog) i pojačao flotu sa najnovijim i najvisokokvalitetnijim krstaricama i ratnim brodovima kojima u Evropi nije bilo ravna. On je sagradio pruge, Istanbul-Eskišeher-Ankara i Eskišeher-Adana-Bagdad i Adana-Damask-Medina. Tako je, u to vrijeme, najduža željeznička mreža bila u Osmanlijskoj carevini. Ovi džennet mekanovi (tj. ovi Abdulhamid hanovi) radovi su preživjeli do našeg vremena. Oni koji danas putuju vozom će sa ponosom vidjeti da su sve željezničke stanice u ovoj cijeloj zemlji iste one koje su sagrađene za vrijeme Abdulhamid-hanove vladavine.

Ćifuti su, ohrabreni i podržani Englezima, isplanirali da na palestinskoj teritoriji osnuju ćifutsku državu. Abdulhamid han, koji je prozrijeo njihove cionističke aktivnosti i aspiracije i koji je prema tome bio sasvim svjestan ćifutske opasnosti u toj regiji, je savjetovao Palestincima da oni ne prodaju ćifutima zemlju. Theodor Hertzel, vođa Univerzalne cionističke organizacije, je sa rabinom Mošom Levijem posjetio sultana Abdulhamid-hana i od njega zatražio da on proda ćifutima zemlju. Sultan mu je ovako odgovorio, "Ja ti ne bih dao ni jednu trunku te zemlje čak i kad bi mi došle sve ovosvjetske države i pred mene prosule sva ovosvjetska blaga. Ova zemlja, koja je koštala naše pretke njihovih života i koja je bila sačuvana do danas, nije na prodaju."

Nakon ovoga, ćifuti su sarađivali sa partijom zvanom jedinstvo i progres ("ittihat ve terakki"). Svi šerovi (sve zle sile) ovoga svijeta su se ujedinili protiv sultana i na kraju su ga, 1327./1909. godine, skinuli sa prijestolja i napravili sve muslimane siročadima. Vođe partije jedinstva i progresa su postavile masone i neprijatelje vjere na najviše državne položaje. Čak su Hajrullah i Musa Kazim, koje su oni imenovali kao šejh-ul-islame, bili masoni. Zemlja je svukud krvarila. Oni su iskrvarili državu. Engleski robovi su izazvali da prva armija svijeta, koju je osnovao sultan Abdulhamid han, bude uništena radi (sa sebebom) engleskih planova, koje su u stvari skovale engleske

pristaše, a koji su loše i izdajnički organizovani na frontovima Balkana i Dardanela i Rusije i Palestine. Oni su učinili na stotine hiljada sinova (građana) šehidima. Masoni, koji su uz pomoć engleskih trikova preuzeli upravljanje državom, su pobjegli i ostavili naciju nezaštićenu kada je državi bilo potrebni jedinstvo i odbrana. Oni su na ovaj način dokazali da su oni bili izdajnici.

Naši zemljaci nemuslimani, koji su bili zavedeni u crkvama i misionarskim školama koje su bile otvorene u Osmanlijskoj carevini, su bili isprovocirani da ustanu protiv Osmanlijske vlade. Špijuni sa crnim ogrtačima (džubbetima), koji su bili slani pod imenima kao što su "muallim" ("nastavnik") i "crkveni sveštenik" i "novinar", su, gdje god su dolazili donosili novac, oružje i fitnu. Nastajale su velike bune. Krvoprolića koja su počinili Grci, Ermenci (Armenci) i Bugari, još uvijek stoje na stranicama istorije kao tragovi ljudskog divljaštva. Englezi su, opet, bili oni koji su doveli Grke u Izmir. Allah dželle-šanuhu se smilovao turskom milletu (naciji) i na kraju mu je dao moć da, u borbi za svoju nezavisnost, odbrani ovu našu predivnu državu.

Kada je Osmanlijska država bila podijeljena svijet je bio u stanju jednog potpunog haosa. Osmanlijska carevina je služila kao međudržavni amortizer. Ona je bila zaštitnik muslimana. Ona je sprečavala rat između kafira. Nakon sultana Abdulhamid-hana, ni u jednoj državi više nije bilo udobnosti (rahatluka) i mira (huzura). Niti su ikada prestali pokolji i krvoprolića u Evropi, čije su države prve ušle u Prvi svjetski rat, i bile podvrgnute Drugom svjetskom ratu, i onda bile slomljene pod komunističkom invazijom i zulumom.

Oni koji su sarađivali sa Englezima i napali iza leđa na Osmanlije su sada bili u jednom tako bijednom stanju da je izgledalo da oni neće nikada više užuvati u miru. Oni su se onda pokajali. Oni su opet dozvolili da hutba započne sa imenom osmanlijskog halife. Kada su na kraju Englezi osnovali u Palestini ćifutsku državu, postalo je jasno koliko je postojanje Osmanlijskog carstva bilo vrijedno. Divljaštva koja su Palestinci preživljavali pod ćifutskim

ugnjetavanjem (zulumom) su prikazivana preko televizije po cijelom svijetu. Egipatski ministar vanjskih poslova Ahmed Ismet Abdulmedžid je rekao 1990. godine, “Egipat je živio najrahatnije i najmirnije u vrijeme Osmanlija.”

Hrišćanski misionari su u zemljama, u kojima su evropske hrišćanske zemlje i Amerika imali interese, bili prijeko potrebni. Ovi misionari su tragači za (povoljnim) prilikama i rušioci mira. Oni se sakrivaju koji se sakrivaju iza širenja hrišćanstva i riječi kao što su, hizmet (usluživanje), mir i ljubav prema Isa alejhisselamu — kojeg oni nazivaju haša bog. Njihova važnija dužnost je da oni povežu zemlje, u koje su poslani, za hrišćanske države. Misionari savršeno nauče jezike, običaje i tradicije država u kojie idu. Čim oni započnu svoju misiju u državi, oni počnu do najsitnijih detalja izučavati njen politički status, vojnu moć, geografski položaj, ekonomsku moć i vjersku strukturu koje oni onda raportiraju hrišćanskoj vladi za koju oni rade. Oni, gdje god idu, pronalaze ljude sa kojima sarađuju i zapošljavaju ih. Iako ovi ljudi (koje oni zapošljavaju) zadržavaju svoja imena, koja su identična sa imenima domorodaca, oni ili postaju neznalice koje su preobraćene u hrišćanstvo, ili plaćene izdajice.

Misionar kandidat je ili istreniran u državi u kojoj će preuzeti dužnost misionarstva ili ga treniraju misionari koji su već istrenirani u toj državi.

Poslije mason-Rešid-pašinog pripremanja i proglašavanja **Gulhane fermana** misionarske aktivnosti su se povećale. Koledži su otvoreni u najljepšim predjelima Anatolije. **Firat** (Eufrat) **koledž** je otvoren 1276./1859. godine u Harputu. U gradnji ove škole se nije gledalo koliko će šta koštati. Misionari su u međuvremenu osnovali na ravni Harputa šezdeset dva (62) centra i napravili dvadeset jednu (21.) crkvu. Misionarske organizacije su osnovane u šezdeset dva (62) od šezdeset šest (66) sela i napravile jednu crkvu na svaka tri sela. Svi Ermenci su se bez obzira na njihove godine odupirali Osmanlijama. Misionarke nisu žalile vremena na treniranje ermenskih žena za ovaj cilj. Čuvena misionarka Marija A. Vest (Maria A. West) je ovako napisala u njenoj knjizi **Romance of Mission** koju je ona kasnije izdala, “Mi smo prodrli u duše

Ermenaca. Mi smo ostvarivali revoluciju u njihovim životima." Ova aktivnost se odvijala u svakom mjestu sa ermenskim življem. **Antep koledž** u Gaziantepu, **Anadolu koledž** u Merzifonu i **Robert koledž** u Istanbulu su samo par primjera. Na primjer, Merzifon koledž nije imao nijednog turskog studenta. Od stotinu triseset pet (135) studenata koji su se u njemu školovali, stotinu osam (108) su bili Ermenci a trideset pet (35) su bili Grci. Ovi studenti su bili abonenti (pretplatnici u studentskom domu) koji su bili pokupljeni iz svih dijelova Anadolije. Direktor je bio sveštenik kao i u svim drugim (koledžima). U međuvremenu se nešto počelo dešavati u Anadoliji. Borci iz tajnog ermenskog društva su nemilosrdno —bez ikakvog priznavanja da i osmanlije, koje su branioci i vlasnici države, imaju pravo na život— pobili muslimane i popalili muslimanska sela. Za Ermencima se krenulo u potragu. Njihovo djelo je 1311./1893. ugušeno i njima se osvetilo. Pronađeno je da su borci bili sakrivani u tom koledžu, odakle su planirali svoje aktivnosti, i da su njihove vođe bila dva profesora toga koledža koji su se zvali Kajajan i Tumajan. Kada je to pronađeno, misionari digli frku po cijelome svijetu kako bi spasili ova dva ermenska izdajnika. U Americi i u Engleskoj su organizovane velike demonstracije građana. Jako je čudno da je ovaj razlog (sebeb) izazvao neslaganje između Engleza i Osmanlijske carevine. Još je čudnije to da je direktor Merzifon koledža u Anadoliji, kada su misionari 1893. godine organizovali demonstracije, bio u to vrijeme u Londonu i lično učestvovao u tim demonstracijama. Masakri koji su učinjeni protiv muslimana u Anatoliji su u hrišćanskim knjigama napisani obratno. (Tj. kao da su ih muslimani učinili drugima). Jedna od ovih njihovih laži je napisana u tekstu riječi **mer'aš** u arapskom rječniku **El-mundžid**. Ovaj rječnik je izdat u Bejrutu.

Misionari su 1893. godine podijelili Ermencima u Turskoj tri miliona Biblija [Kitab-i mukaddes] i četiri miliona drugih hrišćanskih knjiga. Shodno tome, svakom Ermencu, uključujući i bebe, je dato sedam (7) knjiga. Sami američki misionari su trošili 285.000 dolara godišnje.

Misliti da je misionare motivirao vjerski fanatizam, da

potroše tolike novce, bi bila čista lakovjernost. Jer, u očima misionara vjera je trgovina. Količina novaca koju su misionari potrošili u Anadoliji za rušenje islama i ukidanje (uništavanje) Osmanlijske carevine je jedan neznatan dio novaca koje su oni sakupili putem propagande, (tipa) "Turci kolju Ermence. Pomozimo im."

Potaknuti od strane misionara u koledžima i crkvama i potpomognuti sa ogromnom engleskom armijom su se približno istih godina pobunili i Grčki građani u Atini i Jeni-šehru i pobili, na najsvirepiji način, na stotine hiljada muslimana, žena i djece. Ova buna je 1313./1895. godine ugušena sa vojnom silom pod vođstvom Edhem-paše. Ova pobjeda nije postignuta samo nad Grcima već također i nad Englezima — stvarnim provokatorima.

Engleskom upravljaju tri autoriteta: Kralj, Parlament i Crkva [tj. Vestminsterska (Westminster) katedrala]. Sve do 918./1512. godine parlament i kraljeva palača su bili u okviru Vestministra. Poslije velikog požara 1512. kralj se premjestio u Bakingham (Buckingham) palaču dok su parlament i crkva i dalje ostali pod istim krovom. U Engleskoj su država i crkva isprepletane. Arhiepiskop kruniše u crkvi kralja i kraljicu.

Prema podacima pod nazivom "Društvene inklinacije" ("Social Inclinations") koji izdaje "British Central Bureau of Statistics" dvadeset tri (23) od svakih stotinu (100) beba rođenih u Engleskoj su kopilad (vanbračne bebe).

Prema statističkom izvještaju koji je objavila engleska gradska policija Skotland Jard (Scotland Yard) i koji je objavljen 7. maja 1990. godine u istanbulskim dnevnim novinama, "U Londonu, koji je postao jako opasan grad, više nije sigurno živjeti, posebno ženama. U zadnjih dvanaest (12) godina su se, prema izvještajima engleske policije, povećali razni prekršaji, uglavnom silovanja i krađe."

Familija je u svim državama i vjerama jedna institucija koja se zasniva na legitimnom braku muškarca i žene. Sa druge strane, engleski zakoni su legitimizirali i zaštitili upražnjavanje homoseksualnosti između dva muškarca.

U izvještaju pod naslovom "Bruka u engleskoj vojsci",

koji je objavljen 12. novembra 1987. godine, piše da su vodnici, učesnici u stražarskoj pukovniji kraljice Elizabete Druge, bili seksualno maltretirani i podvrgnuti sadističkim torturama.

U naučnom članku koji je objavljen 28. decembra 1990. godine, u dnevnim novinama **Turkije**, je objavljeno da je u engleskim crkvama postotak homoseksualaca dosegao 15% i da je broj homoseksualaca u engleskom Gornjem i Donjem domu još i viši. Nemoralnost (ahlaksuzluk) se proširila i u Parlament gdje su izbili razni skandali kao na primjer "Profumo skandal". Engleska je bila prva evropska zemlja u kojoj su homoseksualci osnovali svoju organizaciju. Neprijateljstvo protiv islama je sasvim primjetno čak i u zemljama u kojima se ovakav nemoral upražnjava. Pozadinske ulice Londona —gdje su preljuba, pederastija i druge razne pokvarenosti svakodnevne pojave— su obojene u zeleno, u boju koju islam smatra svetom (mubarek). Na vratima ovih jazbina gađenja vise ploče (levhe) koje prikazuju Mekku.

Prema izvještaju koji je objavljen u engleskim dnevnim novinama **Guardian** dvjesta hiljada (200.000) djevojaka je zatražilo od (državnih) sudova zaštitu od njihovih očeva koji su ih, od kada su došli u puberitet, seksualno zlostavljali. Sa druge strane, prema BBC-u, proračunato je da je broj onih koje nisu zatražile pomoć od sudova oko pet (5) miliona.

Što se tiče podjele zemlje, Engleska ima najnepravedniji sistem na svijetu. Konstantna borba engleskih seljaka protiv lordova je zabilježena u istoriji. Činjenica je da i dan danas osamdeset (80) posto engleske zemlje pripada povlaštenoj manjini.

U nedjeljnom izdanju dnevnih novina **Turkije**, u članku koji je napisan 31. maja 1992. godine, ovako piše, "Nezaposlenost i siromaštvo, koje je izazvalo ekonomsko mrtvilo, su povećali broj samoubistava u Engleskoj. U engleskom medicinskom časopisu je izviješteno da je naučni rad dvojice doktora iz oksfordske bolnice pokazao da se svake godine stotinu hiljada osoba pokuša ubiti od kojih četiri hiljade i pet stotina (4.500) umre (tj. je uspješno u samoubistvu). Šezdeset dva (62) posto od njih

(od ovih 4.500 osoba) su mlađe djevojke.” Niko nije vidio goru državu od Engleske, koja je veći izdajnik i ugnjetač i divljak (od svih drugih država) i koja godišnje potiče na samoubistvo stotinu hiljada (100.000) svojih stanovnika, i koja sa mlaznim avionima, raketama i bombama čini šehidima, (tj. ubija), na stotine hiljada muslimana.

Sa druge strane, Irska je bila belaj za Englesku. Mi se nadamo da ćemo mi svi inšaallah doživjeti sretne dan kada ćemo vidjeti da su oni upali u zamke koje su oni pripremili za nas.

Mi želimo da —kako bi se oberićetili sa mubarek imenom Sejjid-Abdulhakim-Arvasija rahmetullahi alejh— završimo ovaj drugi dio naše knjige sa njegovim mubarek riječima koje najljepše definišu Engleze:

“Englezi su najveći neprijatelji islama. Ako uporedimo islam sa drvetom, drugi kafiri će, kad god ugrabe mogućnost, posjeći to drvo do korijena. Shodno tome, muslimani će prema njima početi osjećati neprijateljstvo. Međutim, ovo drvo će možda jednoga dana poslati iz korijena izdanak. Englez nije takav. On će njegovati to drvo. On će ga odgajati. Muslimani će ga (tj. Engleza) zavoljeti. Ali, on će mu (tj. tom drvetu) jedne noći, kada je svako u dubokom snu, i kada se niko ni ne obazire, ubrizgati otrov u njegov korijen. Drvo će se zauvijek osušiti i više neće nikada proizvesti izdanak. On (Englez) će nastaviti sa svojim varanjem musliman i tobože suosjećati sa njima. Englezovo ubrizgavanje otrova na ovaj način predstavlja englesku politiku iskorjenjivanja alima islama i islamskih knjiga i znanja (iluma). On (Englez) to radi preko ruku lokalnih munafika (prodanih duša) i degenerika. Kako ih (tj. munafike i degenerike) on kupuje? On ih kupuje tako što im podmiruje njihove nefsani potrebe (tj. potrebe u kojima nefs uživa). On im daje novac i položaj i žene.”

Treće poglavlje

HULASAT-UL-KELAM

Ova risala (knjižica) je na arapskom jeziku. Njen autor, Jusuf Nebhani rahmetullahi alejh, je preselio na ahiret 1305./1932. godine u Bejrutu.

Allahu teala hamd olsun! (Neka je svaka hvala i zahvala Allahu dželle-šanuhu!) On vodi one koje hoće u hidajet (On upućuje one koje hoće na Pravi put) i ostavlja one koje hoće u dalaletu (u zabludi, na krivom putu). [On sa Svojom pravdom kabuli (prima, uslišava) dove onih koji hoće da se otarase dalaleta (krivog puta, stranputice) i dobiju vječnu sreću (se'adet-i ebedijje).] Neka je salat i selam na našeg efendiju, sejjida, Muhammeda alejhisselam, koji je najviši i najodabraniji od svih drugih Pejgambera i od svih drugih odabranih ljudi! Neka su najbolje (hajr) dove na njegov Al (ukućane, najbližu familiju) i sve Ashabe koji svijetle po zemlji kao zvijezde na nebu.

Ova risala (knjižica, ova brošurica, ovaj traktat) ima nekoliko stranica. Pa ipak, ona je puna znanja (iluma). Oni koji su učeni i razumni će je ako je pročitaju bez predrasuda usvojiti, a oni, koji su blagoslovljeni Allahovim dželle-šanuhu hidajetom, oni koji su na Pravom putu, će je potpuno vjerovati. Ova risala razdvaja **sirat-i mustakim** (**Pravi put**), koji je Allah dželle-šanuhu poklonio muslimanima, od stranputice, **puta dalaleta** na kojem je On ostavio Njegove neprijatelje. Ja sam ovu knjižicu nazvao **Hulasat-ul-kelam fi terdžih-i din-il-islam** (tj. **Zbirka izjava koje će pomoći da se odabere islamska vjera**).

O, čovječe, koji hoćeš da se otarasiš ebedi azaba i dobiješ beskrajne ni'mete (tj. čovječe koji hoćeš da se

otarasiš vječne kazne i dobiješ beskrajne blagodati)! Ako ti stalno, i gdje god si, misliš (i razmišljaš sa ciljem) da shvatiš ogromnu važnost ovog hakikata (činjenice), da pronađeš sebeb koji će te spasiti od vječnog azaba, i (ako na tome) radiš sa svim svojim mogućim naporima (i nastojanjima) i (aki još i dodatno) zatražiš (i) od svih (drugih ljudi) pomoć i (ako se vi svi napregnete) sa maksimumima (ljudskih) napora, sve što ti/vi možeš/te učiniti će biti nula u poređenju sa ovim važnim sebebom. U stvari, oni će biti slični davanju zrna pijeska (plaćanju zrnom pijeska) za sva ovosvjetska blaga. Važnost ove istine (ovog hakikata) se ne može objasniti sa našim pisanjem. Ovo naše pisanje je namjenjeno da pametnim dadne znak, indiciju (išaret). Pametnom čovjeku je jedan znak dovoljan da uvidi smisao. Prema tome, ja ću napraviti nekoliko izjava, koje u sebi imaju znakove, koji će pokrenuti pumpu za uviđanje:

Čovjek formira sklonost svojim ustaljenim težnjama. On ne želi da ih prestane raditi. Na primjer, on se, kada se rodi, navikne na sisanje mlijeka i mrzi da se odvikne od toga. On se, dok raste, navikne na svoj dom, mahalu, zavičaj. Postaje mu teško da ih napusti. On se kasnije navikne na dućan, profesiju, specijalnost, familiju, jezik i vjeru i mrzi da se rastane sa njima. Tako nastaju razne zajednice i plemena. Tada, ljubav nacije prema njenoj vjeri nije rezutat uviđanja da je njihova vjera najbolja od svih drugih vjera. Pametan čovjek treba da studira svoju vjeru, da je uporedi sa drugim vjerama, da pronađe koja vjera je prava vjera i da se onda za nju čvrsto uhvati. Jer, slijeđenje pogrešne vjere će odvesti čovjeka u vječnu propast i neprestani azab. O čovječe, probudi se iz gafleta (nesvjesnosti)! Ako kažeš, “Kako ću znati koja je vjera prava vjera? Ja vjerujem da je vjera na koju sam navikao prava vjera,” moraš znati da, “Vjera znači pokornost zapovijedima i zabranama koje je Allah dželle-šanuhu poslao preko Njegovih Poslanika.” Ova naređenja su čovjekove dužnosti prema njegovom Rabbu (Gospodaru, Allahu dželle-šanuhu) i čovjekove dužnosti prema drugima.

Koja vjera, od svih postojećih vjera, daje najkorisnije objašnjenje o Rabbovim atributima, ibadetima i odnosima između stvorenja? Razum je ćulo koje razdvaja dobro od zlog. Ono što je loše treba odbaciti. Dobro treba studirati.

Studiranje vjere znači izučavanje njenog početka, njenog Poslanika, njegovih drugova i sljedbenika, naročito onih uglednijih. Ako ih voliš, izaberi tu vjeru! Slijedi razum a ne nefs (ego). Tvoj nefs će te zavesti na taj način što će u tebe uliti osjećaj stida i straha u odnosu na tvoju familiju, prijatelje, i pokvarene i zle vjerske ljude. Šteta koju ti ovi ljudi mogu nanijeti nije ništa u poređenju sa vječnim azabom. Ko ovo u potpunosti uviđa, on izabire **din-i islam** (islamsku vjeru). On će vjerovati u zadnjeg Poslanika Muhammeda alejhisselam. Pored toga, islam naređuje vjerovanje u sve Poslanike. On nas uči da su svi vjerski zakoni istina (hak), da je svaki novi Resul (Poslanik) poništio prethodne propise (hukmove, šerijate, zakone), i da je isto tako i dolazak Muhammedove alejhisselam vjere poništio sve ranije propise (hukmove). Nefsu će biti jako teško tolerisati čovjekovo uviđanje da je vjera koju je on slijedio pogrešna i napuštanje te vjere i vjerovanje u Muhammeda alejhisselam zato što je nefs po svojoj prirodi stvoren kao neprijatelj i prema Allahu dželle-šanuhu i prema Muhammedu alejhisselam i prema njegovj vjeri. Ovo urođeno svojstvo nefsa se zove **hamijjet-ul-džahilijje** (fanatizam, netrpeljivost). Roditelji i zli prijatelji i [radio i televizijski programi] će u pogrešnoj vjeri podržavati ovo osjećanje netrpeljivosti (bigotizma). Stoga poslovica kaže, "Podučavati dijete je kao pisati po kamenu." Jer, da bi se iskorijenio ovaj fanatizam i ova netrpeljivost potrebno je istrajno nastojati i boriti se protiv nefsa i razumom ubijediti nefs. Ako pažljivo pročitaš ostatak teksta on će ti pomoći u ovoj tvojoj borbi:

Čovjekova pokornost izvjesnoj vjeri je sa ciljem da se postigne vječna sreća i izbjegne neprekidna katastrofa i propast. Ona nije sa ciljem hvalisanja vjerom koju je čovjek naslijedio od svojih roditelja. Svaki Poslanik je ljudsko biće koje posjeduje kvalifikacije poslanstva i prenosi Allahova dželle-šanuhu naređenja Njegovim robovima. Čovjek se mora prilagoditi Poslaniku koji ima ove kvalifikacije i ući u njegovu vjeru. Oni koji obožavaju ikone i idole, koji se zovu vesen, i bezbožnici koji se zovu dehri, [i masoni i komunisti] su kao životinje. Isto tako su, iz sljedećih razloga, i vjere nasranijjeta (hrišćanstva) i jehudijjeta (jevrejstva) zastajele:

1 - U islamu Allah dželle-šanuhu ima atribute savršenstva. On nema atributa mana. Ibadete je lako

obavljati. Društveni odnosi se temelje na pravdi. Međutim, ibadeti i društveni odnosi kojim nas uče druge vjere su tokom vremena promijenjeni. Oni više nisu razumni i izvodljivi.

2 – Komparativno izučavanje života Muhammeda, Isaa (Isusa), i Musaa (Mojsija) alejhimusselam će pokazati da je Muhammed alejhisselam od najbolje loze, najhrabriji, najkorisniji, najučeniji, najpametniji, najsuperiorniji i najveći arif (poznavalac znanja) koje se odnosi i na ovaj i na onaj svijet. S druge strane, on je bio ummi (nepismen). Drugim riječima, On nije nikada pročitao nijednu knjigu niti i od kog išta naučio.

3 – Muhammedove alejhisselam mudžize (natprirodna čuda) su tako mnogobrojnije da su brojnije od totalnog zbira mudžiza koje su date svim drugim Poslanicima. Mudžize drugih su prošle i prestale. S druge strane, broj Muhammedovih alejhisselam mudžiza, a posebno mudžiza Kur'ani kerima, se nastavlja i one će trajati do Sudnjega dana (Kijameta). Kerameti njegovog ummeta (muslimana), a naročito oni koje ispoljavaju Evlije (množina od riječi velijj, velija) se dešavaju stalno i svugdje. [**Keramet** je natprirodni događaj koji Allah dželle-šanuhu stvara preko osobe koju On puno voli. Keramet se također zove i čudo. Kada se čudo (tj. keramet) desi preko Poslanika ono se naziva **mudžiza**. Kada se čudo desi preko Evlije, osobe koju Allah dželle-šanuhu voli, ono se naziva **keramet**.]

4 – Od izvještaja sa kojima nas informišu o ove tri vjere, ono što nam saopštava Muhammed alejhisselam i znanje njegove vjere, Kur'ani kerim i hadisi šerifi, je mnogobrojnije i pouzdanije. To je sve zapisano u knjige i rašireno po svijetu. Muhammed alejhisselam je imao četrdeset godina kada mu je saopšteno da je Poslanik. On je imao šezdeset tri godine kada je preselio na ahiret (na budući svijet). Njegovo poslanstvo je trajalo dvadeset tri (23) godine. On je preselio na ahiret nakon što mu se pokorilo cijelo arapsko poluostrvo i nakon što se njegova vjera raširila i podučavala svugdje, nakon što se njegov poziv čuo i na istoku i na zapadu, i nakon što je broj njegovih Ashaba dostigao stotinu pedeset hiljada. On je obavio svoj oprosni (veda') hadž zajedno sa stotinu dvadeset hiljada Ashaba i preselio je na ahiret osamdeset dana poslije toga. Meal trećeg ajeti kerima sure **Maide** koji

glasi, “**Danas sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Moju prema vama upotpunio i zadovoljan sam da vam islam bude vjera,**” je objavljen za vrijeme ovog hadža. Sve Sahabe su bile sadik (iskrene) i emin (vjerne, pouzdane). Većina njih su bili duboko učeni alimi i Evlije. Oni su raširili Resulullahovu vjeru i mudžize po svijetu. Jer, oni su išli u druge države u džihad. Gdjegod su dolazili oni su prenosili vjerska učenja i mudžize učenim ljudima koji su tu živjeli. Ovi ljudi su onda podučavali druge. Ovako su alimi svakog stoljeća podučili mnoge druge alime koji su pripadali sljedećim generacijama. A ovi alimi su zapisali ova učenja u hiljadama i hiljadama knjiga kao i imena onih koji su saopštili ova učenja. Oni su svrstali hadisi šerife koje su naučili u mnoge kategorije i dali im imena kao što su sahih, hasen, itd. Oni nisu dozvolili da u njihove knjige uđu riječi koje su lažovi [i ćifuti] izmislili kao hadise. Oni su u ovom pogledu bili vrlo strogi i jako (pažljivi i) osjetljivi. Islam je, zahvaljujući ovakvim njihovim naporima, zasnovan na jako čvrstim temeljima. On je raširen bez promjene. Nijedna druga vjera se nije raširila na jedan ovako zdrav način.

Mudžize našeg predragog Poslanika Muhammeda alejhisselam su stvarno dokazale da je on zaista Poslanik. Osnovna i bitna učenja islama —da Allaha dželle-šanuhu ima i postoji i da je jedan; njegove atribute savršenosti; Muhammedovo alejhisselam poslanstvo; da je on bio sadik (iskren) i emin (pouzdan) i najviši od svih drugih Poslanika; da će ljudi proživjeti poslije smrti i polagati račune; (da će biti) most koji se zove Sirat; i džennetske blagodati (ni’mete); i džehennemski azabi (kazne, mučenja, patnja); da je farz (Allahova dželle-šanuhu stroga zapovijed) pet puta dnevno klanjati namaz; da farz podne namaza i jacije namaza ima četiri rek’ata; da farz sabaha ima dva rek’ata i da farz akšama ima tri rek’ata; da je farz zapostiti kada se na nebu vidi hilal (mlađak) mjeseca Ramazana i proslaviti Bajram koji se zove Fitr kada se (na nebu) vidi mlađak mjeseca Ševvala; da je farz jednom u životu obaviti hadždž; da je haram (strogo zabranjeno) [ženama i djevojkama izlaziti napolje nepokrivene glave i kose i (svim muškarcima i ženama) upražnjavati homoseksualnost] i činiti blud i piti vino [pa čak i kap alkohola koji u većoj količini opija] i džunupu (šerijatski nečistoj osobi, onaj kome treba gusul) i ženi koja ima menstruaciju klanjati namaz i klanjati namaz bez

abdesta— kao i sva druga osnovna vjerska učenja koja su ispravno prenesena svim muslimanima, učenim i neučenim, i koja su došla do nas bez ikakve promjene. Ovo takođe dobro znaju i razumni hrišćani i jevreji. Oni priznaju da sva sredstva, preko kojih su oni naučili svoju vjeru, nisu jednako autentična. Pošto je Muhammedovo alejhisselam vrijeme najbliže našem, i pošto je broj učenjaka koji su nam prenijeli islam toliko ogroman, u islam je nemoguće ubaciti sujevjerje. Hrišćanstvo i judaizam nemaju ova dva ni'meta (blagodati). Između Isa alejhisselamovog i Muhammed alejhisselamovog bi'seta [misije] je [prema istoričarima] razmak od šest stotina godina. Jer, [oni kažu] da između Isa alejhisselamovog rođenja i Muhammedove alejhisselam seobe (Hidžre) iz Mekke u Medinu postoji razmak od šest stotina dvadeset i jedne (621.) godine. [Sa druge strane, ovaj vremenski interval je prema islamskim učenjacima hiljadu godina]. Za vrijeme ovog vremenskog intervala se po cijelom svijetu raširilo neznanje i neukost (džahilijjet). Prema tome, jako je teško raspoznati i razdvojiti šta je tačno a šta netačno.

Isaov alejhisselam poziv (da'vet) nije trajao dugo. Allah dželle-šanuhu ga je podigao na nebo kada je imao trideset tri godine. On je u ovom kratkom vremenu bio zaif (slab, nejak) i maglub (pobijeđen od strane neprijatelja). Uslovi nisu bili dovoljno prikladni da on uspješno izvrši dužnost koju mu je njegov Rabb (Gospodar) zadao. Jevrejska zajednica toga vremena i njihova vlada su bili dodatna prepreka. On, osim nekoliko ljudi koji se nazivaju apostoli, nije imao pristalica. Jedini vjernici koje je on imao su bili ovih dvanaest apostola koji su bili siromašni i neuki lovci. Poslije njegovog uzlaska na nebo su sakupljeni razni izvještaji i pripvijedanja u [četiri] knjige koje se zovu Indžil (Jevanđelje), koje su, putujući od jedne do druge inkompetentne ruke i prevođenjem sa jednog jezika na drugi, interpolirane (promijenjene). [Islam nas uči —suprotno hrišćanskom vjerovanju koje teoretiše da je Isa alejhisselam poslije razapinjanja na krstu uzdigao na nebo— da ovaj uzvišeni Poslanik nije bio razapet i da ga je Allah dželle-šanuhu živog podigao na nebo. Molimo čitaoca da pogleda našu knjigu pod naslovom **Nije mogao odgovoriti**.] Prema tome, većina podataka koje ovi Indžili sadrže u sebi je nelogična i kontradiktorna. U stvari izvještaji koji su dati u jednom

pobijaju i kontradiktiraju one (koji se nalaze) u drugom. Isti je slučaj i sa drukčijim verzijama istog jevanđelja. Sveštenici se, da bi eliminisali ove razlike i kontradikcije, sastaju u svakom stoljeću i ispravljaju postojeća jevanđelja, i tako (u njih) ubacuju i izbacuju, i u međuvremenu umeću besmislice koje nemaju ništa sa vjerom. Oni prisiljavaju narod da vjeruje u ove knjige. Većina onoga što piše u ovim knjigama ne pripada Isa alejhisselamu i njegovim apostolima. Oni su se, kao rezultat ovog, podijelili na razne grupe. U svakom se stoljeću javljaju nove sekte. Većina njih se ne slaže sa onim ranijim. Oni svi znaju da jevanđelja koja oni sada imaju nisu Sveta knjiga koja podučava vjeru koja je objavljena Isa alejhisselamu.

Ista je stvar i sa jevrejskim knjigama koje pripovijedaju vjeru i mudžize Musa alejhisselama. Ovdje je vremenski period još veći. Musa alejhisselam je preselio na ahiret dvije hiljade tri stotine četrdeset osam (2.348) godina prije Muhammedove alejhisselam seobe. Zbog dugog dugog vremenskog perioda džahilijjeta između njih je nemoguće ispravno prenijeti (isporučiti) jevrejsku vjeru. Pored toga, zalimi (tirani), kao što je Butun-nasar (Nebuhadnezar), su pobili jevrejske vjerske ljude dok su drugi bili zarobljeni i prevezeni iz Jerusalima (Bejt-ul-mukaddesa) u Vavilon. U stvari, bilo je i vremena kada u Jerusalimu nije bilo ni jedne jedine osobe koja je bila dovoljno obrazovana da može čitati Tevrat. Danjal (Daniel) alejhisselam je znao Tevrat napamet. On ga je mogao učiti (čitati) i diktirati. Ovo je usporilo njegovo interpoliranje samo do momenta prelaska na ahiret ovog mubarek Poslanika. U stvari, dodaci koji su napravljeni poslije njega su suviše nemoralni da bi se pripisali Allahu dželle-šanuhu i Njegovim Poslanicima.

Svako zna da se poslije Muhammedovog alejhisselam vremena ova neukost nije raširila. U stvari, znanje je postalo zajednički rasprostranjeni atribut među svim muslimanima. Osnovane su velike islamske države koje su svuda širile znanje, nauku, pravdu i ljudska prava. Sada, ako neko ko je pametan i razuman sagleda ove tri vjere on će sigurno postati musliman. Jer, cilj je, naći pravu vjeru. U islamu je haram lagati i klevetati. Ajeti kerimi i hadisi šerifi oštro zabranjuju ove dvije mane. Kada je veliki grijeh klevetati običnu osobu, puno je gore klevetati Resulullaha. Radi toga u knjigama koje govore o Muhammedu

alejhisselam i njegovim mudžizama ne smije biti nijedna laž ni greška. Pametna osoba treba nadjačati svoju upornost, napustiti vjeru koja vodi u propast, i početi slijediti pravu vjeru koja će ga usmeriti putem prema sreći. Život na ovom svijetu je vrlo kratak. Njegovi dani prolaze, jedan po jedan, i pretvaraju se u obične vizije. Svako ljudsko biće će na kraju okusiti smrt, poslije koje je ili vječno mučenje i patnja (azab) ili vječne blagodati (ni'meti). To vrijeme se približava velikom brzinom.

O čovječe! Smiluj se sam na sebe! Otkloni iz svog razuma zavjesu gafleta (nesvjesnosti)! Vidi ono što ne valja kao nevaljasto i otarasi ga se! Vidi Hakkovu (Allahovu dželle-šanuhu) dobrotu kao dobru i prihvati je, uhvati se čvrsto za nju! Odluka koju ćeš donijeti je velika i vrlo važna. A vrijeme je jako kratko. Ti ćeš sigurno umrijeti! Misli o vremenu kada ćeš umrijeti. Pripremi se za ono što ćeš iskusiti! Ti nećeš izbjeći vječno mučenje (azab) sve dok se ne pokoriš Hakku. Kada bude kasno pokajanje je beskorisno. Priznavanje istine na zadnjem dahu (na samrti) neće biti primljeno. Međutim, muslimanovo pokajanje (tevbe) za njegove grijehe će biti primljeno (kabul). Pokajanje poslije smrti ne važi. Toga dana će Allah dželle-šanuhu upitati, "**O Moj robu! Ja sam ti dao svjetlo razuma. Ja sam ti naredio da ga upotrijebiš da Mene saznaš i da vjeruješ u Mene i u Mog poslanika Muhammeda alejhisselam i u islam koji je objavljen preko njega. Ja sam u Tevratu i Indžilu nagovijestio dolazak ovog Poslanika. Ja ću rasprostraniti njegovo ime i vjeru u sve zemlje. Ti nećeš moći reći da za njega nisi čuo. Ti si radio i dan i noć da zaradiš ovaj svijet i njegova uživanja. Ti nisi nikad ni pomislio šta ćeš doživjeti na ahiretu. Ti si pao u stanju nesvjesnosti u kandže smrti.**" Šta ćeš Mu odgovoriti?

O čovječe! Razmisli šta će ti se desiti! Urazumi se prije nego što ti se život završi. Oni sa kojima si bio, razgovarao, saosjećao i od kojih si se plašio su jedan po jedan umrli. Njih sada više nema. Oni su došli i otišli, kao misli. Dobro razmisli! Koliki je azab (kolika je kazna) gorjeti u vječnoj vatri!? Kolika je sreća živjeti u neprestanom blagostanju? Ti sada imaš izbor. Svako će završiti u jednoj od ove dvije krajnosti. Druga alternativa je nemoguća. Ne uzeti ovo u obzir i ne poduzeti potrebne mjere bi bila totalna glupost.

Da nam svima Allah dželle-šanuhu dadne da slijedimo razum! Amin.

U knjizi **Kavl-us-sebit fi redd-i ala deavil-protestanet** piše sljedeće: Allame Rahmetullah Hindi ef. (preselio na ahiret u Mekki 1306./1889.) piše u njegovoj knjizi **Izhar-ul-hak**: Prije početka islama originalne kopije Tevrata i pravog Indžila (Jevanđelja) nisu nigdje postojale. One koje danas postoje (tj. današnji Tevrati i Indžili) su istorije (istorijske knjige) koje su napravljene od tačnih i netačnih izvještaja. Tevrat i Indžil koje Kur'ani kerim spominje nisu (ove) današnje knjige, koje su (napisane) pod imenom Tevrata i Indžila. Od učenja koja su napisana u ovim knjigama su tačna ona učenja koja Kur'ani kerim potvrđuje, a ona koja Kur'ani kerim pobija, opovrgava su netačna. Mi ne bi rekli za učenja koja nisu spomenuta u Kur'ani kerimu ni da su tačna ni da su netačna. Ne postoje dokazi koji pokazuje da su četiri Indžila Allahova Riječ (Allahov kelam). Engleski sveštenici sa kojima sam razgovarao u Indiji su to priznali i rekli da su svi dokumenti po tom pitanju izgubljeni u metežima koji su se desili 313. godine. U drugom tomu Hornovog tumačenja Jevanđelja i na 65. stranici prvog toma istorije koju je napisao istoričar Mocheim, koja je izdata 1332./1913. godine, i na 124. stranici petog toma tumačenja Jevanđelja po Lardisu, piše da su jevanđelja bila podvrgnuta raznim interpolacijama (tj. prepravljanjima, dotjerivanjima teksta, umetanjima u tekst, iskrivljivanjima teksta). [Mocheim Johann Lorenz Von je njemački sveštenik i istoričar. Rođen je 1694. u Lübecku. Umro je 1174./1755. godine u Göffindenu. Njegovo najčuvenije djelo je **Istorija Svete Biblije**.] Jerome kaže, "Ja sam dok sam prevodio Indžil [Kitab-i mukaddes] vidio da su razne kopije (Indžila) u međusobnoj kontradikciji." [Džirum, sveti Jerome je živio tri godine u Istanbulu. On je 382. godine otišao u Rim. Postao je papin sekretar. On je preveo Bibliju [Kitab-i mukaddes] na latinski jezik. Njegov dan je 30. septembra. Njegov prijevod je postao oficijelna knjiga crkava.] Adam Clarke piše u prvom tomu njegovog komentara, "Indžil je dok je prevođen na latinski jezik pretrpio razne interpolacije (prepravljanja). U njega su ubačeni kontradiktorni dodaci." [Adam Clarke 1760.-1832. [1179.-1249. po Hidžri] je bio Irac i tumač Biblije. Njegovo najčuvenije djelo je **Bible commentary**.] Katolik Ward piše na osamnaestoj stranici njegovog komentara koji

je izdat 1841. godine, “Orijentalni jeretici (mulhidi) su promijenili mnoge dijelove Indžila. Protestantski sveštenici su podnijeli izvještaj kralju Džejmsu Prvom i rekli, ‘Molitve (dove) u našoj knjizi Psalmova (dio starozavjetne Biblije) su drukčije od onih na hebrejskom jeziku. U njima ima skoro dvije stotine promjena.’” [Ward William George, 1812.-1882. [1228.-1300. po Hidžri], katolik, je čuveni engleski sveštenik. Njegovo najčuvenije djelo je **The Ideal of a Christian Church considered in comparison with existing practice**.] Sa druge strane, protestantski su sveštenici ubacili još i više promjena. Ovdje se završava prijevod citata iz Rahmetullah efendijine knjige **Izhar-ul-hak**. U knjizi **Izhar-ul-hak** su navedeni mnogi primjeri ovih promjena. U Izzeddin-Muhammedovoj knjizi **El-fasilu-bejnel-hak vel-batil** i u Abdullah-Terdžumanovoj knjizi **Tuhfe-tul-erib** su dati primjeri interpolacija teksta (tj. prepravljanja teksta, dotjerivanja teksta, umetanja u tekst, iskrivljivanja teksta) koje su ubačene u razna izdanja jevanđelja.

Svi sveštenici znaju da Isa alejhisselam nije ništa napisao. On nije iza sebe ostavio nikakav ni pisani dokument niti je ikad ikom rekao da išta zapiše. On nije podučavao svoj šerijat (zakon) u pisanom obliku. Poslije njegovog uzlaska na nebo, među Nazarećanima su se počela pojavljivati neslaganja. Oni nisu mogli ujediniti i učvrstiti svoje vjersko znanje. Kao rezultat toga je napisano preko pedeset jevanđelja. Četiri od njih su izabrana. Osam ili dvanaest godina poslije njega je u Palestini na sirijskom jeziku napisano **Jevanđelje po Mateju**. Danas ne postoji originalna kopija ovog jevanđelja. Postoji knjiga za koju se kaže da je grčka verzija. Trideset godina poslije njega je u Rimu napisano **Jevanđelje po Marku**. **Jevanđelje po Luci** je napisano na grčkom jeziku dvadeset osam godina poslije njega u Aleksandriji. **Jevanđelje po Ivanu** je napisano u Efesu trideset osam godina poslije njega. Ova sva jevanđelja u sebi sadrže (razna) pripovijedanja, priče i događaje koji su se desili poslije Isa alejhisselama. Luka i Marko nisu bili apostoli. Oni su napisali ono što su čuli od drugih ljudi. Autori ovih jevanđelja nisu nazvali svoje knjige Jevanđeljima. Oni su rekli da su to istorije. Oni koji su ih kasnije preveli su ih nazvali jevanđeljima.

Knjigu **Kavl-us-sebt** je 1341./1923. godine napisao sejjid Abdulkadir Iskenderani kao odgovor na knjigu

Ekavil-ul-Kur'anijje koja je na arapskom jeziku i koju je izdao jedan protestantski sveštenik u Egiptu. Izdavačka kuća Hakikat Kitabevi iz Istanbula je reprodukovala ove knjige i izdala ih zajedno sa knjigama **Es-sirat-ul-mustekim i Hulasat-ul-kelam**.

U knjizi na turskom jeziku koja se zove **Izah-ul-meram** piše:

Originalni Indžil (Jevanđelje) je bio na hebrejskom jeziku. Kada su jevreji uhapsili Isa alejhisselama sa ciljem da ga razapnu na krstu oni su uništili taj Indžil. Za vrijeme trogodišnjeg Isa-alejhisselam poziva nije napisana ni jedna jedina kopija (originalnog Indžila). Hrišćani poriču originalni Indžil. Četiri knjige koje oni nazivaju Inđil u sebi ne sadrže nijedan sistem obožavanja (ibadeta). One u sebi samo sadrže razgovore između Isa alejhisselama i jevreja. Međutim, vjerska knjiga mora podučavati oblike obožavanja (ibadeta). Ako oni kažu da oni obožavaju u skladu sa Tevratom (Torom), zašto onda oni zanemaruju Tevratove važne zapovijedi, kao na primjer, jevm-i septe [sabat, subotu (dan počinka)], sunećenje (obrezivanje), molenje (činjenje dove) stojeći ujutro (u sabahsko vrijeme) i uveče (u akšamsko vrijeme)? Zašto oni ne poste izvjesne dane, i zašto nemaju pravo da razvedu ženu, i zašto jedu svinjetinu? Jevanđelja ne sadrže u sebi ništa što kaže da se ove zapovijedi trebaju zanemariti. S druge strane, Kur'ani kerim u sebi sadrži opširno znanje koje se odnosi na svaki ibadet (molitvu, bogosluženje, obožavanje), lijepi ahlak (ponašanje, ophođenje), hukuk (zakon), tidžaret (trgovinu), zira'at (poljoprivredu) i nauku, i pospješuje, bodri na izučavanje ovih naučnih disciplina. On propisuje rješenja za svaku vrstu fizičkih i duševnih (ruhani) problema.

Iako su pjesnici i književnici i kafiri hiljadu i četiri stotine godina (1.400) godina nastojali što su više mogli oni nisu mogli reći, ništa ni slično samo jednom ajetu Kur'ani kerima. Iako su riječi arapske, i u svakodnevnoj upotrebi, (i pošto oni nisu mogli reći ništa ni slično makar samo jednom ajetu) to pokazuje da je (Kur'ani kerim) mudžiza (tj. natprirodno čudo koje je poslano preko Pejgambera). Muhammedove alejhisselam druge mudžize su prošli događaji. One danas postoje samo po imenu. Što se tiče Kur'ani kerima, on uvijek i svugdje sija i blješti kao sunce. On je lijek i spas za svaku bolest. Allah dželle-šanuhu ga je

(tj. Kur'ani kerim), da razveseli Njegove sve robove, učinio ikram i inzal ("učinio uslugu" i "poslao") Njegovom najdražem Pejgamberu, Habib-i ekremu (alejhissalatu vesselam). (Drugim riječima, Kur'ani kerim je dat Njegovom najdražem Pejgamberu kao ikram, kao uslugu. On je takođe poslat njemu.) Zbog ovog beskrajnog lutfa i merhameta (Allah dželle-šanuhu) ga je zaštitio od izmjene i preinačenja. On to nije obećao za druge Svete knjige (kutub-i semavijje). [Allah dželle-šanuhu je poslao Kur'ani kerim Svom predragom Pejgamberu Muhammedu alejhisselam sa melekom koji se zove Džebrail, dio po dio, za dvadeset tri godine. Prvi halifa Ebu Bekir radijallahu anh je sastavio zajedno ove sve ajete (rečenice, stihove) koje je Allah dželle-šanuhu poslao i naredio da se oni zapišu. Tako je nastala jedna velika knjiga koja se zove **Mushaf**. Trideset tri hiljade Ashaba je jednoglasno potvrdilo da je ovaj Mushaf isto ono što je Muhammed alejhisselam saopštio. Na 375. stranici knjige **Rijad-un-nasihin** piše, "U Kur'ani kerimu ima 6.236 ajeta." Kada su izvjesni dugački ajeti isprekidani na manje ajete broj ajeta se povećao. Prema tome, postoje Mushafi sa 6.366 ajeta. Muhammed alejhisselam je objasnio cijeli Kur'ani kerim njegovim Ashabima. Alimi islama su zapisali u svoje knjige ono što su čuli od Ashaba kiram. Tako je nastalo na hiljade tefsira. Oni su se raširili po cijelom svijetu. Danas su u cijelom svijetu svi Kur'ani kerimi isti. Oni se ne razlikuju međusobno ni u jednom jedinom slovu.]

Vjere (dinovi, zakoni) svih Poslanika su se međusobno razlikovale zato što su one odgovarale zahtjevima vremena u kojem su oni živjeli. Međutim, osnovna vjerovanja u njima svima su ista. One su sve podučavale da je Allah dželle-šanuhu jedan i da će nakon smrti biti proživljenje. U trideset devetom stihu Ponovljenog zakona (Pete knjige Mojsijeve) piše, "Gospod gore na nebu i ovdje na zemlji je jedan — drugog nema," (**Ponovljeni zakon** 4, 39) i "Čuj, Izraele! Naš Rabb (Gospod), naš Allah, je jedan." (**Ponovljeni zakon** 6, 4) U Drugoj knjizi Ljetopisa (Dnevnika) se navodi da je Sulejman (Solomon) rekao kada je sagradio Bejt-ul-mukaddes (Mesdžid-i aksa u Jerusalimu), "Allahu Izraelov! Nijedan ti bog nije sličan ni na nebesima ni na zemlji," (**Druga knjiga Ljetopisa** 6, 14) i, "Ta nebesa ni nebesa nad nebesima ga ne mogu obuhvatiti, a kamoli ovaj Dom što sam ga sagradio!" (**Druga knjiga Ljetopisa** 6, 18). U petnaestom poglavlju Prve knjige o

Samuelu (Prve knjige Samuilove) se navodi da je poslanik Samuel rekao, “Izraelova Moć, to jest ilah i ma’bud (tj. Allah, Bog i onaj koji se obožava) ne laže i ne kaje se, jer nije čovjek da bi se kajao.” (**Prva knjiga o Samuelu** 15, 29) U četrdeset petom poglavlju knjige koja se pripisuje Pejgamberu Izaiji (Isaiji, Eš’iji) piše, “Ja sam Rabb (Gospod), i osim mene nema drugog Allaha,” (**Izaija** 45, 5) i, “Koji pravim svjetlost i stvaram mrak, gradim mir i stvaram zlo.” (**Izaija** 45, 7) U devetnaestom poglavlju Jevanđelja po Mateju piše, “I gle, neko mu pristupi i reče, ‘Učitelju dobri! Kakvo dobročinstvo da učinim da imam vječni život?’ A on mu odgovori, ‘Što me zoveš dobrim? Niko nije dobar osim Jednoga. A ako hoćeš u život ući čuvaj zapovijedi.” (**Matej** 19, 16-17) {Prevodiočeva opaska: U Bibliji, koju je 1968. godine izdala Novinarska izdavačka kuća Stvarnost iz Zagreba, šesnaesti stih je Mateja 19 je promijenjen. Sveštenici su izostavili riječi, “Učitelju dobri!”. Početak sedamnaestog stiha, koji se odnosi na te riječi, nam pokazuje jasno kao dan da je šesnaesti stih promijenjen.} U dvanaestom poglavlju Jevanđelja po Marku ovako piše, “Tada priđe jedan od književnika ... i upita ga, ‘Koja je prva zapovijed od sviju?’ Isa alejhisselam mu odgovori, ‘Prva zapovijed od sviju je: Slušaj Izraele! Naš Rabb (Gospodin) je jedan. I zato ljubi Rabba (Gospodina) svojega iz svega srca svojega, i iz sve duše svoje, i iz svega uma svojega, i iz sve snage svoje!’” (**Marko** 12, 28-30) Isto je tako rekao i Muhammed alejhisselam.

Osoba koja protivuriječi [ne vjeruje] Muhammedu alejhisselam ne vjeruje ni u jednog Poslanika. Vjerovanje u trojstvo [u postojanje tri boga] je poricanje svih Poslanika. Ova doktrina trojstva se pojavila mnogo poslije Isaovog uzlaska na nebo. **Nazarećani** su ranije vjerovali u **tevhid** (da je Allah dželle-šanuhu jedan) i slijedili većinu propisa Tevrata. Kada se nekolicina idolopoklonika i grčkih filozofa pridružila Nazarećanima, oni su pomiješali sa nazarećanskom vjerom svoje ranije vjerovanje, trojstvo. U francuskoj knjizi pod naslovom **Kurret-un-nufus**, koja je prevedena na arapski jezik, piše da je sveštenik Sebilius, u dvije stotoj godini nove ere, prvi ubacio doktrinu trojstva u nazarećansku vjeru i da je ova interpolacija izazvala veliko krvoproliće. U to vrijeme su mnogi učenjaci branili vjerovanje tevhida (Allahovog dželle-šanuhu jedinstva) i

govorili da je Isa alejhisselam (samo) ljudsko biće i Poslanik. Aleksandrinac Arijus je oko tri stote godine objavio vjerovanje tevhida i proglasio da je doktrina trojstva pogrešna i neispravna. Na Prvom (ekumenskom ili) vaseljenskom saboru, koji je 325. godine sazvan u Nikeji, tevhid je opovrgnut a Arijus je isključen iz crkve. Ni oni sami ne znaju šta je **Sveti duh** (Ruh-ul-kuds) za kojeg pretpostavljaju da je treći bog trojstva. Oni kažu da je Isa alejhisselam nastao preko Svetog duha u materici njegove majke djevice Merjeme (Merjem-i azra). Islam nas uči da je Ruh-ul-kuds ime arhanđela Džebraila (Gabriela). [Knjigu **Izah-ul-meram** je napisao Abdullah Abdi bin Destan Mustafa beg iz Manastira (današnjeg Bitolja u Makedoniji). On je, rahmetullahi alejh, preselio na ahiret 1303./1885. godine. Ova knjiga je štampana 1288./1871. godine u štampariji čiji je vlasnik bio Jahja efendi, koji je bio šejh u Mustafa-pašinoj tekkiji, koja se nalazila izvan Edirnekapije kod Istanbula.]

Šemseddin Sami beg je ovako napisao 1316./1898. godine u knjizi istorije čiji je naslov **Kamus-ul-a'lam**: Muhammed alejhisselam je Poslanik islama. Ime njegovog oca je bilo Abdullah a njegovog djeda Abdulmuttalib bin Hašim bin Abd-i Menaf bin Kusaj bin Kilab. On je rođen prema istoričarima dvadeset sedmog aprila 571. g.n.e., što se podudara s dvanaestim danom mjeseca Rebi'ul-evvela, u gradu Mekki, u ponedjeljak uveče, pred zoru. Njegova majka Amina, kćerka Veheba, unuka Abd-i Menafa bin Zuhre bin Kilaba. Kilab je Abdullahov pradjed. Abdullah je, dok se vraćao s trgovačkim karavanom iz Damaska, preselio na ahiret u blizini Medine u mjestu **Dar-un-nabiga**. On je imao dvadeset pet godina. On nije ni vidio svog sina. On je bio pet godina sa dojiljom Halimom i sa njenim plemenom. Pripadnici ovog plemena, Beni Sa'd, su bili najelokventniji ljudi u Arabiji. Muhammed alejhisselam se radi toga jako elokventno izražavao. Kada mu je bilo šest godina Amina ga je odvela dajđi u Medinu gdje je i preselila na ahiret. Njegova dadilja, Umm-i Ejmen, ga je odvela u Mekku i dala Abdulmuttalibu (djedu s očeve strane). Kada je Abdulmuttalib preselio na ahiret njemu je bilo osam godina. On je od tada počeo da živi s amidžom Ebu Talibom. Kada mu je bilo dvanaest godina on je otišao s Abu Talibom u Damask da trguje. Kada mu je bilo

sedamnaest godina njegov amidža Zubejr ga je poveo sa sobom u Jemen. Kada mu je bilo dvadeset pet godina on je otišao u Damask da trguje, kao vođa Hadidžinog, radujallahu anha, karavana. On je postao čuven po svojoj oštroumnosti, uljudnosti (edebu), lijepoj naravi i marljivosti. Dva mjeseca kasnije on je oženio Hadidžu. Kada mu je bilo četrdeset godina melek Džebrail ga je posjetio i obavijestio ga je da je on Poslanik. Hadidža je prva postala vjernica (dibila iman) a za njom su slijedili Ebu Bekir, onda Alija, koji je još bio dijete, onda Zejd bin Harisa. Kada mu je bilo četrdeset tri godine njemu je naređeno da svakoga pozove u islam. Pagani (mušrici) su ga najžešće proganjali. Kada mu je bilo pedeset tri godine on je preselio (učinio Hidžru) u Medinu munevveru. On je u ponedjeljak, osmog dana mjeseca Rebi'ul-evvela, što se podudara sa dvadesetim septembrom 622. g.n.e., došao u Kubu, jedno selo kod Medine. Ova godina (622.) je za vrijeme hilafeta hazreti Omera prihvaćena kao poćetak muslimanske ere, a prvi dan mjeseca Muharrema kao prvi dan muslimanske lunarne Nove godine (**Hidžri kameri**). To je bilo u petak šesnaestog jula. Dvadeseti septembar je prihvaćen kao prvi dan Nove hidžri solarne godine (**Hidžri šemsi**). Prvi dan Nove 623. hrišćanske godine se desio za vrijeme prve hidžri sunčane (solarne) i prve hidžri mjesečne (lunarne) godine. **Bitka na Bedru** se desila u drugoj godini po Hidžri, kada je prvi put zapovijeđeno da se treba voditi vojni rat (gaza) i džihad protiv kafira. Od 950 vojnika jake kafirske armije pedeset je ubijeno a četrdeset četiri zarobljeno. **Bitka na Uhudu** se desila u trećoj godini. U ovoj bici je učestvovalo tri hiljade kafira. Muslimana je bilo sedam stotina. Sedamdeset pet Ashaba su postali šehidi. U četvrtoj godini se odvila **Bitka na Hendeku** a u petoj godini **Bitka na Mustalaku**. U ovoj istoj godini je i naređeno ženama da se pokrivaju. U šestoj godini se desila **Bitka na Hajberu** i **Bi'at-ur-ridvan** (ili **Bej'at-ur-ridvan**=zakletva na poslušnost i vjernost pod drvetom) na Hudejbiji. U sedmoj godini su poslana pisma vizantijskom caru i iranskom šahu Kisrau u kojima su oni pozvani da prime islam. U osmoj godini je vođena **Bitka Mute** protiv vizantinske armije koju je predvodio Heraklius, Mekka je osvojena (**Mekke feth**) i **Bitka na Hunejnu** se odigrala. U devetoj godini je učinjen **Pohod na Tabuk**. U desetoj godini je učinjen oprosni (veda') hadždž.

Poslanik alejhisselam je preselio na ahiret u šezdeset trećoj (63.) godini, u ponedjeljak, dvanaestog Rebi'ul-evvela, u sobi koja je bila pored mesdžida, u jedanaestoj godini po Hidžri, poslije groznice koja je trajala trinaest dana.

Resulullah sallallahu alejhi ve sellem je uvijek bio ljubazan i slatkorječiv. Njegovo mubarek lice je sjalo nurom. Oni koji su ga vidjeli su ga zavoljeli. Njegova blagost, strpljenje, i lijepa narav su zapisani u hiljadama knjiga. On je sa Hadidžom radijallahu anha imao četiri sina i četiri kćerke. On je imao jednog sina s Marijom iz Egipta. Njegova sva djeca su, osim Fatime, preselila na ahiret još dok je on bio na ovom svijetu. Ovdje se završava prijevod našeg citata iz knjige **Kamus-ul-a'lam**.

Imam Gazali ovako piše u njegovoj knjizi **Kimja-ji seadet**, "Allah dželle-šanuhu je poslao Svojim robovima Poslanike. On je Svojim robovima saopštio preko ovih velikih ljudi puteve koji vode sreći i one koji vode u propast. Zadnji Poslanik **Muhammed** alejhisselam je najviši i najodabraniji od svih drugih Poslanika. On je Poslanik za sve ljude i sve narode. Svako mora vjerovati ovog uzvišenog Poslanika."

ZADNJA RIJEČ

Ukratko, din (vjera) znači sistem propisa koje je Allah dželle-šanuhu objavio Pejgamberima sa ciljem da poduče (vjerovanja) u stvarima sa kojima je Allah dželle-šanuhu razi (zadovoljan) i ibadete koji se moraju obavljati i načine dobijanja sreće (se'adeta) i na dunjaluku i na ahiretu. Iluzije i izmišljene bajke koje su proizveli nesavršeni ljudski umovi nisu vjera (din). Um, razum je koristan za učenje i pokoravanje vjerskim naređenjima i zabranama. Ali, on ne može razumjeti tajanstvenosti, hakikate i sebebe (koji su sadržani) u naređenjima i zabranama. Niti on može izraziti mišljenje o njima. Ovi hikmeti se mogu naučiti (samo) sa Allahovim dželle-šanuhu kazivanjem Pejgamberima ili sa Njegovim (dželle-šanuhu) ilhamima (tj. inspiracijama) i tedžellijama (tj. otkrovenjima) kalbovima Evlija. A to je ihsan (blagodat) koji samo Allah dželle-šanuhu može dati.

Da bi se u današnje vrijeme dobila sreća i na ovom i na onom svijetu i zaradilo Allahovo dželle-šanuhu zadovoljstvo (čovjek) mora biti musliman. Nemusliman se zove **kafir** (nevjernik). Da bi (čovjek) **bio musliman**, on mora da **ima iman** [tj. mora da vjeruje] i **čini ibadet** (tj. obožava Allaha dželle-šanuhu). Ibadet (ili obožavanje) je potpuno slijeđenje Muhammed alejhisselamove vjere (tj. din-i islama) i u riječima i u djelima. Ibadeti se moraju obavljati i izvršavati samo zato što su oni Allahova dželle-šanuhu naređenja i bez očekivanja ikakvih ovosvjetskih (dunjalučkih) blagodati (koristi) za njihovo izvršavanje. **Ahkam-i islamijje** (tj. propisi islama ili šerijat) znači **ahkam** (ili zakon) [tj. zapovijedi i zabrane] koji Kur'ani kerim podučava i koji hadisi šerifi objašnjavaju i koji se može naučiti iz knjiga koje se zovu fikh i ilmihal. Za svaku osobu je **farz-i ajn**, bila ona muško ili žensko, da nauči ahkam-i islamijje, to jest, vjerske propise koji su obavezni za svakog pojedinog muslimana (da ih ili čine ili ne čine). Ovi propisi

su lijekovi za čovjeka da se on zaštiti od duhovnih ili tjelesnih bolesti. Izučavanje medicine, sanata (umjetnosti), trgovine ili prava (hukuk) zahtijeva da se godinama ide u školu i deset godina na fakultet. Isto tako i izučavanje ilmihala i arapskog jezika zahtijeva studiranje godinama. Oni koji ne nauče ove stvari će biti lako (zavedeni i) odvučeni u katastrofe (felakete) i azabe (kazne, mučenja) i na ovom i na onom svijetu. Njih će zavesti laži i klevete engleskih špijuna i munafika na vjerskim položajima — lažnih vjerskih ljudi, i državnika— zalima i izdajica, koje su oni zaveli (tj. koje su engleski špijuni zaveli).

Izgovaranje i vjerovanje **kelime-i šehadet** se zove **iman**. Onaj ko je izgovori i vjeruje se zove **mu'min** (vjernik ili mumin). "Ešhedu en la ilahe illallah ve ešhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh" je **kelime-i šehadet**. To znači "***Nema drugog boga* [ma'bud-a]** (tj. bića koje je vrijedno obožavanja) ***osim Allaha a Muhammed alejhisselam je njegov rob i resul kojeg je On poslao za sva ljudska bića.***" Poslije njega neće više doći nijedan Pejgamber (Poslanik). U knjizi **Merakil-felah**, u Tahtavijevom komentaru na kraju predmeta koji obrađuje o tome kako se naknadno (na kaza) obavljaju dnevni namazi koji su propušteni ili izostavljeni, piše, "Islam nije samo vjerovanje da Allah dželle-šanuhu postoji. I kafiri koji pripisuju (Allahu dželle-šanuhu) šerika (druga) takođe vjeruju da On postoji. Da bi se bilo mu'min (tj. vjernik) mora se i vjerovati da On postoji —i ima atribute (sifate) kao što su [On je jedan i sam, On je živ, On je svemoguć (kadir), On sve zna (alim), On ima želju, volju (irade),] On sve vidi i sve čuje— i da nema drugog stvaraoca osim Njega." Vjerovati da je Muhammed alejhisselam **Resul=Pejgamber** znači vjerovati da mu je Allah dželle-šanuhu rekao svaku njegovu riječ. Allah dželle-šanuhu je objavio **islamijjet** (islam), tj. znanje imana i amela (tj. izvršavanja vjerskih dužnosti) sa vasitom (preko) Kur'ani kerima. Zapovijedi (naređenja) koje se moraju izvršavati se zovu **farz** (ili fard). Zabrane od kojih se mora čuvati, (od kojih se mora odustajati i kojih se mora kloniti) se zovu **haram**. Ovo dvoje se naziva jednim imenom **ahkam-i islamijje** (propisi islama). Čim neko postane musliman za njega odmah postaje farz da pet puta dnevno klanja namaz i da nauči znanje koje je

opštepoznato među ljudima (muslimanima). Ako on to zanemari (omalovaži), na primjer ako kaže da ga (tj. opštepoznato znanje) ne treba učiti, on gubi njegov iman i postaje **kafir**. U ajeti kerimima i hadisi šerifima je jasno rečeno da onima, koji umru kao kafiri, neće nikada biti oprošteno i da će oni vječno, bez prestanka gorjeti u džehennemu. Ovo je opširno napisano u 266. pismu naše knjige **Mudždedži Mektublar** (**Mektubat**). Onaj ko izgubi iman se zove murted (otpadnik). Oni koji ispravno vjeruju ono čemu nas Kur'ani kerim i hadisi šerifi uče se zovu **Ehli sunnet** (ili sunni) (muslimani). Pošto je Allah dželle-šanuhu jako merhametli (milostiv) On nije rekao sve otvoreno (jasno). On je rekao nešto sa prikrivenim, tajnim (jezikom). Oni koji vjeruju u Kur'ani kerim i hadisi šerife ali se ne slažu sa Alimima ehli sunneta u tumačenjima nekih njihovih dijelova se zovu **nemezheblije** ili nemesheblije. Od ovih nemezheblija, oni koji pogrešno tumače učenja o imanu, koja su samo prikriveno ili nejasno izražena, se zovu **inovatori** (bid'at ehli) ili **heretici** (sapik ili stranputičari). Oni koji pogrešno tumače učenja koja su jasno objavljena se zovu mulhidi. **Mulhid** je kafir iako on za sebe misli da je musliman. Neko ko je inovator (bid'at sahibija) nije kafir. Ali i on će, sigurno, biti podvrgnut užasnom džehennemskom azabu. Među knjigama koje saopštavaju da su Alimi ehli sunneta na pravom (hak) putu, i da su najuzvišeniji (od svih drugih), se posebno ističe jedna vrlo cijenjena i dragocjena knjiga koja se zove **Mahzen-ul-fikh-il-kubra** a koju je napisao vrli (faziletli) Sudanac Muhammed Sulejman. Sa druge strane kafiri, koji se predstavljaju kao muslimani iako oni nisu muslimani —koji tumače jasna učenja (Kur'ani kerima) u skladu sa svojim ličnim umovima, razumima (shvatanjima) i (savremenim) naučnim znanjima, i koji (tako) zavode muslimane— se zovu zindici (**zindik**).

Drukčiji Alimi ehli sunneta su izveli drukčije zaključke i značenja iz nejasno izraženih dijelova propisa islama (ahkam-i islamijje). Iz ovog razloga su se po pitanju amela (tj. po pitanju izvršavanja vjerskih dužnosti) pojavila četiri drukčija mezheba. Oni se zovu **hanefi, maliki, šafi'i** i **hanbeli** mezhebi. Ova četiri mezheba su u imanima ista (drugim riječima, vjerovanja sve četiri mezheba su ista). Oni

se samo malo razlikuju u ibadetu (tj. u načinu obožavanja). Oni se međusobno smatraju braćom u vjeri. Svaki musliman je slobodan da izabere koji god hoće od četiri mezheba i da ga čini taklid (tj. imitira, slijedi). On obavlja sva svoja djela u skladu sa tim mezhebom koji je izabrao. Muslimansko dijelenje na četiri mezheba je Allahova dželle-šanuhu velika milost (rahmet) za muslimane. Ako jedan musliman ima jedan problem (jedan zahmet, jedan mešakkat) da ibadeti u skladu sa njegovim mezhebom on može imitirati drugi mezheb i tako lako obaviti svoj ibadet. Uslovi za slijeđenje drugog mezheba (u nevolji) su napisani u knjizi na turskom jeziku koja se zove **Se'adet-i ebedijje** (**Vječna sreća**).

Najvažniji ibadet je namaz. Ako neko klanja namaz razumije se da je musliman. Ako neko ne klanja namaz sumnjivo je je li on musliman. Ako neko smatra da je namaz važan, ali ga zapostavlja zato što je lijen, bez uzura (isprike), maliki, šafi'i i hanbeli sud će ga kazniti smrću (ako on slijedi jedan od tih mezheba). Ako je on hanefija on će biti u hapsu sve dok ne počne redovno klanjati namaz i biće mu naređeno da naknadno, na kaza, naklanja sve propuštene i izostavljene namaze (koje nije klanjao u njihovo određeno vrijeme). U knjigama **Durr-ul-munteka** i **Ibni Abidin** i **Kitab-us-salat**, koje je izdala turska knjižara Hakikat Kitabevi, piše, "Izostavljanje pet dnevnih namaza i njihovo neklanjanje u njihovom propisanom vremenu, bez šerijatski opravdanog razloga (uzura), su dva različita velika grijeha. Čovjek mora i da naknadno nadoknadi propuštene namaze (tj. klanja ih na kaza), i da, za neklanjanje namaza u njihovim propisanim vremenima, ili učini hadž, ili da se pokaje (učini tevbe)." A tevbe koje je učinjeno za to neće biti kabul sve dok čovjek ne naklanja, tj. sve dok naknadno ne naklanja, na kaza, namaze koje je propustio. (Čovjek se mora osloboditi od ovog stanja harama na taj način) što će obavljati izostavljene farz-namaze umjesto dnevnih sunneta koji se zovu **revatib sunneti**. U cijenjenim i pouzdanim vjerskim knjigama je napisano da —ako čovjek ima duga izostavljenih i neklanjanih namaza koji su farz— nijedan njegov ni sunnet ni nafila namaz neće biti primljeni (kabul) iako su sahih. To znači, on za njih neće dobiti sevabe (sevape) i fajde (koristi)

koje je Allah dželle-šanuhu obećao (za njihovo klanjanje). Njihova pisanja (tj. pisanja iz cijenjenih i pouzdanih knjiga) su citirana u našoj knjizi **Se'adet-i ebedijje** koja je na turskom jeziku. Nije grijeh izostaviti namaz iz dobrog razloga (koji je propisan islamom). Ali, sve četiri mezheba su složna da čovjek mora što prije naklanjati namaz koji je izostavio ili propustio, bez obzira bilo to sa dobrim razlogom ili bez dobrog razloga. Samo ih je u hanefi mezhebu dozvoljeno odgoditi onoliko vremena koliko je potrebno da se zaradi nafaka i da se obave namaski sunneti zvani revatib i nafile namazi koji su saopšteni u hadisi šerifima. To jest, biće dobro odgoditi kaza namaze sa ovim sebebima (razlozima). Međutim, prema ostala tri mezheba —čovjeku, koji ima duga propuštenog farz-namaza sa dobrim razlogom— nije dozvoljeno klanjati revatib sunnete i nafile. To je haram.

Podatak, da namazi koji su propušteni radi uzura (iz dobrog razloga) nisu isto što i namazi koji su propušteni bez uzura (bez dobrog razloga), je jasno napisan u sljedećim knjigama: **Durr-ul-muhtar, Ibni Abidin, Durr-ul-munteka,** i u Tahtavijevim objašnjenjima na knjige **Merakil-felah** i knjige **Dževhere.** [Da bi mogli klanjati namaz u selima i u prirodi čovjek mora znati u kom je smijeru kibla. Da bi to učinili (tj. da bi odredili smijer kible) mi zabodemo (uspravno) u zemlju koja je obasijana suncem jednu motku ili pritku. Ili, uzmemo jedan komad kanafe ili konca na čiji jedan dio svežemo nešto kao što je ključ ili mali kamen i objesimo ga vertikalno iz ruke da visi u zraku (držeći drugi kraj kanafe ili konca u ruci). U vrijeme koje se zove "kible saat", koje je napisano u takvimu, sjenka pritke ili kanafe pokazuje smijer kible. Strana sjenke koja ide prema suncu je smijer kible.]

Istanbulske dnevne novine "Turkije" su napisale 13. septembra 1996. godine:

Neprijatelji islama sa zapada su vijekovima iskorištavali islamske države i islamske nacije (millete) koje su oni ili na silu ili prevarom ščepali i podjarmili. Oni su pokrali i izvezli njihova sva i nadzemna i podzemna bogatstva. pored toga, oni su ih duhovno usmjerili da oni izgube i njihove vjere, jezike, tradicije i običaje. Engleska je bila na čelu ovih izrabljujućih država neprijatelja islama. Indija je najvažnija od svih engleskih kolonija. Njena beskrajna prirodna

bogatstva su napravila engleze svjetskim suverenitetom. Engleska je samo u Prvom svjetskom ratu dobila jedan i po (1.5) milion vojnika i milijardu (bilijun) rupija u gotovini. Oni su upotrijebili većinu ovoga da razbiju Osmanlijsku državu na komade. Sa druge strane, Indija je pomogla velikoj engleskoj industriji da preživi i engleskoj ekonomiji i financijama da se ujedine.

Postoje dva razloga zašto je Indija puno važnija od drugih kolonija: Prvi je širenje islama u Indiji i dominancija muslimana; koje oni smatraju najvećom preprekom za njihovo eksploatisanje svijeta. Drugi je prirodno bogatstvo Indije. (Engleska je) sa ciljem da održi Indiju u svom posjedstvu napala na sve islamske zemlje (koje su bile) na putu za Indiju i izazvala krvoproliće među braćom sijući sjeme fitne i fesada i, dominirajući ovim državama, izvezla sva prirodna i nacionalna bogatstva ovih država i u svoju državu.

Suština engleske politike je bila u preciznom slijeđenju svih pokreta u Osmanlijskoj imperiji i u sprovođenju plana da Osmanlije započnu rat sa Rusima sa ciljem da ih dovedu u takvu situaciju da oni (Osmanlije) nisu u stanju da pomognu Indiji i u njenoj (tj. imperijinoj) podjeli, uništavanju i napadanju (na nju) (tj. u razbijanju Osmanlijske imperije na komade, u njenom uništavanju i u napadanju na nju). Englezi su za vrijeme osmanlijsko-ruskog rata proglasili da je Indija država koja je povezana sa engleskim kraljevstvom. Uvlačenje Osmanlijske države u rat je bila najveća šteta koju je Mithad-paša, jedan od čuvenih masona, učinio protiv islama. **I Sultan-Abdul'aziz-Han**ovo postajanje šehidom je takođe bila engleska igra (drugim riječima, Englezi su i to skrojili; i to je bilo njihovo “maslo”).

Englezi su postavili ljude, koje su oni odgojili i obrazovali, na važne položaje u Osmanlijskoj državi. Imena ovih državnika su bila osmanlijska ali njihovo mišljenje i briga su bili engleski. Najčuveniji od ovih (ljudi) je Mustafa Rešid paša koji je 28. oktobra 1857. godine, koji je, dok je bio samo šest dana na položaju velikog vezira (na položaju sadra'zamluka), čestitao Englezima veliki Delhi pokolj koji su Englezi izveli na indijskim muslimanima. Oni su prije toga, takođe, zatražili od Osmanlija i dodatno ovlaštenje da

prođu kroz Egipat da uguše ustanak muslimana koji su se pobunili protiv engleskog zuluma u Indiji. Njima je to ovlaštenje dato uz posredništvo (sa vasitom) masona. Englezi su zatvorili sve medrese i mektebe koji su osnove islamske vjere i najočiglednije kvalifikacije za to. Oni su sve alime i vjerske ljude koji su mogli biti lideri učinili šehidima (pogubili).

Englezi su iskorijenili —kao što su to učinili i u svim islamskim državama (koje su podjarmili i) u kojima su vladali— sve alime islama, sve islamske knjige i sve islamske mektebe. Oni su odgojili omladinu da budu potpuni vjerski džahili (tj. da ne znaju ništa o vjeri). Imena administratora koji rukovode tim (podjarmljenim) mjestima koja oni iskorištavaju su muslimanska, kao na primjer Ahmed, Mehmed, Mustafa i Alija. Ali oni od islama nemaju ništa drugo osim njihovih imena. Oni imaju narodnu skupštinu, (narodno pretstavništvo, parlament) ali oni nisu nikad neovisni već uvijek rade u skladu sa engleskim naređenjima.

HAKİKAT KİTABEVİ, INC. RASPOLAŽE SA SLJEDEĆIM KNJIGAMA

NA BOSANSKOM JEZIKU:

1- Iman i Islam, 128 str.
2- Odgovor Neprijatelju Islama, 144 str.
3- Knjiga o Namazu, 192 str.
4- Nije Mogao Odgovoriti, 432 str.
5- Put Ehl-i Sunneta, 128 str.
6- Ispovijesti Jednog Engleskog Špijuna, 144 str.

NA ENGLESKOM JEZIKU:

1- Endless Bliss I, 304 pp.
2- Endless Bliss II, 400 pp.
3- Endless Bliss III, 336 pp.
4- Endless Bliss IV, 432 pp.
5- Endless Bliss V, 512 pp.
6- Endless Bliss VI, 352 pp.
7- The Sunni Path, 128 pp.
8- Belief and Islam, 128 pp.
9- The Proof of Prophethood, 144 pp.
10- Answer to an Enemy of Islam, 128 pp.
11- Advice for the Muslim, 352 pp.
12- Islam and Christianity, 336 pp.
13- Could Not Answer, 432 pp.
14- Confessions of a British Spy, 128 pp.
15- Documents of the Right Word, 496 pp.
16- Why Did They Become Muslims?, 304 pp.
17- Ethics of Islam, 240 pp.
18- Sahaba 'The Blessed', 384 pp.
19- Islam's Reformers, 320 pp.
20- The Rising and the Hereafter, 112 pp.
21- Miftah-ul-janna, 288 pp.
22- Book of Namâz, 240 pp.
23- O Son, 352 pp.

NA NJEMAČKOM JEZIKU:

1- Islam, der Weg der Sunniten, 128 Seiten
2- Glaube und Islam, 128 Seiten
3- Islam und Christentum, 352 Seiten
4- Beweis des Prophetentums, 160 Seiten
5- Geständnisse von einem Britischen Spion, 176 Seiten
6- Islamische Sitte, 288 Seiten

NA FRANCUSKOM JEZIKU:

1- L'Islam et la Voie de Sunna, 112 pp.
2- Foi et Islam, 160 pp.
3- Islam et Christianisme, 304 pp.
4- L'évidence de la Prophétie, et les Temps de Prières, 144 pp.
5- Ar-radd al Jamil, Ayyuha'l-Walad (Al-Ghazâli), 96 pp.
6- Al-Munqid min ad'Dalâl, (Al-Ghazâli), 64 pp.